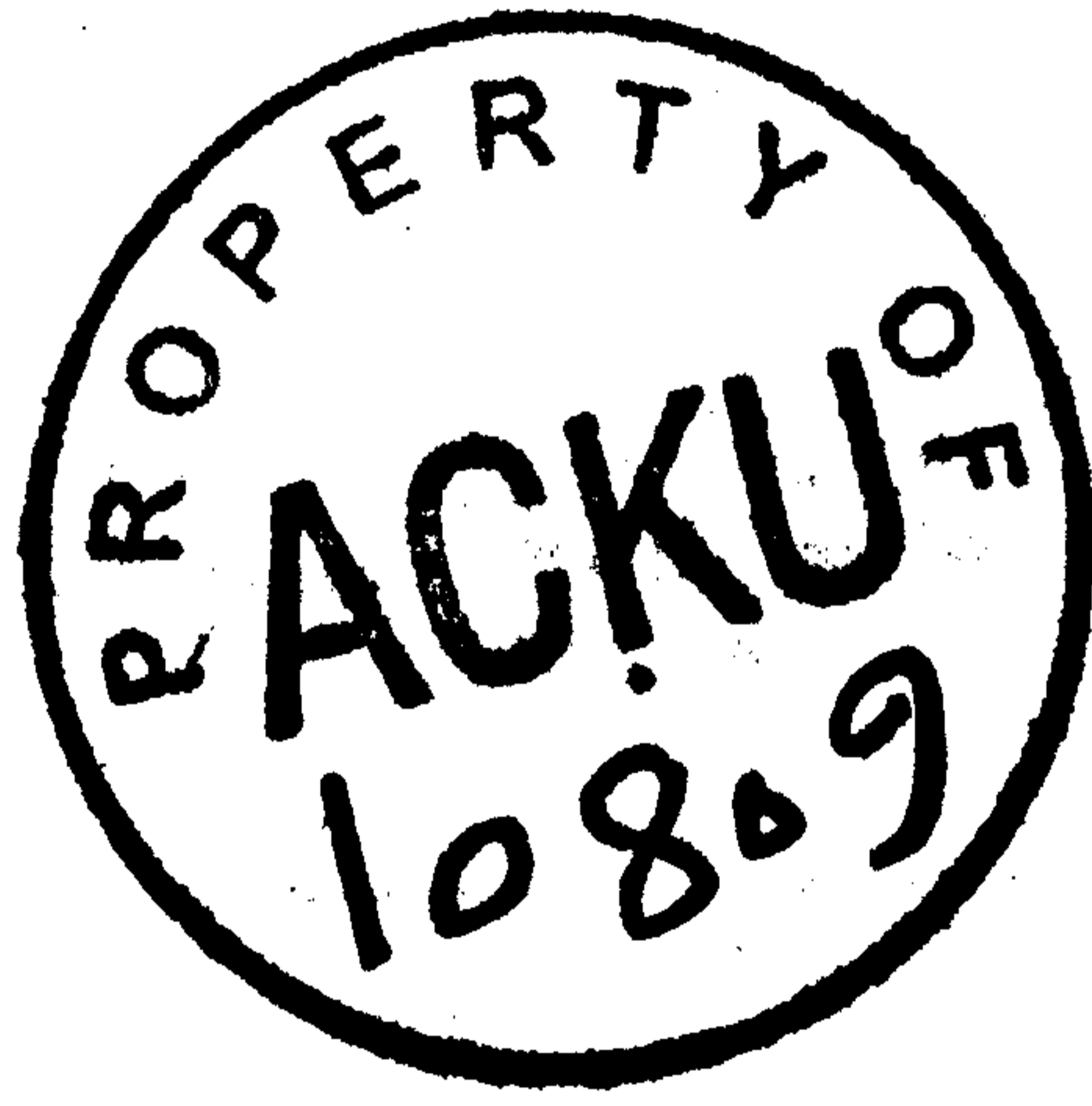

The background is a vibrant, abstract composition of curved lines and solid colors. A large, textured red area occupies the upper left. Below it, a thick black curved line separates the red from a bright orange section. A white curved line further divides the orange into two sub-sections. At the bottom right, a thin yellow line is visible. The overall effect is dynamic and colorful.

Ketabton.com

کتیالی

لیکوال
سعدالدین شیون

۱۳۷۸ ش

کتاب پیژندنه :

☎: ۰۲۱-۹۲۰۲۵۶۴۵۱۲

د کتاب نوم : کتیالی

لیکوال : سعدالدین شپون

خپروونکی : دانش خیرندویه ټولنه

کمپوزر : محمدظاهر بابری

د چاپ ځای : دانش کتابتون ، پېښور

د چاپ کال : ۱۳۷۸ / ۱۹۹۹ م

د پښتې طرح : استاد حسن پاوند

د خپرنډوی یادښت

"گتیاالی" د پښتو ژبې د ځانگړې سبک څښتن لیکوال
ښاغلی سعدالدین شپون دویم ناول دی، چې په خوږه او
ځانگړې ولسي ژبه لیکل شوی دی.

شین تاغی د شپون صاحب لومړی ناول و، چې خپراوی
یې په زړونو کې هیلې راوتوکولې او دا دی گتیاالی په خپرېدا
هغه راټوکېدلې هیلې لا پسې تاندې او وغوړېدې.

"دانش خپرنډوییه ټولنه" د هېواد د یوې خدمتگاري
ټولنې په توگه د دې کتاب خپراوی د ځان لپاره ویاړ بولي او د
ده د فکر و فن مینه والو ته یې په وړاندې کولو ځان سرلوړی
کوي.

موږ د دې پرخای چې په کتوي کې پراته څه وارزوو،
پرېږده چې گران لوستوال یې پخپله د خپل قضاوت ویناو په
تله کې واچوي.

د لیکوال د همداسې نورو لیکنو د خپرېدا په هیله

په درناوي

دانش خپرنډوییه ټولنه

ڊالی

خوانيمرگ امان الله ساھو ته چي لمبرزماو

خوهغه وار ورومبي کر

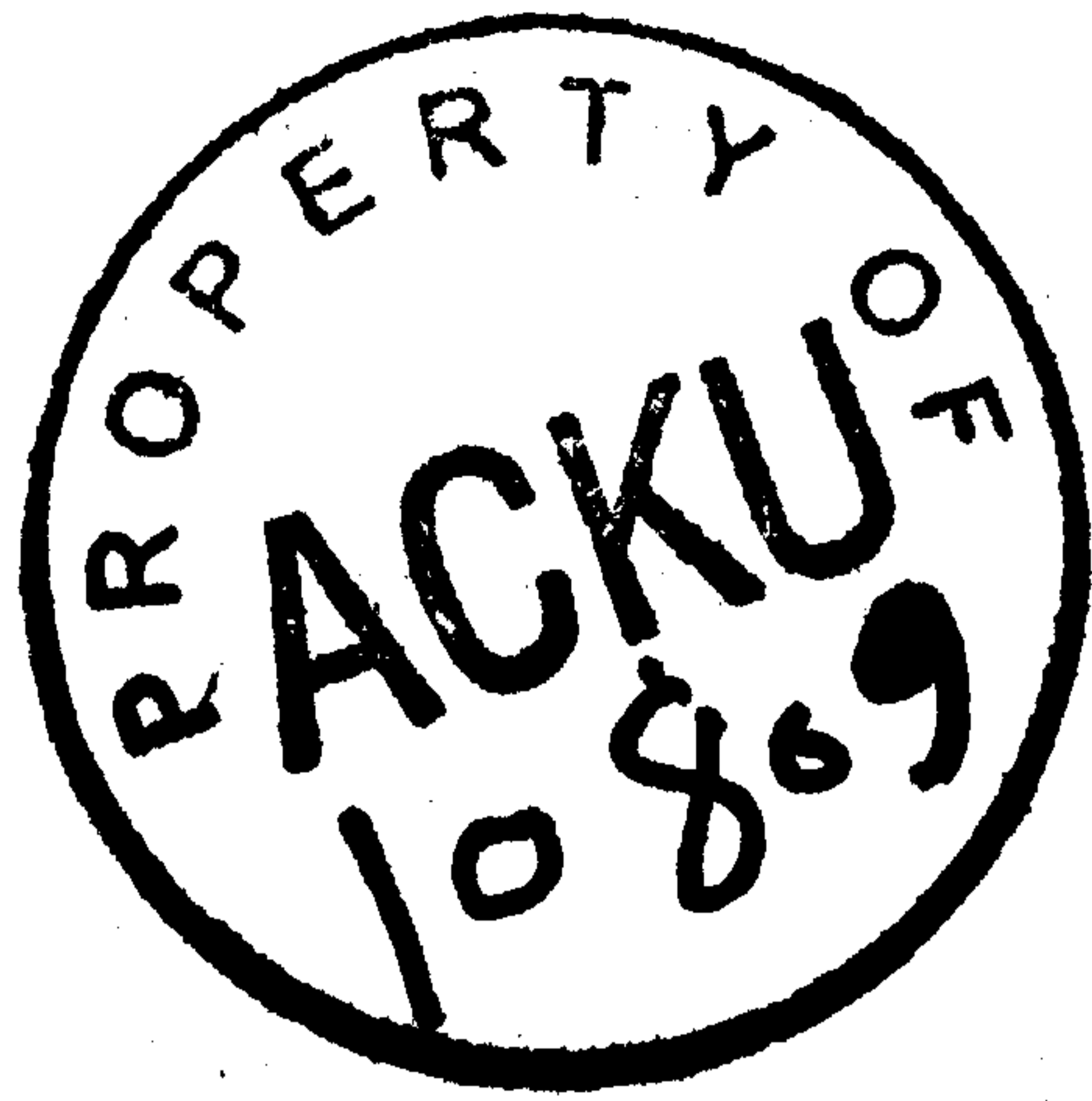
زلمي هیوادمل ته چي داسي بيره يي

راباندي کوله ته وا پوهيري چي دامی

وروستی ناول دی

شپون

Handwritten Arabic calligraphy in a highly decorative, cursive style. The text is arranged in a vertical column and features intricate flourishes and overlapping letters. The primary text appears to be "بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ" (In the name of Allah, the Most Gracious, the Most Merciful). The word "بِسْمِ" is at the top, followed by "اللَّهِ" and "الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ". The calligraphy is executed in black ink on a white background, with varying line thicknesses and elegant curves.

پيلا مه

داد کاپر شی لانه وراغلی او هرشی هماغسی و چې پلرونو راپریښي وو. غم
بنادی ټولې آشناوې هسې نه و چې دنیاگل وکلزار وه خو مور ورسره روږدي
وو. قادر او حاجی زر داد لاهم خپل سودونه خوړل؛ شاه محمد دوکاندار
لاهم چې می تللي دره یې وهله؛ مور هلکانو لاهم دکاونډو دهقانانو دپالیزنه
ختکی غلا کول. کودگرې او فالینې لاهم خورجینې په شاکور په کور
گرخیدې؛ دکلو ملایان لاهم دکونډو او هلکانو سره پرتوک ښکلي کیر کیدل.
خو هر څه په خپل ځای وو او که چا شکایت درلود نو دخپلې ټنډې او تقدیر
نه ورپینه شوې وه. خو چې داناوولی شی راغی دخلکو نه یې لوری لودن ورک
کړ. یوه لسيزه، کال و سر، شپه ورځ، دمیرپانو په شان، یو یو، دوه دوه له
درو، له شیلو، دغرونو له ډډې، له اوبو، دخنگلونو له مینځه، له سمخو وتلی،
له ونو راکوزشوي. امسا لگولې، په مندو، دزگیرو یو سره، په موټر، په خره، په
شاتوري آس، په بایسکل، په جاله کې پندونه په سر، په شاپورې تړلي، په
تیمی صندوقو باندې دلمر دخلا دپرق، برقي په سر، پرونی اچولي، مخ
لوڅې، سر توري، لنډ کمیسې، کلو شي په پښو، جگ پوندې بوتان په پښو،
پښې یبلې، رنگن ماشومان په غیر کې، یویو دوه دوه بسته کورنی نالوستی،
فاکولته پاس، ډاکتر، ماسټر، میرزا، دهقان، خاڅکی، لښتی، وباله، نهر اوبیا

داسې سيند چې اوبه يې مړې او خاموشه بهيرې . له بدخشانه ، له هزاره جاتو ،
له هراته ، له اندرابه ، له تالقانه.....

په دغه بهير کې علم خان نومي تاجک هم و چې بيا يې خان فيض زاد
معرفي کړ اوويل يې چې يو وخت دپوهنې وزارت دقلم مخصوص مدير و ،
تخلص يې دخپل پلار ، افسقال فيض الله نه اخيستی و چې دچاه آب لوی خان
و ، لکه چې دی پخپله کومه دوره دشورې وکيل هم پاتې شوی و . دده سره
دعجم جان او حشم جان په نومانو دوه تنکي زامن وو . يوه يې دهغه آس جلو
نيولی و چې مور او ماشومه خور يې پرې سپرې وې . علم خان يو دنګ پلن
سړی و خو چې به په پيچومي وخوت خولې به پرې روانې وې او په هروڅو
دقيقو کې به يې دشاته کتلو په بهانه دمه کوله . ځوانان دغره سرته ختلي وو .
هلته يوه وره چينه راخوټېده او کوزچه گټو او شکو کې ورکيده . علم خان
دغره په نيمايي کمر کې تقريباً په خاپوړو او دبوټو او ونو غنو په نيولو پاس روان
و ، چې پاس وخوت دپستو لاسونو نه يې په نوکانو ازغني ایستل . نوروته يې
خوږه ، شرميندو کې موسکا وکره او دساره اسويلي سره يې وويل " ای وای
جوانی !"

گوډ لاروي امسا لگوله او په هر قدم دی هم نيمه دايره ورسره تاویده .
مازيگر لمر په غر غرو و چې ستميدلی پاس وخوت . چاويل دپوهنتون استاد
پوهاند اند خویی دی . خونه سوټ و ، نه بوټ ، خړې جامې ، خړ څادر ، زوی
ورته په يوې پيالې کې څه يخې اوبه راوړې او ده څه تور درنجو په شان کوم
شی پکې واچاوه ، دشهادت په گوته يې ولږه او غورپونه يې ترې وهل . بل خوی
يې نورو ته ، دعذر په لهجه وويل ، " بابا په قهوې روږدی دی او چې دی مو
راوسته نو ويل يې که زما قهوه هم درسره وانخلي خداکه درسره قدم هم
واخلم . " خو دعذر غوښتلو ضرورت نه و ، ددې غره دپاسه چاپه چا قضاوت نه
کاوه ، هر سړی ځانله ټاپو و .

مايکه دخپلې وړې لمر او خوارنجو کې ميره سره پاس وختله . داندراب
دسيند نه دراوړې وتلو په وخت کې يې دلسو مياشتو زوی ، چې په گل سيب
ټکړی يې شا پورې تړلی و ، او بوټرې وې ووړ . يوه دنکه کابلی وه چې دخينو

زړونه يې ليدو ته ليواله وو . ايله دگرو دپيچومني نه پس معلومه شوه چې نر
خلقي دى او دمجاهدينو دويړي يې چادري په سر كړې وه .
مړى يې په كټ كې پاس راوخيزاوه . چاپوښتنه كړه چې دامړى خونه
دروسانو دښې و اونه دمجاهدينو ، داموولې بار كړى ؟ خلوړو خرخادرو چې كټ
يې په اوږو روان كړى و . وويل : مريض و ، مور ډيرې هلې خلې پرې وكړې خو
ده بس همدا پارسي بدله تر مرگه ، تكراروله چې :

وطن آنجاست كازارى نباشد .

كسى را با كسى كارى نباشد .

يوغلى دنگ زلمى دنورو نه لرې په يوه كټه باندي ناست و ، دخپلې
شليدلې تسمې يې په يوې رينكى چې پرتوكابن ته ورته وه ، تړلې ، ده په يوه
موشكش ، په دهنه غوري كې درې شپې خلقيان ايسار كړي وو ، اوس يې نوم
موشكش قوماندان و ، د وسلو پسې روان و . يوه بل كټ ته خيړن كوږ لركى په
لاس ټيټه كې يوه خوان په ولاړو تكيه يې وهلې وه ، ديوه نرې ډنگر خرخادري
سره په تاوده بحث لگياو .

دغرونو په نړيو ، كږو وږو لارو چې پخوا به يوازې بزې او كوچر ورختلى شو ،
د شنو پسلونو له مينځه چې يوازې به يې دوږو سرونه بنوريدل اوتابه ويل
خاروي دي چې پكې خري ، نور نه بنكاري ، يوازې ټانټې او وډښوري ، ددرو
له سوږو سمبوږو ، دلبلو لام مخ دپيسور په هواري ، په گرو ورو روان و .

لومړى خپر كى

انور او گلاجان وړاندي وروسته ، په يوه كلي او ديوال تر مينځ گاونډي كې
پيدا شوي وو او په پيسور كې هم دډبگري ديوه سراى دپام په كرايي كوټه كې
گډ اوسيدل : انور فاكولته پاس و ، گلاجان ايله شپږم صنف پوره كړى و ،
خودې تفاوت ددوى ياران خرابه نه كړاى شوه ، بلكه دادوه كاله په نا آشنا
ملك كې اوسيدلو ، نور هم سره خواږه كړي وو . په كندوز كې هم داتور ټوله
كورنى لوستې او باسواده وه خو دگلاجان اووه پښته فالوسته تير شوي وو او مور
به يې ده ته ميرزا ويل .

دروسانو دیرغل په دویم کال پېښور ته په مهاجر کیدو کې ددوی سملاسي مطلب د عسکري د جلب نه تېښته وه خو انور نور خو بونه لیدل او کلاجان یې هم په خان پسي قنچوغه د کندوز نه راوستی و .

انور دادبیاتو په پوهنځي کې یوڅه انگریزي زده کړې وه ، اوس یې د آی . سني . آر ، سي په کوروسونو کې داخله اخیستې وه . کلاجان ددې خبرونه و ، دورځې به یې د میوو او دانو رپړه گرځوله ، دواړو به پرې کوزاره کوله . انور پېښور ته د رسیدو سره سم د سفارتونو د دروازو ټکول ، عریضې لیکل او په تنظیمونو کې واسطه بازی شروع کړې . یوه نیمه مقاله او ترجمه یې په حزبي اخیارونو کې هم راووتله . د کلاجان برخه رپړه وه ، پخلی او د جامو پریولل وو ، چندانې یې سر هم نه خلاصیده چې انور ولې دومره زاره چاودون کوي ؟ د جمعې ورځ دواړو چوټی کوله او دبام په سر به دنورو مهاجرو په شان دخپلې کوتې په درشايي ناست وو او د جنگسونو ، د تنظیمونو او د دبکري د کاسیرو او دمو معلومات به یې یو بل ته ورکول ، ځینو به خپلې جامې پیوندولې ، د ځینو د پخلي داو جاغکي نه به د سکروشنې شغلې ختلې ، ځینو به په تغارو کې جامې پریوللې .

د دبکري د تنکې او ناولې کوڅې د گڼه گونې نا آشنا خو تکراري آواز به و ، " کاکې والی ، جامې والی ، مامې والی " بس همدغسې غږونه به راتلل چې مهاجر پرې نه پوهیدل . په غوږونو به یې ، د وطن په جوماتونو کې د ماشومانو د گردان په شان " الف زر آ ، الف زیر ای ، الف پښ او ، آ ای او " لکیده . کلاجان وبل چې ایله یو کال پس پوه شوم چې والی مانا واخلي یوه گریزي هزاره عسکر دبام یارانو ته د " آیته بله " کیسه کوله چې هلته دمحسني دفتر و او دی د شناخت پاس دپاره ورغلی و . انور ترې پوښتنه وکړه چې دا " آیته بله " د کوم ځای نوم دی که دمحسني لقب ، آیت الله ؟ هزاره په خدا وویل چې زه هم په اول کې تیر وتلی وم او په زړه کې مې وبل چې دادومره موټرې ټولې محسني صیب ته روانې دي . په پوښتنو ، په اټکلونو معلومه شوه چې هغه بس سرویس چې حیات آباد ته ځي ، کلینر یې غږ کوي ، " شابی شابی ، آیته بل له " مانا ژر شئ ، ژر شئ ، حیات آباد ته . ځینې دغه کیسې ونډورې وې . کله به خبره دمجاهدینو په میرانې وه . دوی به د مجاهدینو دبړي اوساتو کیسې

داسې کولې ، لکه چې ټول جنگ د سپورت مسابقه وي . هرې خوابه چې توره
 وکړه دوی به ورته چکچکې کولې . یوه گریزي پنجشيري عسکر ویل ، " مادر
 بشینه ، ایته بچه بیاره ، قیربان مادرش شوم ، قت ایته بچه زایدنش ."
 پنجشيري په سته کنډو کې دخپل غونډه کیسه کوله چې دوو خدراڼو خلمیانو ته
 تسلیم شوی و . ویل یې مور به بار چلاوه خو پاس دغرو دیوه نامعلوم خای نه به
 یو یو کاری ډز وشو او یو به یې راکې وویشت . منصبدار به په مور چینی وهلې ،
 " پذیرنالت ، هدفه تشریح کو " خو چې پاس مو غره ته کتل ددښمن درکمنه
 لگیده . په اټکلي ډول به مو دهاوان گولی ورشتی کړې او دغره نه به مو
 دورې وایستلې . خو چې مور به سوکه شوو ، دغره دبلي ډډې نه به دکاروان په
 سر موټر ډزې وشوې او بل به یې راکې ست کړ . دتیریدو لار یې راباندې بنده
 کړې وه خو دښمن چاپه سترگونه لیده . یو شواروز په دې اوتر حال کې تیر
 شو ، په آخر کې قوماندان سپین بیرغ اوچت کړ . شیبه پس یو زلمی دغره
 دیوې تړې نه کوز را وښوید . پنجشيري ویل ، " امیته درخت خرما واری قیل ،
 بروتاش جنگ ، ریش چپه تراش ، از چشماش خون می بارید . " قوماندان په
 " اوغانی " ورته څه وویل او خپله تومانچه یې دتسلیمی په علامه ور وړاندې کړه ،
 خو خدراڼ په خدا سرونوراوه ، څه یې ورته وویل . قوماندان په کاروان
 غږو کړ چې ټولې وسلې په زمکه کښېږدی . بیا یې نو مور دستې کنډو په دره
 کې همداسې پلي روان کړو . پاس دغره په ډډه یو بل خدراڼ لاس په ماشه
 زموږ سره غبرگ روان و . ډیر وروسته بل سبا ، په مور کې چا غږ کړ . چې اې
 بیغیرتو ، همدغو دووتنو خدراڼو زموږ سره مقابله کوله . کله به یې دیوې او کله
 به دبلي څوکې نه په مور ډزې کولې چې مور فکر وکړو چې ډیر دي .
 دډبگری دسرای بام کوم خاص یابه زړه پورې خای نه و ، لکه صوفیانو
 چې د اهل قبور او اهل صدور توپیر کاوه ، پېښور هم دوی بغری و . په بنکلو ،
 دفترونو ، موټرونو ، او دشو سرو په پېښور کې پخپله خایی خلک او سیدل .
 جهادي تنظیمونو هم دعربو او امریکا دپسو په برکت داصلي پېښوریانو سیالان
 وو ، بلکه ځینو خو دخایی خلکو نه هم پښې برې اړولې ، آرگاه بارگاه ،
 پجیروگانو ، دکمپلو دلیو او دخرما موټر بست کجاوو ، یې په خایی خلکو کې
 دانگریز د وختونو دکمتری او تسلیمی احساس راپاراوه . حتی دډبگری په

لاندې دوکانونو کې هم اصلي پېښوريان ، اهل صدور و . خو بيا د بامونو په سر ، په سوږو سمبوږو کې ، په تورو تمبوانو ، په شاږو پټو ، په کنډوالو او تشو تورو چارديواليو کې ، د مهاجرو ، دخړه کيو داهل قبور ، خاله وه چې دخنځو او چينجو په شان پرله اوښتل او غونځيدل .

دډبگري په بام باندې په دې ورځ انور هسې بې علاقې دنورو سره او دنورو شيانو په باب خبرې کولې ، اصلي زړه يې بل ځای بند و . هرې خواته يې دخان او گلجان په نامه عريضې استولې وې او حتی چې د ويزې په لاتري کې يې هم فورمې ډکې کړې وې . پوست باکس يې هم اخيستی و چې که دبخت باز راغی په غلطې ونې باندې کښيني . انور او گلجان دواړه ښکلي او مزي زنکي وو ، دکندز پريماني يې هډونه لوی کړي او شپرمسته وو . البته انور چې دپلار پلاره لوستی او ميزرا پاتې شوی و سپين چکی او گلجان چې دبزگري کورنی ، بلکه پخپله هم دپلار سره پاسره کار و ، غنم رنگی و اويو څه دانور نه لوړ و . خو دواړو هماغه وحشی پښتني ښکلا لرله چې سترگو يې خوړل کول . ددوی تر مينځ بل توپير دا و چې گلجان کم خبری ، دروند ، او انور کرتن او تل په خوځيداو . هغه به تل په گلجان پورې ويل چې داسې سست يې ، لکه خنځه . گلجان به چې دانور نور تپ وتلاش لیده نو ويل به يې ، بيا درکې څه تور غاري (چينجي) راغونځيدلي دي ؟

يوه ورځ دهرې ورځې په شان چې انور دپوست باکس زيارت نه نيمه خوا دډبگري بام ته راستون شو او خارج ته دخپل سفر خيال پولووي گلجان ته بيا ناوه ، چې هلته څه ښايسته شين سترگې ، څه پريماني او څه ډالري دي . گلجان ورته په موسکا وويل ، " مور چې دپريماني پسې وو نو کندوز مو ولې پرېښود . تير شه د خارج دسودا نه تير شه . " انور په بيبصری ورته وويل " نوولې ترې راتلو ؟ " گلجان چې لاهم موسک و ، وويل " اول خو دعسکری ويره وه چې بيا به مو دکاپرانو دبيرغ لاندې خپل وطنداران وژل . بله دا چې کارروايي يې بولي ، که هسې قمار ، که دخوانی نیشه ، بس راغلو نو . زما به پېښور ته سودا وه ، ماويلې په دې زيږو ميوو ، نارنجو ، مالتو او نيمبوانو به يې يو څه وخت چرچې وکړو . دا شيان په کتغن کې نشته . ماويل دقاق خربوزي او کونخلو دتيلو نه به لږ رخصت واخلو . همدا خارج دی نو ، اوس مو نو انور

جانہ ، تورو اوبو ته مه فراروه . "انور په کیله منو سترگو ورته وکتل او ویې ویل ،
"دخړه سړیې رابنکه گلوته ، دې رغبتلو ... ته . زه دې دښاپیرو ملک ته بیایم
او ته بس ددیوانو تورو خاکانو ته زور وهې ."

یوه ورځ ناڅاپه انور دیوه پاکت سره راغی ، دگلجان دلایه یې چاره چې
پیاز یې پرې وړول - واخیسته او ایسته یې دبام نه کوزه گوزاره کړه . دلایه
نیولی یې کوټې ته ننه ایست او هلته یې دپاکت خط ورته وړپاوه . "خدای دې
خوار کړه ، لاتري دې راوتلې ده ، بس امریکا ته روان یې " دگلجان رنگ زیر
وتښتید " ته هم راسره یې ؟ " انور په مایوسی وویل ، " نه زه چیرته دومره طالع
لرم ! " گلجان ددلایه په لهجه وویل " زه بې هغې هم دخارج دنگ لیواله نه یم
او نه وم او بې دتانه خو خداکه دپښور نه بهر هم قدم واخلم . نو داسې به
وکړو چې خدای وکړي . ته لار شه او زه به بیرته کندوز ته خپلې کړم . ابایو
وزری دی او دشولو وخت راروان دی .

دیره شیبه دواړه غلی وو . گلجان دکندوز دشولو او خټکو په چرت کې و .
شولې خو دده دپلار مشغولا وه خو دخټکو کرل دگلجان کار و . درست کال
یې دنورو بزگرانو دښو خټکو تخمونه ټولول هر قسم زړې یې په بیل کدو کې
ساتل ، په هر یو یې دهغې کیفیت لیکه . تور آسقلاني ، ژیر اسقلاني ، قندک ،
اله پوچاق ، اوږدوړي آبي ، ارکانی ، برگنی . ټولو به ورپورې خندل چې
هلک خپله میرزایي ایله په خټکی ازمیږي ، مگر کله به چې خټکی ورسیدل نو
ده به دنورو بزگرانو سره دمسابقې مجلس جوړ کړ . هرچا به دخپل پالیز نه
دخوښنی خټکی راوړ ، په لاره (لور) به یې ترازې ترازې کړ . او دکلی مشرانو
به هر یو څکه او قضاوت به یې پرې کاوه . گلجان تراوسه اول لمبر نه و راغلی
خو خپل دویم مقام یې هر کال ساته . دکلی مشرانو به دقضاوت په وخت کې
ویل ، " گلجان ، تاهم ښه خواري کړې ده ، خټکی دې خواړه دي . کابلیان
به دې تیر ایستی وو خو دکتغنی نه نه تیرېږي ، کابلیان خو بس په خټکی کې
یوازې خوړ والي ته گوري او وایي شیرین است . څکه نو کابلی تل زیر خټکی
اخلي ، هغه چې نور نو لکار شوي وي ، بس گوروی ترې جوړوي . که خټکی
پیکه وخوت شکره پرې دوړوي . په دې نه پوهیږي چې خټکی ډیر نور
صیټونه هم لري . باید بې حده خوړ نه وي ، خرسنده او تازه وي او داسې وي

چې تالاچاره وربنکاره کړې نه وي چې دی خو خایه ترک وچوي، او بلخن نه وي او چې ته یې خولې ته واچوي. داسې وچ وي، لکه دقند ټوټې، هماغلته په مدار مدار ویلې شي. بل دختکي عطر دی، یو نری، دپرخې غوندي تازه عطر او وږمه چې داصیل گلاب په شان لکیري. ستا ختکی خور والی لري، خرسنده دی، خو عطر نه لري. "دکلي ټوکمار به ویل،" خیر دی گلاجان بل کال دنیال سینگی هندونه یو څه دلونگو عطر راوړه او پری ویې خڅوه، غوندي اول لمبر شي. "دگلاجان دختکو سره دومره مینه وه چې دخپلو زبده ختکو تخمونه یې په یوه کدو کې دخانه سره ان پینور ته راوړي وو. انور به ور پورې خندل خو گلاجان به ویل، په پینور کې به دچا زمکه اجاره کړو اوداسې ختکی به پکې وکرم چې پینوریان ورته اریان شي، په همدې به گوزاره کوو.

دگلاجان بل شوق دآسونو و. دوزلوبې خوبونه یې لیدل چې دی ورغومی په یوازي سر دحلال دایرې ته رسوي او نور چاپ اندازان ورته دآرمان غابونه چیچي. مازیگر چې دپادي نه غواوي رابیلې کړې دهلکانو سره به یې دخره په سپرلی بزکشي کوله. بس ټول به په شاتورو خرونو سپاره و او یوه لویه دلوخورسی چې دوی ورته کبر ویل، دهغې یوه ټوټه به یې په زمکه واچوله او یا به کوم هلک خپله خولی په زمکه گوزار کړه او دهغې په وچتولو به اندو خر جوړو. انور هم کله ناکله دا لوبه کوله خو گلاجان استادو او گلله به لاپه خره باندي ودرید. ده ته دخره هر ډول خینجکې معلومې وې او خان به یې ورسره کړاوه چې ټوله خرابه نشي. نورو به پیغورونه ورکول او ویل به یې چې ستا پښې د کولمو په شان نری او اوږدې دي او دخره نه یې چاپیره کړی کولی شي. خو داسې نه وه، گلاجان پوهیده چې دخره خپته لویه ده او دلکی خواته چاربندي یې نری دی، نو به یې خان شاته وښویاوه، او بیا به یې پښې ترې راتاو او یوه په بلې کې کنجک کړې. خره به چې هر څه ټوپونه وهل او دکتغیانو په ژبه بغل به یې خالي کاوه، گلاجان بیغمه سپور و. ده نورو ته ویل چې چل یې په تسمه کې دی، سړی باید دخره په ماغزو او نیت پوه وي چې دکوم پلو ټوپ وار یې دی. هلکانو به ورپورې ملنډې وهلې چې دکوند زوی اوس دخره نه هم ماغزه غواړي او په خره دلمانځه نیت کوي. گلاجان په

غويي او سخوندر هم هيله نه كوله او دكلي ټوكمار خو ورپسې جوړه كړې وه چې بڼه دى چې چرگ دوه پښې لري او كنه گلاجان به درسته ورځ سپور گرځيده . دنورو هلكانو په شان دگلاجان هم نيم زړه آس ته نه و ، دهغې خوبونه يې ليدل مگرده آس نه درلود ، بلكه په كلي كې هېچا آس نه درلود ، غير دميرزا ستار نه چې هغه يوه بگي اويو دكتغن په اصطلاح غورت ، آس يې درلودل . غورت دوى هغه خوارنجوكى آس ته ويل چې په هر قدم به يې دكولمو نه دغورت غږ وچت شو . دا آس هم يوه ورځ دبگي لاندي دسړك دپاسه ولويد او دټپوسانو مال شو . دگلاجان پلار دزوى په شوق خبرو خو دومره پيسې يې نه لرلې چې اصيل آس واخلي او دوربشې وس يې هم په خان كې نه لیده . په كور كې بس يو يابو و چې دآس په ډله كې نه راته ديوه غوايه او خره سره دتيلو ايستلو په جواز كې تړلى و او درسته ورځ يې دماشين آرټ تاواوه . پلاريې محمداجان هغه دخپل خره سره اليش كړى و . گلاجان شاتورى پرې سپريده او هر مازيگر يې دغويانو دسمبالولو نه پس په سيند كې مينځه . ايله ددويم كال په منى كې ديابو دچاربند په هډوكو كې يوڅه غوښه پيدا شوې وه او گلاجان ورسره من من غوښې اخيستې . وربشې يې هم وركولې . دزين او قيضې پيسې نه وې ، نو دخره كته يې ورباندي ټينگوله او دبون نه يې افسار ورله جوړ كړى و . په دريم كال يې شاوڅه بڼويه شوه او گلاجان په للمه كې دپسرلى دوزلوبو په ميلو كې لر او بر خغلاوه . په همدې وزلوبه كې وچې گلاجان خپل اول نوم وگاټه . كيسه داسې وه چې دكندوز مشهور چاپ انداز ، توخته پهلوان ، چې وزه يې ميدان ته نژدې كړې وه ، ناڅاپه له آس نه كوز پريووت . دانو يو نامى آس و او خلكو به ذات كرك باله . ويل يې چې په كوم ځنگله كې يو ځناور چې دوى كركدن باله په يوې اسپې ختلى و او يو خاص قسم نادره آس ترې راپيدا شو چې دكارنامو افسانې يې په كتغن او بدخشان ان تر مزاره خپرې وې . ددې آس يو خاصيت داو چې غير دخپل خاونده يې بل سړى په شان پريښود . خلكو به ورپورې ويلې چې پلانكى داسې دى ، لكه دتوخته باى آس ، نه څوك پرې سپريدلى شي او نه په چا سپريدلى شي . دا ځكه چې ډيرو شوقيانو به خپلې اسپې (ماديانې) دنسل كيرى په نيت دتوخته باى آس ته راوستى خوده به د لغتو او كپ اچولو

لاندي په گونډو کړې . اونور به هيڅ نه و . نو کله چې پهلوان توخته په هماغه جمعه د بزکشي په وخت کې د ذات گړگ نه راغوخار شو ، د خلکو غريو وخت چې دا ناممکنه پيښه چې توخته دې له خپله آسه را پريوزي ، څنگه پيښه شوه . اوزبک خو دچا خبره دآس په شا پيدا شوی او توخته خو خلکو ويلې دموره دآس دشاپورې سرپس و . بله بده په کې لا دا چې آس څنگه ياغی شو او ولې دپخوا په شان رانغی او توخته ته يې زنگون ونه واهه . هيچا دا خبره نه منلی شوه او چا چې دتوخته غوخاريدل په سترگو وليدل هغوی سره دا پوښتنه وه چې ولې؟ دا څنگه کېدای شي ؟ اوزبک او دآس نه غوخاريدل ؟

د بزکشي ميدان دبنگي دسيند لړ سرته خاورينه غونډۍ وه چې خلکو به دوره بلله . توخته په خای پاتې او آس لا په دورو کې ورک و . دهمدې دورو نه څوک راووت ، په اوږه يې دذات گړگ زين و . ايله معلومه شوه چې په اصل کې زين د آس نه پريوتی دی . چې دورې يوڅه کښيناستي ، هلته لري ذات گړگ هرې خوانه غورځی کاوه او خوځلی چې خونورو پهلوانانو ورپسې وځغستل ، نيوی يې ور نه کړ . او حتی دتوخته زوی چې ورنژدې شوی و هغه ته يې هر لغته ورکړې وه . خلکو دتوخته زوی منع کړ او ورته ويې ويل ليونيه ، ذات گړگ خو به دې پلار درته ويلی وي چې غير له ده نه بل هيچا يې شانه ده ليدلې . آس خو شيبې غرگي کول ، ششنيده ، غاړه يې دې خوا ها خوا کږوله بيا يې لکۍ ډانگ کړه او مخ په غره يې را پريښوي .

دلته و چې گلاجان يو ليونی کار وکړ . په يابو سپور يې ورپسې ترات کړ . خلکو ورپسې کتل او خندل يې چې اوس به يابو ښه ذات گړگ ونيسي ! دتوخته باي له خولې چې وينې بهيدلې وې اوس وچې شوې وې ، په خپل زين يې ډډه لگولې وه . چاچپنه ورنه وښکله او بل يې موزې وايستلې ، دغره کې سره يو هلک ولاړ و ، په يوه نکلي گيلاس کې يې دخيرنو واورو نه ډک يو گيلاس اوبه ورته نيولې وې ، خو توخته کله بيسده کله په هوبښ پروت و چې په هوبښ به شو نو يوه کمزوري موسکا به يې خلکوته وکړه اوسر به يې وښوراوه . خلکو به هم سرونه ښورول چې دادچا جادو کوډې وې چې ددوی قهرمان يې داسې زبون کړ . چې دتوخته درکه يو څه غلې شوه بزکشي بيرته شروع شوه . دخلکو پام په بله شو . دقمچينو شرقهار و چې يو بل يې سره وهل ، وينې وې چې په

مخونو رواني وي . دمحب الله خان دجومات خطيب يوه ورځ په وعظ كې
د كوم پينمبر د قوم نوم ياد كړي و چې دومره گناه يې كړې وه چې خداى امر
وكړ چې ددوى دنجات يكي يوه لار داده چې يو بل سره ووژني . خطيب ويل
چې دخان آباد په خلكو همداسې حكم نازل شوى چې هره جمعه به ددې په
ځاى چې جومات ته راشي ، پاس د غونډۍ په سر خپلې گناوې يو دبل په وينو
پريولې .

ناڅاپه خلكو وليدل چې له ورايه يو زلمى دتوخته په آس همداسې شاتورى
سپور دى او تر شايې يو يابو قنجوغه كړى دى . گلاجان آس راووست او توخته
ته يې ودراره . خلكو ده ته كتل ، بيا يې ذات گرك ته چې مشهوره وه چې
بچك مې نه دى چې شاتورى څه چې زين كړى دې لا ورباندې څوك پښه
واړوي - كتل چې آرامه او تابع روان دى . له هغې ورځې وروسته نو گلاجان
په نژدې لرې توابو كې د پهلوانچه ، مانا كمكى پهلوان په نامه يادیده .
كالونه كالونه خلك دتوخته دآس د ياغي كيدو دمعما دخل په فكر كې و .
گلاجان هم ، لكه هميش چوپه خوله .

دپښور په ډبگري كې به هم چې كله دجلا وطنى انديښنو پسې واخيست ،
يا به انور كومه ناكاره خبر ورته وكړه نو گلاجان به سر دكت بازو ته تكيه كړ ،
سترگې به يې پټې كړې او ايسته به دوطن دشولو په پټو كې اويا دآس ددورو په
مينځ كې ورک شو . او د " كاكې والې ، جامې والى " يكنواخته غږ به
داسې پرې لكیده ، لكه چې ډبنكي سيند ډبند لاندې آښار ته ناست وي او
دهغې هر غږ دده د تصور دځغل سره غبرگې سندرې وايي .

دويم څپرکى

داڅو ورځې كېدې چې انور ترور او وارخطا و ، لكه چې يې هم زړه كښده
او هم ساره ، كله به يې دگلاجان دفوتوگانو پوښتنه كوله او كله به يې شك
ښكاره كړ چې كه دى خپل نوم واړوي هم ، دگلاجان عكس چې په امريكا
كې دمهاجرو ددفتر په كتاب كې قيد دى كله دده د جولي او قيافې سره سمى
كوي . دده سپين صفامخ و دهغه گرمو سيڅلى سگان . گلاجان به دلاسا
كاوه چې " مور ته شين سترگې ټول يو ترا ښكاري ، نومور به هم دوى ته يو

رنکی بنکارو، ته ورځه خپل کار کوه. او که زما منې راځه دخارج دتگ دسودا نه تېر شه او دکوم تنظيم په دفتر کې خان ته کوم کار وگوره، انگریزي دې هم زده ده او دخارجیانو هم په دفترونو کې وار نه دی. دکوم مشر ترجمان شه. "انور په ما یوسی وویل، "ته څه وایي، گوندي مابه هر ور، خو څوځلي نه وي تکولی؟ نه رانه پیر پاتې شو نه حضرت، نه ملا، نه اخواني. دابه ومنې چې یوه دفتر ته لارم، هلته دمشر ناظر، کلاشنیکوف په غاړه، دیوه منشي په سر ولاړو او منشي ته یې دتعویداتو دلیکلو هدایت ورکاوه. ویل یې دهر کلاشنیکوف سره دتبع بندی یو تعوید هم په کار دی. بس چې هر دفتر ته ځي نور څه نشته، دمولویانو غومبر او امرونه، هلکه کوزه راوړه چې اودس وکرم، هلکو عرب راغلی دی چې هغه بل تنظیم ته درنه لارنشي، هلئ فرانسوي عکاس راغلی، دتلو بندو بست یې وکړئ، دنابلده سړي سنه څوک نه پوښتي " کلاجان وویل، "یوځلي به دې دجمعیت دفتر ته سروربنکاره کړی و، هغوی خو زموږ دخاوو دي.؟" انور وویل، "اول خو داستاد دفتر ته لارم، خو چې پوښتنه مې کوله په هغې کې هم ټول یادمشر خپلوان او یا یې کلیوال. دتالقانو نه کوز سړی لاماپکې ونه لید، کندوز خوڅه کوي. وروره ټول تنظیمونه همداسې دي. مشر یې ځانته امیر وایي او زوی یې بیا امیر زاده او دمشر مرستیال دی، که زوی یې دکار نه وي نو بیا ورپرونه او که هغه نه وي نو بیا نور یاران په دفتر قبضه لري. زما خو نور نمت نه و، بس غوښتل مې چې که په کومه جوپه کې مې امریکا ته ولیږي، خوڅه سهمیې چې راځي هغه هم ټولې په همدغو خپلو خلکو ویشي. "کلاجان وویل، "دکندوز خوبه هم څوک قوماندان او معتبر سړی ور سره وي!" خو انور سروښوراوه، "نشته او که وي هم ماونه پیژندل او که ما پیژندلای هم وای، دوی مې نه پیژني."

دمیاشتو دانې به یوه په بلې پسې رغبتلې او ورسره دملگرو تېر مینځ، زړه بداوی نه، سوږوالی هم نه، یو قسم یو اړخیزه خاموشي راغله. کلاجان به دانور سره غږیده، دورځي حالات به یې ورته ویل چې څوک یې لیدلی او څه شی یې خرڅ کړي دي. ده به تل درپړې عایدات انور ته ورکول، ځکه چې هغه په حساب او دتگ وپوک په انتظام کې ښه و. مگر انور به غلی و او کلاجان نه پوهیده چې انور دده نه شرمیږي او که کومه پېښه شوې چې انور یې گوبښه

کيتري ته ارايستي دي . گلاجان کندوز ته دستنبډو قابيه نيوله او بس دي ته منتظر و چي انور يو خلي امريکا ته روان شي . حڪم دانور دپوښاک ، خښاک لکنت همدي رپري پوره کاوه او بي له ده ريره نه چلبده . دگلاجان دغه دملکرتوب احساس انور لاهم خوراوه او خان ورته دده خيره خور ښکاره کښده . په همدي کي اوږي راغي او دشولو وخت ته دگلاجان درسېډو تمه لنډه شوه . دپېښور بېدر که گرمي دواړه په عذاب کړي وو . يوه شپه چي له بام نه دتناره تپ خوت او ورسره مياشو هم ورباندي غوتي کولې ، دوي په کتونو پراته وو ، ناخپه انور په خبرو راغي ، " کورپي وران کړي ، که کندوز کي وای اوس به مي خويندو راته پشه خانه درولې وه ، يابه مي ايسته سيند ته وردانگلي وای او خيشت خادر به مي په خان غورولي و . هلته خو دنيمي شپي نه پس هوا سرپيده . دلته تيار دوزخ دي . ټوله گناه زما ده ، ته مي هم دخان سره لولپه کړي . ماداسي غوته کړي وه چي اوس به لادوخته امريکا کي وو . په تامي هم خراپه کړه ، زه هم نشم تلي . " گلاجان هيڅ ونه ويل ، انور هم غلي شو او تر نژدي سهاره په خپلو کتونو کي سره اوښتل . گلاجان دخانه سره ويل چي اوس کار دکاره تېر دي . که بېرته لارشي نو پلار به وایي ، پېښور کي دي څه بگته مته وکړه او که لالی مي مساپر دي ... وري ... راوړي ؟ دخان سره يي دعاوي کولې چي انور دده په خاي په همدي ويزي لارشي نو دي به ريره تر هغي چلوي چي يو خوروي پيدا کړي او ديو څه سودو سوغات سره کلی ته ستون شي .

دبرسات دبارانونو سره دډبکري دپام خواله او خوبونه ختم شول . اوبه له درشايي کوتي ته اوښتي او هر څه ختن او نم بويه وو . مگر ريره لا چلبده او د اوجاغ په سرديگي لاهم هر ماښام خوتېده .

يوه ورځ ، بلکه يوه شپه داسي يوه پېښه وشوه چي انور بيصبري ته ملا وتړله ، بلکه پرې وتړلي شوه . قضيه داسي وه چي يوه ورځ چي انور دآي سي . آر . سي د انگليسي کورس نه راوووت يو سړي چي ده ويل له سترگو يي اور وربده ، دده مخي ته راشين شو . جگ دنگ سړي و او رنگ کړي ريره يي تر نامه رسېده . سړي ور نه پوښتنه وکړه چي هلکه څنگه دکافرانو په جوس کي ولاړ يي ؟ انور خپل کتابونه وروښودل خو هغه کتابونو ته وهم نه کتل او دده

داصلي او اوسنی ځای ځایگی پوښتنه یې ورنه وکړه. انور چې عسکری نه
 دتښتېدلو خبره ورته وکړه هغه په مرموزه موسکا وویل، "سم ووايه چې
 دمجاهدينو نه تښتېدلی يم. تا غوندي خلقيان نور هم ستاسره په ډېگرۍ کې
 اوسي." انور ډېر قسمونه وکړل خو هغه ترې روان شو او په همدې حال کې یې
 وویل، "خبره دې واخلم." چې انور کورته راغی نو ډاکيسه يې دبام په سر
 نورو وطندارانو ته تېره کړه. يوه سړی په انور غږ کړ، "خان آباديه، ددې
 سړی نه به لرې گرځې، دا دحزبiano کله خور جلا دى، بس چې حزب سړی
 وروښيي، نو دى ورځي، وژني يې. داواړستا لمبر دى."
 انور په ظاهره خو داخبر داری بابيزه واخيست، خو درسته شپه يې په وينه
 تېره کړه. دځانه سره يې وپتيله چې کلاجان ته نور انتظار نشي ايستلی،
 سهار دوخته په ډار ډار قونسلگرۍ ته ورغی او کښ په دروازه ورننووت، دوپزې
 فورمه يې چې په خپل نامه ډکه کړې وه، ورکړه. چې بېرته زاووت نو اول يې
 هرې خواته وکتل او بيا يې نور اخیلې کړې.
 په دې کې يوه مياشت تېره شوه او انور هره شپه له ویرې ناوخته کورته راته
 زياتره وخت يې په کورس کې دکتابونو دلوستلو په بهانې تېراوه. چې به کور
 ته راغی نو هره شپه دکله خور په انتظار بوړنېده. يوه مياشت پس قونسل
 وروغوښت. انور بېرته دراتگ سره کلاجان ته غاړه ورکېره، او بيایې په آب و
 تاب کيسه وکړه چې "نوی نوزی دفتر و او يوې ښکلې سکرټرې راته گوډ
 مارنيگ وویل. څه ډېره شپه پس پخپله قونسل راوووت او لاس نيولی يې دفتر
 ته بوتلم. فورمې يې امضا کړې. زما نو زړه درزېده چې پوه نشي. بيا نو لار د
 الماری نه يې يوه دوسيه راوايستله او بېرته کښناست. فورمې يې ترې
 واخيستې او ډېرې يې لرو بر کړې. کله يې ماته کتل او کله يې فورمونه پوه
 شوم چې کار وران شوی دى. قونسل چې به فورمې ته کتل نو وچويلی به يې
 تریو کړ او چې ماته يې کتل نو موسک به شو. زه سربداله وم، دقيامت دورځې
 په شان، کله وېره کله هيله. بيا يې نو دوسيه وټرله او ماته يې دناستې ست
 وکړ. دآی. سي. آر. سي. دکورسونو پوښتنه يې رانه وکړه او دکندوز په باب
 يې رانه وپوښتل. زما انگرېزي يې، لکه چې آزميبله. بيایې نوراته کړه،
 لږکلاجان اوته يوځای اوسېږئ؟" ماوار دواړه وویل "زه پخپله کلاجان يم" خو

دی راتہ ہماغسی موسک و . بیا نو جدي شو . " دا فورمه بنکاره ده چي ستانه
 ده ، لاتري دکلاجان ختلي اوتہ خدازده خہ نویري . سم نوم دي راوښيه ! "
 زياتی نو زما وانی هم خطا وي نو رښتيا مي وويل " زما نوم محمد انور دی . "
 هغه راتہ وويل ، " نو دا فورمه دي يا غلاکري ده اویا دي په پيسو اخیستي او که
 کومه بله خبره ده ، حال وایه . " نو ما دخانه سره وويل ، بي هغي هم برباد
 شوم چي اوس مي دپاکستان پوليسوته چي ددفتر نه بهر برچه پک ولاړو ورنه
 کري چي بیا هماغلته په جيل کي ورستېرم . نومې اقرار وکړ چي نوم مي
 محمد انور دی ، کلاجان مي دماشومتوب ملگری دی او اوس هم سره يو خای
 اوسو . هغه بي له مانه خارج ته نه خي . نو فورمه يني ماته راکړه . اوس نو
 دخدای دپاره مپاکستاني پوليسوته په گير کي ورنه کري . خبره وه ، وشوه ،
 بس نه زه هم امريکا ته نه کلاجان . " قونسل دپره شيبه په چرت کي ډوب وپه
 همدې کي . تلفون ورته راغي او چي هغه مصروف شو نو زه پاڅېدم او دوتلو
 تابه مي نيوله خو هغه په لاس راتہ دبیا ناستي اشاره وکړه . دتلفون نه پس نو
 قونسل ودرېد ، خپل ، گوراکو ، پایپ او د تماکو کڅوړه يي ديوه بشقاب نه
 را وچت کړل او خرا مانه دلوی ميز نه زما لوري ته راغي . په ناز و نخر و يي
 اول دپایپ سرخانه په يوه مخصوص چاقو وتورله تماکو يي پکي واچول ،
 دچاقو سره يوه بله بلا هم وه چي سر يي پلن و ، په هغي يي تماکو کوز
 کښکارل او بيایي دجيب نه يو لایتر راوايست او پایپ يي ولگاوه . ماته يي نه
 کتل ، ددفتر کړکي ته خير و او پایپ ته يي کښونه ورکول . وېرېدم چي ددي
 کړکي نه به بهر دپاکستاني پوليسو سره اشاري کوي چي راشي او ويي نيسي .
 خو دپایپ لوکي تاو راتاوبدل او دپوليسو درک نه و . يره زه وایم لس دولس
 دقيقې خوبه همدا حال و . وروسته نو په چټکي سره راغي او پخپلي چوکی
 کښناست . اوله پوښتنه يي دپاسپورټ وه . ماويل چي مور دواړه پاسپورټونه لرو .
 دمیز په سر دزنگ تني يي کښکارله او چي سکرټره راغله هغي ته يي په شفر کي
 يو خه وويل . بي هغي هم امريکايان زمور سره سمې خبري کوي چي مور په
 پوه شو او پخپلو کي بل ور ژبه کوي . سکرټره ووتله او ديو گورت فورمو سره
 بېرته راغله . قونسل له دفتره ووت . زه او سکرټره سره کښناستو او هغي رانه
 پوښتنې کولې او په فورمه کي يي داخلولي . پاسپورټونه يي رانه واخیستل لرو او

بري کرل ، پوه شوه چې جعلي او مبداین دبگری دي . مایې سترکې خارلې ، خو دتعجب کومه علامه مې په کې ونه لیده . تقریباً نیم ساعت د فورمو په دکولو تېر شول . چې قونسل راغی نو هغه یې لاسلیک کړې او په هرې یوې باندي یې دقونسلگری مهر ولکاوه ، ماسره فوتوګانې تیارې وې په دوو فورمو یې زموږ عکسونه ولګول او هغه یې هم مهر کړل . بیا نو قونسل پاڅېد او په جدیت یې راته وویل ، " واخله ، داستا ویزه او دادې دملګري . معمولاًموږ چې پخپله سړي نه وي موجود بل چاته دهغه ویزه نه ورکوو ، خو تاسو دومره سره نژدې یئ چې نژدې دهغه په ځای ته تللی وې ، نو دا فورمه ستا او دادې د ملګري . دصحي معایناتو فورمه به نانسې درکړي ، هغه په ډاکترانو ډکه کړئ ، همدا ستاسو پاسپورت دی ، ستاسو خپل پاسپورت بېرته درسره واخلي . " بیایې په موسکا سکرټري ته سترګه وټومبله " پرېږده چې دغه پاسپورتونه چېرته خرڅ کړي چې دلارې خرڅ یې پرې وشي . " بیایې نو ماته لاس راکړ ، " امریکا ته په خیر لارښئ " چې رخصتېدم راپسې غږ یې کړ ، " ملګري ته دې دخپل بخت ویزه ورکړه ، تاته یې انکل سام درکوي . هیله ده چې پخپل نوي هیواد کې خپل نوم بدل نه کړې . " میاشتي میاشتي وروسته انور پوه شو چې انکل سام دامریکا بل نوم دی .

دریم څپرکی

مهاجر دمچنو غزې کاني دي ، چې انور او ګلاجان یې امریکا ته راوويشتل نو په نیویارک نه ، په کالیفورنیا نه ، بلکه ایسته دامریکا په جنوبي څنډه کې دغره ییز ایالت ، اریزونا په یوه کلي ، بلکه دکلي نه بهر دغره په ډډه دیوې کودلې په درشايي پریوتل . دامریکا حکومت چې چاته دمهحارت ویزه ورکړي نو په امریکا کې دهغه ځای معلوم نه وي . په هر ایالت کې چې کومې خیریه موسسې او یا شخص دهغوي دخسماني ژمه وهله یا ددوی په ژبه سپانسر یې شو نو هماغه ځای ته یې استوي . انور وزمه مهاجر چې زیاترو یې دکالیفورنیا دپریمانی اوریدلي وي په دې اوم فکر کې وي چې همدا به کالیفورنیا وي ، خوچې له الوتکې نه سترې ستومانه او جټ وهلي بنکته شي نو دهالیوود

فلمي ستوري ورته د ستري مشې سترگونه وهي اونه يې دافغان مجاهد زنده
 باد شعارونه بدرگه کوي . چار چاپېره ، يا دکمبيري ډاگ وي اويادجوارو پتي .
 انور دغوی په يوه وړه دوه ماشينه الوتکه کې ، چې درې تنه نورې سپرلې
 هم ورسره وې ، د شيکاگو نه د اريزونا د پيچ سپرنکر (د شلتا لانو چينه) نه بهر په
 ميدان کې بنکته شوه . يو جگ قدي ، سپين روبي ، سړی چې په غاړه يې
 ديوه نري زير ځنځير نه داوسپنې لوی صليب څرېده په درنو قدمونو ددوی
 خواته راغی . خان يې معرفي کړ " فادر گريکوري " انور لاس ورکړ او خپل نوم
 يې واخيست . يوه وړه ، زير سړې شين سترگې نجلۍ هم دپادري سره وه . هغه
 يې معرفي کړه " پالين " هغې دخپلې لمنې يوه پيڅکه ونپوله او په احترام يې
 زنکونه يوڅه تيت کړل ، " How do you do sir " کلاجان لري ، گنکس ولاړ
 و پادري هغه ته لار او خپل خان يې ورمعرفي کړ ، هغه زړه نازړه لاس
 ورکړ . نجلۍ چې ورته په احترام زنکونه تيت کړل نو کلاجان ورته په چوپه
 خوله موسک شو او دهماغې غوندي ده هم زنکونه ونبورول . نجلۍ کت کت
 په خدا شوه ددوی دنه او نو سره سره ، پادري ددوی ، ميدان د بگري
 تيمی بکسونه په خپل لاس بهر موټر ته وچلول . په هوايي ميدان کې لس
 پنځلس کسان وواوپه حيرانتيا يې دوی پسې کتل .
 پادري انور ته دمخکيني سبت اشاره وکړه ، نجلۍ دکلاجان سره شاته
 کښيناسته . دسړک دواړو غاړو ته تر څو سترگو کار کاوه ډاگ او اغزي وو . دلته
 هلته يو نيم لوی عکس هم دسړک دواړو غاړو ته په لږکينو ستنو سرېښ شوی و ،
 دموټرو ، دکوکاکولا ، او يو ځای ديوه وحشی آس او ورسره دسگرتو دشني
 ډبلې اعلانونه وو . دا اعلانونه په عکسونو کې به خلکو دوی ته خندل او چې
 موټر ترې تېر هم شو ، کلاجان شاته وکتل ، عکس لاهم همده ته خندل . څه
 کم يو ساعت مزل وروسته موټر دغره په ډډه دلرگونه دجوړې شوې يوې
 کوډلې مخې ته ودرېدل . پادري بکسونه دننه وچلول . درې کوټې چې غولي
 يې دزېرو لږگو وو ، يوه بلې ته خلاصېدې . پادري په سينخوی کوټه کې بکسونه
 کېښودل . انور پوه شو چې دادناستي خونه وه . په سم مينځ کې يو گردی ميز
 و او په هغې باندي منې ، کيلې ، او نور قسم ميوې چې دوی نه پيژندلې په يوه
 لوی شکاره کې دلی وې . پاليني درې قابونه ، دچرو پنجو سره چې په سپينو

دسمالونو کې تاو وو دکوتې دڅنگ پخلنځی نه راوړل او په میزې واونل . لکه چې دې لا دوخته تابه نیولې وه . دچا یو یو ترموز یې هم راوړ . بیایې نودرې پیالې ورسره کېتودې . پادري میلمنو ته دناستې ست وکړ ، خو خپله هماغسې ولاړ و . انور کسبناست خو کلاجان ته حیا ورتله چې یو مشر سړی ولاړ وي او دې کسینې پادري ، لکه چې پوه شو ، ورغی او په اوږه یې لاس کېنود چې کسینې . انور په عاجزۍ یاده کړه چې دده ملګري سم په انګریزی نه پوهیږي . پادري موسک شو . انور ته یې وویل چې زه اوس ځم ، تاسو سترې او دجنت سفر وهلي یی ، لږ آرام وکړئ ، زما دتلفون نمبر ستاسو د خوب په خونه کې دتلفون لاندې پروت دی ، چې ستومانی مو ووتله نو ماته تلفون وکړئ . په همدې وخت کې چې پادري دانور سره غږېده ، پالین کلاجان دلاسه نیولې په پخلنځی ګرځاوه . دشودو او هکیو او چرګانو ډک فریج یې ورته خلاص کړی و او بې غمه یې په انګریزی تشریحات ورکول . دپادري ورته پام شو او انور غوښتل مداخله وکړي ، خو پادري یې په سینه لاس ونيو ، " پرېده چې څه کوي " . پالین دفریج په څنګ کې داش ور وښود . یوه تنی یې کښیکارله دیوه نغری نه شنه شغله جګه شوه . هغه یې مړ کړ او درې نورې یې په نوبت تاو کړې . بیایې ټولې مړې کړې . کلاجان په موسکا دنجلۍ معلمي تعقیبوله . تشاب یې وروښود او هلته یې دسرو او تاودو اوبو ګوتکونه وروښودل او نژدې یې دده لاس سوځولی و . حتی دهرې کوتې دبجلۍ دسویچونو او تینو عملي تجربې یې پرې وکړې او بیا یې لاس نیولی مینځوی کوتې ته راووست . پادري پالین ته مبارکي وویلې چې ډېره ښه معلمه وه . دواړه رخصت شول او پالین ددروازې تروتلو پورې کلاجان ته لاسونه ښورول .

دهغوی موټر لاپه کړلیچې کې نه و ورک شوی چې انور په کوټه کې اتن شروع کړ ، کلاجان ورته حیران حیران کتل ، خو انور داسې په مستی ځنې اچولې چې کلاجان د' نارې ورځې ورته لاسونه وپړکول . په همدې کې دانور سروخرخېد او هماغلته په لرګین غولی پریووت . کلاجان هم سترې و ، خو ملګری یې د خوب تر کوتې کش کوده ، خادر یې ورباندې وغوراوه او خپلې کوتې ته راغی . ادګود یې سترې وو ، خو خوب نه ورته . تشاب ته لار ، حیران و چې څنګه استنجا وکړي ، نه کوزړۍ وه اونه بل څه ، نو یې اوبه ترمې

کړې ، په لاس يې وازميليې او بيایي خان لوخ کړ او دشاوړ لاندې ودرېد. صابون او قسم قسم بوتلونه په تاخچه قطار ايښي وو. ده په بوی يو صابون خوښ کړ او خو خو خلی يې خان دسر نه تر نوک پورې ومينځه . ويښتان لاهم دخيرې دلاسه خپلې وو . دخانه سره يې ويل چې دادکالونو خيرې چې دکنډوز نه مې راوړې وې ، په دوه درو اوبو کله پستيزي . هماغلته يې اودس وکړ . دشاوړ دپردي نه بهر ، په يوې الماری کې لس شل سپينې توليې ، يوپه بل ايښې وې . دخپل ټيمی بکس نه يې جالماز را وايست ، خو حيران و چې قبله به څنگه سيخه کړي ، نو بيایي کویا څلورواړې ، څلورو خواووته ، دمازيگر لمونځ وکړ ، يوه منه يې دمیز له سره واخيسته ، يوچک يې ترې وکړ او په ټالی ټالی دخوب خونې ته روان شو .

کلاجان چې دخوبه پاڅېد ، دسمځې ديارانو په شان په دې نه و خبر چې چېرته دی او خو ورځې ويده و . دهورنگ هم داسې و چې پته نه لگېده چې څر سهار دی که سکنی ماښام . خودبزرگ دزوی نه په اسانه وخت نه خطاکېږي . کړکی ټي پرانيستله ، بهر دناشنا مرغانو دغږنه پوه شو چې سهار دی . ترموز لاد چای نه ډک و خو يخ و ، اودی نه پوهېده چې څنگه نورې چاپې جوړې کړي . د شودو بوتل يې راوايست ، خو اوس داڅنگه تودې شي . نغری يې خو خلی بل او مړ کړ ، خوديگی نه و ، بېرته لاړ او يو کيله يې سپينوله چې چاور وټکاوه . چې خلاص يې کړ نو هماغه پالين وه اوبوه ټنډ غومبورې چاغه بنځه چې شين دسمال يې په سرپورې تړلی و ، په درشايي ولاړه وه . يوه لاستيوره ټوکړی يې په لاس کې کړې وه . کلاجان ورته په سر دنوتلو اشاره وکړه بنځې خان معرفي کړ ، " I am susy " کلاجان پالين ته اشاره وکړه " پاولی ماډر ؟ " هغې سر وښوراوه ، " aunt " کلاجان پرې پوه نه شو . سوسی دنوتلو سره سم ، دسر نه دسمال خلاص کړ او په زغرده يې ټوکړی پخلنځی ته يووړه . بيانولکه دا يې چې خپل کور وي ، دسبناري په تيارولو لگياشوه . په پخلنځی کې يو ميز او دوه چوکۍ هم ايښې وې . په ميز يې يو سپين کالی چې دټوکړی نه يې ايښتي و ، وغواړاوه ، دوه قابونه يې دکاچوغواو لاس پاک سره پرې واوښل . دالماری کړکی يې خلاصه کړه اوبوه نوې کړايی يې ترې واخيسته ، په نغری يې کېښوده . کلاجان کتل چې هلته ديگی او قسم قسم کاسې کېږي دي او په خپلې

نادانی یې وخنډل . څلور هکلی یې په غورو کې سرې کولې . غوښتل یې چې
 دکلاجان نه پوښتنه وکړي چې څه قسم یې غواړي خو پوهېده چې جنجال
 پېښېږي نه هماغسې یو مخه یې پخې کړې . د فریج دیوه بوتل نه یې دمالټو
 شربت په دوو کیلاسونو کې واچول . څلور ټوټې پرې کړې ډوډی یې په یوه بل
 ماشین کې کېښودې او چې سرې شوې پخپله یې بهر ټوپ کړ . کلاجان په خیر
 دښخې کارروایي څارله او ښځه هم پوهېده چې دی یې څاري . پالین دانور
 کوټې ته لاړه او شپه پس یې لاس نیولی راووست . ډوډی نه یې تېر کړ او ښځه
 یې تشاب ته بوتله ، هلته ورسره بوخته وه ، لکه چې د هرشي تعلیم یې ورکاوه .
 ښځې دفریج نه دمرنا یو بوتل وايسته او ترڅنگ یې په یوه اوږدوږي قباب کې
 دسپین کړی گنی په رنگ اوږده شیان کېښودل چې کوچ و . کلاجان هغې ته
 هم ست وکړ خو هغې په موسکا ، په خپلې خیتې لاس تېر کړ ، مانا ، مړه یم . نو
 کلاجان ډوډی واخیسته او پخپلې برخې دوو هکیو یې پېښه وکړه . سوسی او
 پالین ورته په دلچسپي کتل . پالین دوی پارچې ډوډی په سپین بسترکتوب
 دکلاجان دمخې نه وچتې کړې . په ډېرناز نڅروي ، په یوې باندي په چارې
 کوچ او په بلې باندي مېرغاو غوروله . یوه یې په بلې کېښوده ، کلاجان ته یې
 ونيوله . کلاجان په خوږه خدا ترې واخیسته او بیایې دهغې نه مړی بيله او په
 هکیو پورې کړه . سوسی چایخوښه په نغری اېښې وه . دتشاناب نه دانور شرپ
 شروپ راته او چې ډېر وروسته راووت نو لایې هم سر خيشت ځلېده . کلاجان
 دښتاری نه پس پاڅېده چې پالین دمالټې دشربتو کیلاس ورته ونيو . کلاجان
 دهغې دپاره نیمایي وڅښه خو هغې سروښوراوه او په اشاره یې دوڅښه امر
 ورباندي وکړ . کلاجان داسې وښوده چې ډارېږي نویي ټول په سر واراوه او
 تش کیلاس یې نسکور ونيو او ویې ويل " ښه مورجانې ، اوس دې یقین راغی ؟"
 پالین پرې پوه نه شوه خو درضايت خدا یې وکړه او دلایه نیولی یې د ناستې
 خونې ته بوتله . بیایې نو دانور سره هم همداکانه وکړې . چاڅوښې دخوتېدو
 شکيلې شروع کړل ، کلاجان هم پاڅېد چې وگوري دا چای میرات مړی
 چېرته دی . سوسی تر موس په سرو اوبو کې کنګال کړ ، پاس دالماری نه یې
 یو تورختين مرتبان راکوز کړ . دهغې له مینځه یې دوه وړې کڅوړې راوايستې ،
 کلاجان ته یې وښودلې . بس کاغذي کڅوړې وې خو کاغذي دتشاناب دکاغذ

په شان نری و . هغه یې په ترموس کې واچولې ، ایشیدلی اوبه یې پرې تویې کړې او د ترموز سر یې وتاړه . پنځه گوتې یې کلاجان ته وښودې . دی پوه شو چې پنځه دقیقې انتظار وباسي چې چای دم شي .

چې انور سبناری ختم کړ . نو کلاجان د دېکری دوختونو دعادت سره سم پاڅېد چې لوبښي پرېمنځي ، خو سوسی وار رومبې کړ ، ټول لوبښي یې کنکال کړل او بیایې دلوبښي مینځلو په ماشین کې ودرول . دیوې ډبلې نه یې څه پوډر د ماشین په یوې کڅوړې کې واچول او ور یې وتاړه . ماشین یې چالان کړ او د " کوره چې په امریکا کې څه کارونه روان دي ! " په علامه یې وموسل . پالین دې خوا ها خوا لره بره کېده او دانور سره یې څه ویل . انور کلاجان دخان سره دخوب گوتې ته بوته او هلته دواړو خپل خیرن کالي په یوه کڅوړه کې سره واچول او بهر یې راوړل . سوسی بیا کارروایي کوله خو پالین کڅوړه واخیسته ، کلاجان ته یې اشاره وکړه او یوې بلې وړې د خرڅخانې په شان گوتې ته ننوتله . هلته یې جامې په یوه ماشین کې واچولې ، دوه کاجوغي پوډر یې دیوه ستل نه په کې واچاوه ، د تودو اوسرو اوبو تنی یې سره برابرې کړې او ماشین یې چالان کړ . دهغې څنگ ته بل ماشین تش پروت و . پالین دهغې وربېرته کړ . مینځ یې دغلبیل په شان سوری سوری و . په اشاره یې کلاجان پوه کړ چې دا دکالیو وچولو ماشین دی .

سوسی او انور خوږه مرکه شروع کړې وه چې کلاجان یې په تور بور خبرنه و ، نو د پالین سره بهر وووت یو وړوکی پتی یې په کودلې پورې لگېده چې کلاجان پوه شو ، یو وخت باغچه وه . دوه درې ډکي سارایي کلان نیمه مړاوي ولاړوو . د کلاجان لاسونو د زمکې او خاورې پسې خارښت کاوه . کلانو ته ورغی ، څه وچ ډنډر یې په نوکانو غوڅ کړل ، په یوه لړکي یې د بوټي بیخونه راوړسپړل . پالین ، اشاره ورته وکړه او روانه شوه . لږ لري یوه بله وړه دلرگو نه جوړه شوې کودله وه بادو باران او دکالونو بې پرداختی کړه کړې وه . د جندري په خای یې په وره کې یو دوسپنې کنجک لگیدلی و . پالین ور پرانیست . او په درشایي ودرېده . کلاجان دننه شو . دغڼو جالې وې او له شاتنی کړکي نه یې یو خیل مرغان بهر والوتل . یوې خواته بیلونه دیوال ته تکیه وو او لرونه په سیخونو خړېدل . کلاجان یو بیل راواخیست او په لاس کې یې

واژمیه، بل یې راواخیست. دایې بیرته کښودل، اول بیل یې بهر ته
 راوایست او نېغ باغچې ته لاړ. دپالین دلیوالو سترگو لاندې یې اول لاس ته
 لاړې ورتوکرې او بیا یې ټوله باغچه واروله. پالین دکوم خای نه داوبو ربرې
 نل راکشوده او گلانو ته یې اوبه ورکړې. په همدې وخت کې سوسی او انور
 راووتل، سوسی پوه شېبه دکلاجان ننداره وکړه او بیا یې پالین دخانه سره
 موټرته وخېژوله او روان شول.

انور؛ لکه بیزو چې نوي چاپیریال ته راشي دپخلنځي ټول سامانونه یو یو له
 خپلو خایونو وچت کړل، وایې زمیل او بیرته یې کښودل. دتشناب تولیې یې
 پټ په پټ وشمېرلې، دکوتې کرکې یې پرانتي، بیرته یې بندي کړې، فرج یې
 خلاص کړ او هر خوراکی شی یې بوی کړ، کوچ یې وځکل، دوطني کوچو
 تروسکن خوند یې نه و، داسې لکېده، لکه دکونخلو تیل چې پرندې شی. پاس
 درف په سر په ارت خولوبوتلونو کې قسم قسم مسالې وې، خوانور پکې یکی
 یوه، دبوی نه وپېژندله چې تور مرچ و. چې گوته یې په لارو خېشته کړه او
 نور یې وځکل یو دسونډي، بل دکور کمن او بل دزنکی خوند کاوه.

دلونومینخلو ماشین غلی شوی و. وریې پرانیست او دهغې تود براس یې په مخ
 ولکېد. وریې هماغسې آره تی پرېښود. کلاجان ورته کتل او دده دتجربې نه
 یې زده کول. په آخر کې یې دومره وکړل چې دکالیو دماشین نه یې جامې
 وښکې او په هغه بل ماشین کې یې کښودې، دپالین دهدایت سره سم یې تی
 رابنکله چې کالي وچ شي بیا یې پخلی ته مخه کړه. دفرج نه یې یو سلامت
 چرگ وښکه، پرې یې مینځه، اود ونډی کولو په وخت کې یې پام شو چې یا
 چاره ډېره تېره ده او یا غوښه نرمه. انور ورته دکم خای نه دپيازو کڅوړه
 وموندله. او هغه بوتل یې پیدا کړ چې کوکنګ ایل، دپخلي غوړي، ورباندي
 لیکل شوي وو. بیا یې نو پخلنځي کلاجان ته پرېښود، کوتی ته لاړ او
 دتلویزیون دتیسو سره یې لوبې شروع کړې، خو تصویرونه ټول تـت
 راتلل. دتلویزیون ترڅنګ یوه کتابچه وه چې په هغې باندي دزقوم دونې تصویر
 و، په لوی خط ورباندي لیکل شوي وو: اریزونا. انور په پاکستان کې،
 داسلام آباد په لارې دزقوم اغزني ونې دکورونو ترشا، په وچ ډاگ یا هدیرو کې
 پیدلې وې. ددې پانې یې له اوږوو اغزو ډکې وې او دیوې پانې په پر بله

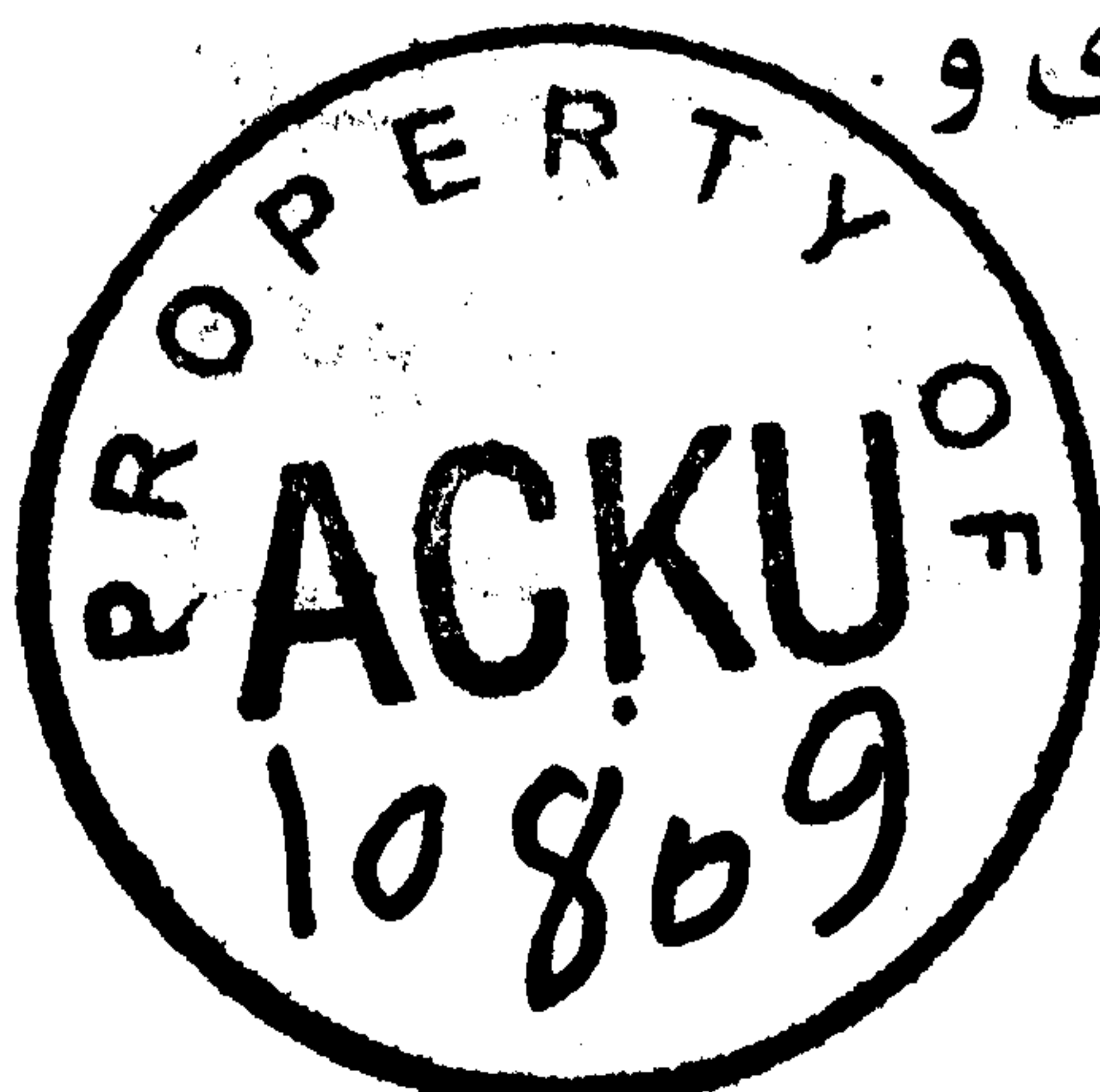
راښه شوې وه او همداسې تر هغې لويدي چې زياتي به ډډ دهنې دبار دلاسه
کور شو. په کندوز کې دا بلاوې نه وې، هلته صرف زوزان وو. انور کتاب
پرانيسټ او په لور غږ يې، چې گلاجان يې په پخلنځي کې واورېدای شي،
د کتابچې اول مخ ولوست.

د امریکا هر ايالت ځانله حکومت، د مشرانو او کشرانو جرگه، اساسي
قانون، ايالتي سرود، نښانونه او تړت ولغت لري. د اريزونا نوم د سره پوستو
هنديانو له ژبې نه راغلی چې " وړوکې چينه نومېږي " د اريزونا ملي پوټی زقوم،
ملي مارغه يې هغه چټکی دی چې د زقوم په ونه لک بوک کېږي، دولتي شعار
يې " دولت دخدای له لورې دی " او ملي پارک يې هغه ځنگل دی چې اوس
يې ونې دخدای په قدرت په کانو بدلې شوې دي.

گلاجان چې مخ يې د ديکي دټاونه لرې نيولی و او په څمځي يې لږه په
خدا وويل، " اوس يې درگزر کړه، انور جانه د خوزانو نه خلاص شوې، په
زقوم واوښتې. " قورمه يې راوايسته او کالی يې وغوړاوه. انور د کتابچې هغه
پاڼه کټ کړه چې دی وررسيدلی و. په قاب کې بڼايسته زيات لعاب وووځو د چرک
درک نه لگېده. ټول ويلې شوی و. گلاجان وويل، " داهم د پېښور پارامي
چرکان دي، غوښه په اوله ډږه کې لادرکه شي... ږه، چې په ډېران کرواږي
ونه کړي، رنگ دې ورک شي. "

څلورم څپرکی

پادري گريگوري چې خپلو ديني لارښودنو وروباندي د ټول بشریت د ژغورلو
دين ايښی وه انور دغو ته پخه ايښې وه چې عيسوی کوي به يې پخوا
دهغوی تر راتکه دوه درې مياشتې يې گویا خپل کورنی کار وروباندي کړی و.
قرآن شريف يې په ترجمه کې لوستی و او په ځينو مخونو يې په ژېړ قلم جملې
او فقري نښه کړې وې. په عين حال کې يې تعجب کاوه چې دغسې ساده او له
دنیا نه ناخبره خلک څرنگه د شوروی اتحاد په شان قوت سره دغري وهي.
د افغانستان په تاريخ يې هم څه کتابونه کتلې وو، نو ډېر ليواله و چې يو ځلې
دغه زلميان کچ مېچ کړي، د همدې کبله د دوی سپانسر شوی و.

انور يي سمدلاسه په خو کورسونو کې شامل کړ او کلاجان ته يې په خپله په کليسا کې انگریزي ورسودله . دکلاجان خونده نه وه خو انور خپل کورسونه په شوق په مخ بيول او هر کورس به چې خلاص شو داعلی درجې تصدیقنامه يې راوړه . په کور کې دانور او کلاجان تر مينځ دومره زيات دزړه خواله نه وو ، انور چندانې وخت نه درلود . ډېر کله به دشيپې ناوخته راغی او دکلاجان خو هماغه زور ددهقانی دوخت عادت پاتې و چې پس دمانام دناري نه خوب . دیکشني په رخصتو کې به انور دخپلو ملگرو سره ميلې يا پارتيو ته ، کلاجان به دلوست دپاره دیکشني ، مازيگر چې عيسويانو به خپل ددعامراسم ختم کړي وو کلیساته ورته او بيا به که هر څومره ، پادري ورته دموتړست کاوه ، ده به د خپل کتابکي سره پلي کورته راتگ غوره گانه . په لارکې به دکلي خلکو ورته کتل ، له لرې يې لاسونه ورته بنورول او ده به هم ددوی کار کاوه ، په دې فرق چې هغوی به دلاس دنورولو سره موسکا هم کوله او ده فکر کاوه چې وريوري خاندې به .

دپادري هغه وخت وېره پيداشوه چې يوه ورځ کلاجان دسبق لپاره کليسا ته ورغلی و ، پادري لا خلکوته وعظونه کول ، بنايسته ډېر وخت پاتې شو ، په همدې کې دماسپنين دلمانځه وخت شو . کلاجان چې په کور کې يې اودس کړی و ، هماغلته په کليسا کې په يوه کونج کې په لمانځه ودرېد . عبادت کوونکو دسترگو په ترڅ کې ورته کتل او پادري هم نارامه شو . بيا يې نو فکر وکړ چې سړی به عيسوی لمونځ کوي خو چل به يې نه ورځي . په هغه مازيگر چې کلاجان کور ته ورسېد ، دپادري موټر يې ولاړ وليد . په بېره ورغی چې ميظمه ته عزت ورکړي . روغبر يې وکړ او بيا يې په يوه قاب کې دوه منې ، دچاړې اولاس پاکه سره را وړل ، پادري په ډېر دقت منه پوسته او څلورترازي گړه . دمينځ نه يې زړې په ډېر دقت په چاړې وايستل ، بيا يې يوه ترازه واخيسته . کلاجان ته گډشو چې جيزس دبنیادم ناجي دی او کليسا د جيزس کور دی او بايد چې دپاکې عقيدې او په جيزس باندې دميتوب او مينې سره کليسا ته ننوزو . دکلاجان سرپه دې انگریزي نه خلاصېده خو پوهېده چې دکاپرانو ملا په خپل حساب وعظ کوي . چې هغه غلی شو نو ده ورته لنډه په لنډو خواب ورکړ " يوور پينمبر جيزس ، اوه ر پينمبر ، محمد يوور دين عيسايی ،

اڻڻ: دين اسلام. " پادري گريگوري پس له يو څه فکر نه د گلاجان په خبرې
ريښه، ويې موسل، پاڅيد، د گلاجان په اوږو يې لاس کښود،
" You'll come around, so... " اخر به گوتو ته راشي زويه!

دسړک نه يوه نړۍ په سرو خستو فرش لار د گلاجان دغوی کودلې ته تېره
شوې وه. ددې يوې خواته پخوانۍ باغچه وه چې گلاجان يوه هفته ورباندې
کار وکړ، څلور ورکوټې دايروي پټې يې پکې جوړ کړل. په هر يوه کې يې څلور
کونجه واړه کورو کې جوړ کړل او دسرو خستو دډېرۍ نه يې چې دهغې بلې
ورانې کودلې مخې ته دلۍ وې اولاهم دکوم پخواني ساختمان سميت ورپورې
نستي وو، وړې کنگوري جوړې کړې او گويا دکندوز باغچه يې ترې جوړه کړه.
دنړۍ لار بلې خواته شپه زمکه يې هم همدې ته ورته سازه کړه او دکندوز په
اصطلاح سوال او جواب پټې يې جوړ کړل. لايې بوټې په کې نه وو ايښي او
چندانې نه پوهېده چې څه شي پکې وکړي. انور به چې سهار او ماښام پرې
تېرېده نو خندل به يې، بس داريرونه زقوم او خوزان دي، پکې کره يې،
خوارمان چې يو اوبښ دي هم لرلي.

يوه ورځ گلاجان په باغ کې بوخت و، اوس يې نو دکور چاپېره ځای صفا
کړی، لکياو وروستۍ ونه يې چې له کالونو کالونو دکاله څنگ ته لوېدلې پرته وه
په تېر وړوله. تېر يې په هماغې کږې کودلې کې چې اوس يې ضامن ورکړی و،
پيدا کړی و. تېر پخ او خوله يې څو ځايه اوښتې وه، نو په شواخون يې لرگي
خوړ. تراوسه يې څلور نورې زړې او پريوتې گرگې هم وهلې وې او وچې
ځانگې او ډډونه يې يو ځای دلۍ کړې وو. اوس په يوه ډډ ناست و او په چپلو
تياکو لاسويې ژبه تېروله. که کوري يوسړې په سړک ولاړ دی او دی
څاري. گلاجان د ډډنه کوز شو، او په لاس يې دسترې شي اشاره ورته وکړه.
سړی دسړک نه دده په لور راغی، چې نژدې شو، نو گلاجان په اول ځل يو
ژوندی تور پوستی امریکايي وليد. لاس يې ورکړ. تور پوستی ځان معرفي کړ
"کارل کولی". ده هم خپل نوم ورته ووايه. بيا نو تور پوستی په وينا سر شو او
هيڅ دريدن يې نه و. گلاجان دخانه سره وويل، څه، لکه ماته ژرنده سر يې،
ماته سمه انگرېزي نه راځی، ستا ژبه خو کوم بل شی ده. خوتور پوستی بېغمه
گډو. چې ځان يې ښه ستړی کړ، نو د گلاجان لاس يې کښکاره او روان شو.

ګلاجان بېرته په ونې پېښه وکړه او دځانه سره يې ويل ، دا لاله بلا وه ، نوم يې څه و ؟ کور کولی ؟ ورسره جوړېږي هم . شين سر ، کورکوتی وېستان ، لکه قره قلي خولی . ښه شو ، په ياد خو به مې پاتې شي . ساعت لانه و تېر چې يو موټر کورته نژدې ودرېد . بيا هماغه تور پوستی و ، داخلي يې يوشی دځانه سره رااخيستی و . نيغ ونې ته ورغی ، د خپل ماشين ، يو مزی يې کش کړ . دچالانېدو غږ شو ، تور لوکي ترې ووتل ، دونې په يوې لويې خانگې يې کېښود او يوه تنی يې کېښکارېله . دسترگو په رپ کې ، خانگه غوڅه شوې وه . ګلاجان اريان شو . ده دکندوز په ښار کې دترکانانو په دوکان کې داروماشينو نه ليدلي وو ، چې دچارتراشونه يې درې بيلولې ، خوبې مزی اړه يې نه وه ليدلې . ورغی چې دی يې هم وازميبې ، خو تورپوستی سر وښوراوه او گويا ده ته يې دهغې استعمال ښوده . اړه يې په بلې خانگې کېښوده هغه هم غوڅه شوه . بيا يې نوپه اشارو او تجربو دهغې چل ګلاجان ته وښود ، تر دې چې هغه هم يو خانگه غوڅه کړه . بيا يې دهغې دپړچاوولو ، تنی وروښودله . بيا يې نو ګلاجان ته ونيوله او موسکی شو . ګلاجان هر څه No , No ورته وويل خو کړه کولی ترې روان شو .

انور ښه په دمه کې و ، هر مازيگر به ياد ملگرو سره ورک و او بيا به هغوی ورسره کورته راتلل . په دغو کې دوه نجونې هم وې چې انور ويل دده همصنفيانې دي . ګلاجان په دې کارونو کې نه و ، خو ځلې چې سوسی او پالين به راغلې او په کوټه کې به لږې برې شوې ، دی به په کومه بانه دکور نه وووت ، بس هفته کې يو ځل دپادري گريگوري سره انگلیسی درس ، نور په انگر کې کار ، کالي پريول ، دودۍ پخول ، سودا اخیستل ، دګلاجان زياتر ، ناسته ولاړه دتورپوستی ، کره کولی سره وه . دهماغه په موټر کې به مارکېټ ته به . پادري هره مياشت دوی ته دښو سټيمپ په نامه يوه کتابچه ورکوله . په دې کې دلوتونو په شان کاغذونه وو . شين يو ډالر ، زېر پنځه ډالره او داسې نور . بس دکوپون په شان به دې هر څومره چې سودا وه ، پانې ترې وشکولې او دوکاندار ته به دې ورکړې . دامريکا حکومت دخلکو دپاره اقل حد درآمد ټاکلی ، که دهغه حدنه کمې پيسې لري نو کمبوت يې حکومت په فود سټيمپ او نورو دغسې وړيا مرستو پوره کوي . دښو سټيمپ يو نقص دادی چې په هغې

باندي يوازي سابه ، شودي او غوبنه باب اخيستل كيداي شي ، دډبلي خوراك ، سكرېټ او داسې نور نه پرې اخيستل كيږي . كره كولي په دې موقع كلاجان په ټول ماركېټ وگرځاوه او قسم قسم غوښې او خوراكه باب به يې ورسودل او چې به دخوك غوښې ته راغلل نو كلاجان ته به موسكى شو ، مانازه پوهيږم چې تاسو دسور غوبنه نه خورئ ، يوه ورځ كره كولي دخپلې ښځې او لور سره راغلل . كلاجان دځانه سره ويل ، " اوس يې درگز كره كتغينه ! " ښځه يې يوه پيله دخداى وه ، لوريې تنكى وه ، ښايسته سترگې يې وې خو پوزه يې پټه وه او ويښتان يې كورگوتى او په رنگينو مريو جراووو . كلاجان ټولوته چاى كېښود . په همدې وخت كې انور دخپلوسپين پوستو ملكرو سره راغى . بس هاى هوى و او خداوې وې ، كلاجان يو څه وشرمېده ، ځكه دغو نورو زاغلو په تور پوستو ميلمنو چرت خراب نه كړ . ديوه سره لوى ټيپ ريكاردر و چې په جگ آواز يې كومه دكډا بدله غږوله او دانور په شمول ټول ورته نڅېدل . كره كولي نور څه ونه ويل ، دكورنۍ سره ولاړ شو او دلاس په ښورولو يې دكلاجان سره خداى پامانى وكړه ، دكوره ووتل . دانور ملكرو يو قسم ته ملنډې وروپورې كولې ، يوه يې خپله پوزه نيولې وه چې گويا تور پوستي بدبوى كوي .

پنځم خپرکي

دكلاجان انگريزي هم دپالين او سوسى دبرکته يو څه دگوزارې شوې وه . اوس يې هم هره هفته ، يو ساعت دپادري گريگوري سره درس وايه ، خو خبرې يې ددوى سره روانولې . ديارلس کلنه پالين ، كلاجان پاولى بلله دسوسى سره چې دكور دهر گوت نه خبره وه او كلاجان به ورته په پښتو ويل "ته دسپى غوندي سوس وهى" ، دده دبدې ورځ ملكرى وو . سوسى به كله په ټوكو كلاجان ته ويل ، "زما سره واده وكړه !" كلاجان به ويل ، "too fat" ماناډېره چاغه يې . دهغې دخورولو دپاره به يې دوه بالښتونه تركميس لاندي كړل او هرې خوابه يې په كوټه كې توس واوه . سوسى به سره شوه او پاولى به دخندا نه په غولي رغښته . سوسى به بيا دكلاجان دساده توب پېښې كولې ، يوه كاچوغه به يې را وچته كړه اوبويوله به يې ، ماناته دومره وحشى يې چې فكر كوي كاچوغه دخوراك شى دى . يوه ورځ ديارلس كلنې پالين هم كلاجان

ته وويل ، " زما سره واده نه کوي؟ " کلاجان وويل ، " You crazy , marry uncle? " . I pind you good husband . مانا ، ته ليونۍ يې چې خپل تره سره واده کوي .

ښه مېړه به زه درته پيدا کړم .

يوه دمڼی ورځ چې کلاجان بهر وووت کوری چې تور پوستی کره کولی دلرگو په دلی لکيا دی ، ټول يې په يوه اندازه واړه کړي او دکور داړخ په ديوال تکیه ، باره ترې جوړي . کلاجان کورته بوتله او چای يې مخې ته کېښود . يو ساعت غلی و ، بيا يې کلاجان ته وويل ، " داسې ښکاري چې ددهقانی شوقی يې ، نوراڅه چې يو شی دروښيم . " دواړه بهر ووتل ، کره کولی خپل موټر ته لاړ ، او کلاجان ته يې اشاره وکړه . دموټر دشانه يې په کېده ، يو سور رنگی ماشين ښکته کړ . ارابې ، دبايسکل په شان دوه ښکرونه او يوه پره لرونکې وسپنه . کره کولی ماشين دکور څنگ پټي ته ورغراوه او ، يو مزی يې کشود او دماشين غره هار جگ شو . ماشين يې په زمکې روان کړ او کلاجان کتل چې سم صفا لاسي ټراکتور و . دځانه سره يې وويل ، کور دې وران شه پرنګيه چې څه پټې دې رايستې دي . ده ټراکتور پخوا هم په کندوز کې ليدلی و ، ځينو بايانو به لرل او دخلکو زمکې به يې په پيسو اړولې ، خو هغه بيدر که غټ وو ، کره کولی . په نيم ساعت کې دکلاجان دواړه پټي واپول او په دويم ځلی يې ، دبزرګرانو په اصطلاح ښه حلال کړل . دا يې هم پرېښود او لاړ . کلاجان ورپسې کتل او فکر يې کاوه چې په عجيبه خلکو واوښتم .

شپږم څپرکی

دانور کره وړه په ټوپونو امريکايي کېدل . شپې به چې کله راغی نورغ ډېلی به ور سره و ، لکه سړی چې وظيفه کوي ، که به يې خوراک کاوه او که به يې کالی اوتو کول ، سربه يې ښوراوه او کله به چې په جذبې کې راغی او بدله به يې بېحده خوښه شوه ، کلاجان ته به يې ويل ، " ددهقان زويه ، check this ، one out . له دې طرفه يې کز کړه .

انور او کلاجان په يوه کوټه کې خووو ، ديوه وطن او يوه کلی خو وو ، مگر اوس يې دنياګانې سره بېلېدې . انور شکلنه زمکه وه ، دامريکا دکلچر هر څاڅکی يې زغمه او دنورو تلوسه يې کوله . دکلاجان پورې دامريکا جامه

داسې ناشولته بنکارېده ، لکه دښځې پورې پیره . کلاجان په ډېرو زاریو انور مجبور کړ چې د کالیفورنیا نه یوه افغانی جنتری راوغواړي ، چې هغه راغله نو کلاجان وکتل چې دروژې دمیاشتي ایله لس ورځې پاتې دي . په انور یې ژړا وکړه خو هغه ورته وخنډل او بېرته یې دخپل تیپ ریکارډر دغوږي سره دملنکانو دالاهو په شان سربنورول روان کړل . کلاجان دا پاتې لس ورځې روژه و ، دورځې به چې دده درې ملگري ، پاولی ، کره کولی ، اوسوسی ورکره راغلل ، نوده به ورته دمسلمانانو ددې دود کیسې کولې او هغې به چې کوم دخوراک شیان راوړي وو ، کراره به یې په فریج کې کېښودل . چې ده به لمونځ کاوه ، هغوی به غلي ورته ناست وو ، په ملنډونه ، په تعصب نه ، بلکه په یو قسم اسرار آمیز درناوي به غلي ناست وو او خدازده چې په زړونو کې یې څه گرځېدل . یوه ورځ کره کولی په ډېر تکلیف او قسم قسم الفاظو او دلباس په اشارو کلاجان ته وویل چې ته چې لمونځ کوي نو په ماباندې دلرې ځایه ، دیوې ساده دنیا نه دکوم کوټک معنوی تماس سره لرې راځي . کلاجان چې دا خبره انور ته تېره کړه نو هغه وخنډل ، " ته به داسې ورته بنکارې ، لکه دده خپل دافریقایي پلرونو نمونه چې بس هرې ونې غنې ته لک بوک کېدل . " دانور له خبرو دین ته دیو قسم سپکاوي بوی راته ، کلاجان په بیره کلمه (کلیمه) تېره کړه .

اووم خپرکی

یو ځلې ډکره کولی میلمه و ، دغوايه دغوبنې اوږدې ، پلنې ټوټې یې ورته ډکور مخې ته په برنده دسکرو دنغری په سر ورتې کړې ، دستېک په نامه یې یادوي او دامریکایانو دټولونه معتبر خوراک دی . روغې لویې پټاتې یې دپوټکي سره دسکرو داور په خوړلن کې پخې کړې ، دسلاټې یولوی ښانک چې دوی یې سالاد بولي . درومیانو ، نوش پیازو ، کاهو پانو ، اویو قسم لعاب سره چې ډریسینګ ورته وایي او سلاټې سره یې گډوي ، په میز کېښودل شو . کره کولی په عمل کې کونډو ، زامنو، لونو یې هم ودونه کړي وو او بیل وو . بس دی یوازې و . ښځه یې دلورسره اوسېده او کله کله به یې گذر پرې وشو . کلاجان هسې هم دکباب دبوی سره وړی کېده ، خو دادب نه یې ځان ټینګ کړ چې

پاڻين راور سڀري . هڻوي په پنجې او چرې ډوډي خوره خوده غوښه په غاښو
شکوله او دسالادنه يې هماغلته په ښانگ کې نوالې جوړولې . خو هڻوي ، لکه
چې د عمر ونو ورسره روږدي وي ، هډو ورته کتل هم نه .

گلجان اوس يوازي و . انور دخپلې کرل فرينډې (ملگرې) سره کاليفورنيا
ته کډه شوی و ، ويل يې چې هلته کار او سوشال ، يا د حکومت مرسته پرېمانه
ده .

د گلجان داوول نه د سوشال او دخوراکو دکوپون سره وړانه وه ، خو رغېدن
يې ترې نه و . د خان سره يې ويل ، که خپل پلار ته ښيزې نه کوم دناکامه
ورخې به يې کوم ، د بيکمال سړي برخه خواره ده . خو بيا به خجالته شو او
ويل به يې هيڅ پلار خپل زوی د امريکا ژوند ته نه دی روزلی ، که په وطن کې
واي ، لوی دهقان به رانه جوړ و ، مسته قوبله به راته ولاړه وه ، دعیش ژوند به
و او دپلار به هم اوږې راسره سپکې وې ، پلار مې څه گرم دی ، داوو پښتو
همداسې لوی شوي يو . خوبيا دوطن حالات ورپه زړه شول ، خو هلته به مې
نوڅه کړي وو ، يا به عسکری ته تلم اویا به دمجاهدينو سره ټوپک په غاړه لټېره .
گرځېدم .

يو سهار کره کولی د گلجان پسې راغی او په موټر کې يې خپل کورته بوتله .
په پخلنځي کې د مالتي شربت ، او يوقسم امريکايي پراتې چې په سړي يو
بيحده خوږ شربت وراچوي او په هر پټ کې يې کوچ وروپلي کوي ، په ميز
ايښی و . گلجان په خپلې بې انتها اشتها ټول گروټ کرل او کره کولی نورې
پراتې پرې واچولې .

وروسته نو دچای دلويو پيالو سره بهر په برنډه کښناستل . يوڅه سره
خاموشه وو ، گلجان پوهېده چې کره کولی څه ويل غوښتل . کره کولی څو
ځلې غاړه تازه کړه خو ، لکه چې نه پوهېږي چې له کوم ځايه يې پيل کړي ،
بېرته به غلی شو . په آخر کې يې سر وښوراوه او ويې ويل ، " زه ډيرې خبرې
لرم او زړه مې ډېر کيږي چې ټولې درته وکړم ، خوداسې ښکاري چې يو
څوکاله خو به درسره وم ، په مدار مدار به يې درته کوم . خو اوس به ، که نه
خپه کيږې ، ستانه يوه پوښتنه وکړم . گلجان هماغسې غلی و او ورته کتل يې .
کره کولی وويل ، " ستا خو قسمت ، لکه چې همدلته په امريکا کې دی . ملگری

دي ، انور، هم درنه لار ، نو خه وايي چې يو خه په خان تكيه شو؟" کلاجان پوه شو چې دتکيه شو مانا تکیه شي ده خو هيڅ يې ونه ويل . کره کولی وويل ، " زما او سوسي او پالين په نزد ته بڼه زلمی يې ، هونسيار يې ، انگريزي دي هم دغه دي بي چوخسه ياده کره . دسوشال او فود سټيمپ نه دي هم بد راځي . نو خه وايي چې کوم کار ، بار شروع کړو؟" کلاجان په خدا وويل ، " زه پوهيرم چې تاسو راته خورپرئ ، خو چې فکر کوم غير له دهقاني بل کمال زه نه لرم او دهقاني دلته بل شاني ده . زه وایم چې وطن ته دبېرته تلو تايينه ونيسم ، که څنگه؟" کره کولی وويل ، " ستاخوبڼه ، امريکايو آزاد ملک دی ، څوک دچامخه نشي راکړخولی ، خو که زما نه پوښتنه کوي؟" کلاجان وويل " يوځلي خومي پوښتنه وکړه ، اوس راباندې قسم خوري؟" کره کولی هم وخنډل او ويې ويل ، " دپالين او سوسي نه هم پوښتنه وکړه ، بيا به نوزه دخپل زړه حال درته ووايم ."

اتم خپرکی

په دي ماښام داپښتو سروکی په اريزونا پورې بڼه لگېده ، چې " نري باران دی پاس په لور يې وروينه . " کلاجان او ملکري يې دسوسي کره ميلمانه وو . بس هات ډاگ (کوټلې غوښه چې په کولمه کې پوښلې وي) و ، چې د ډوډی په مينځ کې تاوېده او همداسې کپ کپ دکوکاکولا دغورپونو سره خورل کېده . وروسته نو ټول دکلاجان خبروته انتظار وو . کلاجان وويل ، " ماتاسو ته پخواهم ويلي وو ، چې زه کوم کمال نه لرم . بس ساده دهقان يم . کره کولی ټينگ دی چې له دي سوشال نه خان خلاص کړم او تاسو ته معلومه ده زما هم دهماغه اول نه ترې بد راتلل . زما سره يوه پروژه گي شته ، خو خدازده چې کار به ورکړي . که نه ، که اجازت وي درته وبه يې وایم . " پالين په ټوکو وويل ، " ته چې په ماته گوډه انگريزي هرڅه سټې غپوې ، نن ماښام دي وار دی . کلاجان سوسي ته وويل ، " دا بدرنگه پيغلوتې درکوري کره . " بيا يې نو شروع وکړه ، " دا څوکاله چې زه د امريکا ميوي وينم نو جوړه يې په درست جهان کې نشته . بڼې منې ، بڼې هندواني ، بڼه شوتالان ، خويو ميوه چې مزه يې باران وړې ده ، هغه خټکی دی . " پالين خبره ورغوڅه کره ، " ولې؟ مور يو قسم

نه ، دوه قسمه خټکی لرو ، یو یې هبانی ډیو دي چې ته به یې په مانانه پوهیږې ، مانا دشاتو پرڅه . بل کانتی لوپ . "کلاجان وخنډل ، " دواړه بې خونده دي ، لکه بوس . دالوی شپرازه وطن چې خدای تاسو ته درکړی ، پالین غچ اخیستلو ته قابو وه او ویې ویل : "مه وایه چې خدای تاسو ته درکړی ، وایه مور ته راکړی . " کلاجان موبک شو ، " پالین ، بس بې جوابه دې کړم . ماویل ، امریکا دوه سوه قسمه منې او انګور لري خو بس دوه قسمه خټکی دي چې ځنې وخت خلک دناچارې ورځې بوره ورباندې دوږوي ، ایله دخوراک شي . زموږ په وطن کې ، مقصد مې اوغانستان دی ، هلته شپراوه قسمه داسې خټکی دي چې دخوند نه به یې څه درته وایم ؟ " کره کولي پوښتنه وکړه ، " خواره دي ؟ " کلاجان وویل " خوږوالی خویې یکی یو صفت دی . دهنې خوتاوویل چې چاره په شکري هم کيږي . " کلاجان ډېروخت فکر وکړ چې انګریزي یې ورجوره کړي ، بیا یې سوسي ته وویل ، " خټکی خوڅه دشربتو غږ که نه ده چې یوازې یې خوږوالي ته وګورو . هغه بنځې یې چې په ځان وهي چې ښه بوی ورکړي ، هغې ته په انګریزي څه وایي ؟ " سوسي وویل ، " پرفیوم ، Perfume " کلاجان وویل دهنې بوی ته څه وایي ؟ " سوسي وویل ، " فريګرینس fragrance " کلاجان کره کولي ته وویل ، " زموږ خټکی همدا فريګرینس لري چې مور یې عطر ، وږمه بولو . لکه دګلاب بوی خو دهرګلاب نه ، مور یو قسم ګلاب ته چې سور نه دی ، دپالین دغومبوري په شان دی ، خو دهنې په شان مردار بوی نه لري ، اصیل ګلاب وایو ، یو قسم ، څنگه یې ووايم ؟ ، نری خوږه وږمه ده ، لکه دماشوم دخولې نه چې دمورې یې رودلې وي ، راځي ، زه یې سم نشم ویلی . " پالین چې د کلاجان دخبرو په وخت کې په منډه تشاب ته لاړه وه او مخ یې پاک پریوللی و ، په غوسه ناک غږ وویل ، " وحشی وحشی لکيا یې ، خپل تور مخ نه وینې په نورو لکيږې " سوسي پالین ته سترګې برګې کړې خو هیڅ یې ونه ویل . کره کولي وویل ، " ښه دایې بل صفت شو ، نور څه لري ؟ " کلاجان وویل ، " اوبلن نه دی ، " پالین غچ ته تیاره وه . " نو البته چې شنه یې راشکوئ ، پخه میوه خامخا اوبلنه وي . " کلاجان په بې حوصله کې وویل ، " مور یې اوبلنه بولو خو ترجمه یې نه راځي . خودا زموږ خټکی وچ کلک دی ، لکه دقندو کنډوري ، چې بیا په خوله کې ویلي

کیري . بله دا چې بیحدہ خواړه نه دي چې ستوني وسوځوي . پاتې شوه دپالین دخاموالي او پخوالي خبره . زموږ خټکی داسې پاڅه وي چې ډېر کله هماغلته په پالیز کې دخپله انده دجرړې نه بیلې پرته وي . دا خبره هم په خلکو کې مشهوره ده چې که آس دپالیز له څنګه تېرشي نو یې په درېهار خټکی ترک چوي . دابه هسې خبره وي خو زموږ خټکی چې دچاړه څوکه دچا خبره لاپرې تېره شوې نه وي ، پخپله څیري شي . موږ هم یو قسم آبی خټکی لرو ، موږ یې خاده بولو ، مانا وحشي ، چې دپالین به خوښ شي ، ټول دشربت نه ډک ، خوچې دوه ترازې وخورې نو نس دې پرې ډک شي او دژبې څوکه دې وسيځي . " بیا یې نو پالین ته په موسکا وکتل چې هغې به څه غاښ ماتوونکی خواب جوړ کړی وي خو هغه ، لکه چې دټائیر لاندې راغلي وي ، دچایو دپیالې سره ولاړه وه ، په دلچسپي یې غوږ نیولی و . کلاجان وویل ، " نوداسې دي زموږ خټکی او مافکر وکړ چې دلته به ښه بازار پیدا کړي . "

کره کولی په خپل پاینپ خواری کولې . لایتر یې ورته نیولی و خودهغې کيس ختم و . غاړه یې تازه کړه ، " داخو ، که همداسې وي ، لکه ته یې چې وایې ، ښه پروژہ ده او دکامیابېدو چانس یې زیات دی خو دوه پوښتني دي . یوه داچې ستاسو ددې صفتي خټکي تخم به له کومه شي ، بله داچې ستایې کرل زده دي ؟ او دادویمه پوښتنه څکه کوم چې زه په خپله هم دهقان یم ، دجواریو او پنبې او ځینو نورو شيانو ، خو په عمر مې خټکی نه دي کرلی . کلاجان وویل ، " تخمونه یوڅه ماسره هم شته او نور مې دیوه اشانه چې د مجاهدینو په دې پیره کې امریکاته راتلونکی دی غوښتي دي . پاتې شوه د کرلو خبره زه دامنم چې دهغې استاد نه یم ، هیڅ کله په وطن کې زما خټکی په مسابقو کې ګټه نه ده کړې . خو په دویمه ، دریمه درجه کې راغلی یم . "

کره کولي وویل ، " داسوال حل بوله . یوه بله مهمه پوښتنه دخاوري ده . همدا خټکي چې ته یې صفتونه کوې ، که په داسې کوم بل ځای کې وکړي چې دخاوري ترکیب یې فرق کوي ، مثلاً دالکلی په ځای یې تیزابي خاصیت ډېر وي ، یا یې فیصدي فرق وکړي یا زمکه ډیره وچه یا ډیره نمجنه وي ، نو بیا یا دسره کیري نه او دمره غوني په شان ترخه وي یا یې خوند بدل شي . "

ڪلاجان وويل " ٻه دومره ڪرت وڀرت يي نه پوهيريم ، مقصد زمڪه وڇهه ، يو
 ڇهه شڪلنه وي بيا نو دغويي سره ڪافي ده " .
 ڪره ڪولي وويل ، " دلته اڪثر ڪيمياوي سره استعماليري خو دغويي سره هم
 شته يوه لاره داده چي دقسم قسم تر ڪيونو خاوره بيله بيله ڊيري ڪرو او بيا په
 هر يوي ڪي تجربه وڪرو چي ڪومه ورسره لگي . خو ڪاشڪي په همدئي خلاص
 شوي واي . آب او هوا خو زموڙ به لاس ڪي نه ده ، هلته په افغانستان ڪي
 ستاسو آب وهوا ڇنگه وه ؟ " ڪلاجان وويل . " ڀره ، دڪندوز آب وهوا خو داسي
 بويه چي دهمدي ڇاي په شان وه ، لمده بل ، ساره يي همداسي دي . " ڪره-
 ڪولي بيا دپايپ په لگولو لگيا شو ، او عجيبه داچي داخلي يي اور واخيست . يو
 ژور ڪش يي ور ڪر ، او په لاس يي دلوڪو راپورته شوي غوراسڪي سره خوري
 ڪري او په آرام غڙي وويل ، " بس تجربه يي په موڙ او ڪاميابي په خداي . "

نهم ڇپر ڪي

دمني داخر يوه ورڇ ڪلاجان او ڪره ڪولي په اور ڪاڍي ڪي دنياوارڪ په
 نيت روان شول . ڪلاجان بي هغي هم بايدنيوياڙڪ ته تللي واي ، خو وڀرپده
 چي لاربه ور ڪه ڪري . داخبره يي ڪره ڪولي ته وڪره او هغه بي له دي چي
 ڪلاجان ورنه وغواڙي ، وويل ، " زما هم نيوياڙڪ ته زره ڪبهه ، چي يو خلي
 داآزادي مجسمه په سترگو ووينم . "

دنيوياڙڪ په روز ويلت نومي هوٽل ڪي دمجاهدينو ڪنه ڪونه وه . ٽول
 مشران راغلي وو ، بلڪه ڪشان يي ، چي يا به يي ورور ويا وراهه او يا تحويلدار ،
 داهم ورسره وو . هوٽل ، لڪه چي دڪوم پاڪستاني دي ، ڇڪه هره خوا
 غورڇني ، تور مخي ڊپر لرو بر ڪبدل او په انگليسي ڪي يي د (ڊ) او (ٽ) نه
 ڪوڪاري ايستلي . دملڪرو ملتونو دعمومي اجلاس ورڇي وي .

دڪنفرانس لويه ڪوته ڪي دمجاهدينو ڊله ، لڪه خيرات ته چي سره ڪنيني
 سبا ناري ته پنڊه وه . لويي ڊيري يي خالولي او ، يو بل سره له پس پس نه
 وروسته به يي يو ڊبل وراهه ته پس ور ڪر ، بيبي خوله په خدا چت ته ونيوله ،
 ونولبد .

دهوتل خادمان راغلل او دوی ته یې وویل چې سبناری په رستوران کې تیار دی خو دوی د ترجمان په خوله ورته وویل چې همدلته یې راوړه . دهیئت کشرانو خپل خادرونه یوه په بل پسې وغورول ، دسترخوان یې ترې جوړ کړ خادمانو سروونه په تعجب وښورول او بیا په مایوسی لاپل چې درستوران نه ډوډی راوړي او دوی یې په زمکه وخوري .

شبهه پس دمجاهدینو پشهار او چرپار کېدو . یوه یې دبل نه پوښتنه وکړه . "مولوی صاحب داخوبه دخوک شودی نه وي؟" مولوي صاحب یوه ځوانکی ته چې کوز په ادب ناست و وویل ، "انجنیره ، دبوټل دا لیک ولوله چې دڅه شی شودی دي؟" دهر مشر سره په امریکا کې اوسیدونکی یو ترجمان هم و ، یا به یې خپلوان یا دتنظیم غړي وو ، چې دتعلیم دپاره یې دجهاد په کالونو کې امریکاته استولی و . دغه ځوانان هر کال امریکا دخواخوړی په نامه دبیلو تنظیمونو نه امریکا ته رابلل . یکی یوه تنظیم خپل غړي امریکاته نه ورپریښول او هغه دخالص و . هغه به ویل چې دوی هلته په امریکا کې کاپران کیږي . دغو ترجمانانو زیاترو دلته امریکایي چارې کولې او گویا که حل نه وي نونیمه حل شوي وو خو دهیئت دراتگ دخبر سره به یې په بیره ږیرې پریښودې او یونیم خادر ، وطني جامې او تسپې به یې دبوختی نه راوايستلې . کری ورځ به دخپل مشر پسې روان وو او شپې به دهوتل په کومه خونه کې دخادر لاندې ویده شول . یو خو عمومي لیدل ، کتل او مجلسونه وو چې هلته له افغانی او امریکایي لوري یو رسمي ترجمان ترجمې کولې . مشرانو په خپله هم په پینښور کې یوه څه په انگریزی ژبه کوتې وهلې وې او کله کله یې دخپل ترجمان نه خبره اخیسته او خپله به ورکد شول ، پښتو اډانه به یې داسې په انگریزی واروله چې امریکایي لوری به یې دځان پورې اریان کړ . دپینښور " کوم چه دی " به

یې ډېر پکې وایه *our jahad which is, it is not pight por Afghnistan , it is for islam. If it was for afghanistan man can tell monster after it, but the thing which is is afghan made of mud, he die, but islam no die* کوم چه دی ، دافغانستان دپاره جگړه نه ده ، داسلام دپاره ده ، که یوازې دافغانستان دپاره وای ، نوسړی به ویلی وو چې ، یره ، بلا ورپسې . خبره کومه چې ده داده چې افغان خودخاوري نه جوړ بنیادم دی ، فانی دی ، مگر اسلام

باقی دی : نو بیا وروسته نورو په مشر شاباسی وایه : یره مولوی صاحب ، عجب غابن ماتوونکی خواب دې ورکړ! "ددوی خپلو ترجمانانو به رنې رنې ورته کتلې او خوله به یې نشوه چوله کولای .

مگر هر مشر خصوصی لیدل کتل ، خانله خارجی گماشته گان لرل ، خارجی خبریال چې ددوی جبهې ته د فلم اخیستلو لپاره تللی و ، دسی ای ای مامور چې په پېښور کې ده ته موظف و او هیڅ بې هیڅه په همدې وخت کې په روزویلټ هوټل ورپېښ شوی و ، د کانگرس وکیل چې ده خپلې جبهې ته بیولی و . هر مشر دغه خواخوږي ، د تماس دغه چینلونه له بل مشر نه پټ ساتل او چې به سړی راغی نو د هوټل خپلې کوټې ته به یې بوټه . ترجمان به یې هم خپل اتباري سړی و .

دانو دمجاهدینو هماغه پیره وه چې بیایې په واشنگتن کې ریکن ته د اسلام په دین دمشر ف کېدو بلنه ورکړې وه او هغه ویلی وو چې " داخو دې په زړه پورې خبره وکړه ! " وروسته چې بیا خلکو دهیئت مشر ملامتاوه چې مولوی صاحب ، ته دافغان ولس دتبلیغ دپاره رالیږلې وې او که دافغانانو دداعیې په خاطر ؟ " مولوی صاحب ، لکه همیش ، غابن ماتوونکی خواب ورکړی و ، "هلکه ، خان پوه کړه . زه دافغان ولس رالیږلی نه یم ، داسلام داعیې رالیږلی یم . "

په دویمه درجه مشرانو کې دکندوز دناز کمیر په نامه دیوه مشهور بای وراره قوماندان خیرک میر ، هم و چې دگلاجان سره یې ان دپېښور نه خط کتابت درلود . گلاجان ورنه دختکو دبیل قسمونو تخمونه غوښتی وو او هغه لوز کړې و چې داپیرته چې امریکا ته راشي نو اک ناک یې دخانه سره راوړي . گلاجان دکره کولی سره دهمدې دپاره دروزویلټ هوټل ته راغلی و . دواړه دخونې په کوز سر کې خانله ناست وو . خیرک میر به کله کله ورته وموسل خو نورو ته یې ددوی دمعرفی کولو تکل نه کاوه . دگلاجان زړه مین مین کېده چې دمشرانو سره د زړه خواله وکړي خو په دې ورځو کې په هوټل کې دومره دقسم قسم افغانانو گڼه گڼه روانه وه چې چا گلاجان ته کتل قدرې هم نه . دی یو کشر سړی و او چندانې به نه وخنه شوی خودلته دکره کولی په مخ کې

شرمېده چې وطنوالو هېڅ رای نه پرې واهه . نو دخټکی د تخمونو داخیستلو سره سمدلاسه ، بې خدای پامانی دخپل ملگری سره روان شو .

نیویارک درې بغری دی ، آسمان خراشونه ، بازارونه او منډیې یې دیهودانو دي . تنګې کوڅې ، قاقاق خانې ، دغلو او غدوی او قتلونو خالی دتورانو قمار خانې او دکچنیو سالونونه یې دسلی دکمبینو او جان گاتې دډلو بدماشانو او مافیا دکره کولي سزه ، دکلاجان سات خو ورځې یوڅه تېر شو ، البته د ویرې سره . دنیویارک دنکو مانیو یې سرگرځاوه او دتورانو تورو خونو او ناشنا غرگیو یې په زړه کې ترهه پیدا کوله . دتورانو یوې لویې ډلې د آزادۍ مجسمې سیل ته بوتلل . دادیوې حتی پیغلې مجسمه وه ، دسرچار چاپیره یې درنا دشغلو شپول واوپه یوه لاس کې یې یو مثال نیولی و . ترې لاندې په یوه ډره څه لیکل شوي وو او کره کولی یې داسې ترجمه وکړه : دنړۍ نټو ، وړو ، رټلو ، بې کورو ، راشی ، زما غیر درته خلاصه ده او مادرته دآزادۍ مثال بل ساقلی دی . دشپې له خوا یې دزمکې لاندې په نیمه تیاره خونو کې دتورانو جاز موسیقی او نڅاگانې ورباندې ولیدې . دکلاجان دې خبرې ته ډیر پام و چې توران چې عشقی بدلې بولي هم ځانونه داسې ورسره خوځوي ، لکه کوم مرموز بوت ته چې عبادت کوي .

چې بیرته دخپلو تخمونو دډبلۍ سره اریزوناته ، خپل کلی ته ورسېدل نو ایله دکلاجان سیاله وشوه .

لسم څپرکی

کلاجان ایله دومره پوهېده چې په امریکا کې لویې لارې هره یوه یو نمبر لري ، که لمبر جفت و ، نو لار دختیځ نه لویدیځ ته او که طاق ونو دشمال نه جنوب ته غځیدلې ده .

اتم لمبر لویه لار ، نیغ په نیغه داریزونانه دکالیفورنیا بنکلی بنار ، سانتیا گو ته چې دخینو مهاجرو افغانانو ځاله ده ورځي . دلارې دواړو غاړو ته کال دولس میاشتي ونې ، غنې او شنیلې دي ، داریزوناپلوته دزقوم او نورې اغزني ونې او دکالیفورنیا خواته دنسترو او نورو تل زرغونو ونو گن ځنکلونه . سوسي او کلاجان په همدې لار کالیفورنیا ته دکوم افغان واده ته ور روان وو . په اصل

کې دی انور په تلفون کې وربللی و ، چې هم به دکالیفورنیا سیل وکړي او هم به واده وځوري او گلاجان چې لایې موټر چلول زده نه وو ، سوسي دخانه سره قنجوغه کړه ، بلکه خان یې دهغې پوزې قنجوغه کړ .

دافغانانو واده نه و ، بله تماشه وه . گلاجان نه پوهېده چې افغانانو په کابل کې هم ودونه همداسې کول ، په دې فرق چې کمیسونه لږ تر اوس نه اوږده ، گریوانونه یو څه نارتي . اوس تریونډې نیایسته زیات جگ ، دورانه تر غړي پورې برېښد . دگریوان کوز ترهغې پورې چاک چې دپتر ناوه یې دنامه دغوتی پورې بنکاریده . انور دخپلې امریکایي گړل فرینډې سره یو قسم موزیک ته تاو راتاو کېده چې په غوږو ډېره ناتراشه لکېده . دسندرغاړو غږ په دې جگ ، جر ساز کې ورک و ، ایله دومره بنکارېده چې خوله یې بنوري او یو قسم دهبوره یې لاس کې نیولې چې یو مزی یې چېرته برق کې ټینګ دئی او پخپله هم کله په وړاندې او کله وروسته غبرکېده او سترګې یې کله داسې پټولې ، لکه رښتیا چې کومه سوې سندرې بولي . خوچې ښه به غوږ شونو هسې ایرانی پارسي به یې اورېده ، لکه بوی سرش بر بڼه ، طوطی سبز ش خره ، آهینه گوش بره ، دوستت دارم خر خره او همدغسې نورې قافیې چې په کندوز کې به تاجکو ماشومانو بللې او لاس په لاس به دنونې نه چاپېره تاوېدل .

دسوسي هم گډا ته زړه کېده خو گلاجان ته یې کتل چې لکه بوت یوې خواته ولاړ دی . کوم چاسوسي ته دنخابلنه ورکړه ، هغې گلاجان ته وکتل چې په خپل ځای میخکوب په مرموزه موسکا خپل دڼو کاکولا کیلاس ته ځیر دی . سوسي هم دنورو په شان په دې غږبنده نڅا ورکېده شوه . پس له ډېره وخته چا د ډوډۍ دتیارېدو غږ وکړ . عجیبه ده چې افغانانو امریکایي توب زیاتره دنمایش لپاره کاوه ، خو چې دډوډۍ خبره راغله نو امریکایي نوبت او بل ته لار ورکول هېر وو ، ټولو دپسونو درمې په شان دډوډۍ په سالون برید ښخ کړ . دا امریکایي عادت هم هېر و چې یو ځلې قاب ډک شي نو بیا خو باید میلمه دمیز شاوخوا نورو ته پرېږدي . دزیاترو خلکو په لاس کې یونه ، دوه او کله لادری بشقابونه وو او هر چا خپل زوی لورته غږونه کول . زړې بودی ، چې لایې هم خپوتی په سرکاوه ، هم له نورو کمې نه وې . دبی بی حاجي په نامه یوې بودۍ که ټول نه ونو نیم غوری په نکوښېدا دخانه سره روان کړی و .

گلاجان چې لاهم په بله کوټه کې دخپل گيلاس سره ولاړ پاتې و، وموسل . په همدې کې دگلاجان يوې نجلۍ ته پام شو چې دکوټې په بل سر کې يوازې ولاړه وه . دهغې جامې سم دم کوچانۍ وې ، خو دهرې ورځې نه ، بلکه دودونو او اخترونو کوچانۍ . يوتیک يې هم په ټنډه ، بلکه دپيکي په سر ځلېده ددرو رنگونو درايي جاموې دپانوس رڼاکوله . له سترگو يې دوحشي آس شغلې ختلې . يوه شيبه خو گلاجان ترور شو ، دکندوز دودونو چټې يې سترگو ته ودرېدې چې هيڅ بې هيڅه ، لکه زرکې لر او برکېدې او خپله بنکلایې په خلکو زباتله . گلاجان سترگې وموښلې ، چې هسې پريښانۍ به وړي و ، خونه ، نجلۍ وه او ديوال ته يې تکیه وهلې وه ، لکه خوب چې وينې ، گوري چې هغه هم ده ته خيره ده . په همدې خوب کې يې وليدل چې په ورو ورو قدم وچتوی او دده خواته راځي . گلاجان لاحول وويله او سر يې دې خواها خوا وښوراوه چې په سدشي ، خونجلۍ لاهم دده لوري ته قدمونه وچتول . هغه وخت يې ټکان وخوړ چې نجلۍ مخامخ ودرېده او پوښتنه يې وکړه . "وطنداره ، څنگه دې وموسل ؟" گلاجان وويل ، "هسې ، څه مقصد مې نه و . " نجلۍ وويل ، " نه ، په زړه کې دې څه وگرځېدل چې موسک شوي ؟" گلاجان چې لا يې هم خپل گيلاس ته کتل وويل ، " هسې ، دخپل وطن دبزکشی صحنه راته سترگوته ودرېده . ورته گوره مه ، خو هغه زړه ښځه وينې ، چې په کونج کې ناسته ده ، هغې ، لکه چې بزدهلال دايرې ته ورساوه . " نجلۍ يوه مسته خندا وکړه او دډوډۍ سالون ته روانه شوه . گلاجان چې په زړه کې يې ډيره دخندا سره جوړه وه ، کله کله بوډۍ ته کتل چې شوله سرپوي او لاندنۍ ژامه يې دهرکپ سره په پاسنۍ پورې نښلې . پوه شو چې غاښ يې نشته ، کرشوپه ده ، هم يې زړه پرې خوړېده او هم يې خپله خندا نه شوه درولی . دکندوز دژمي يوه شپه ورپه يادشوه چې خويندو يې دملواري دمور په خوله کې دکورې کنډوړی ايښی و . هغه هم دقرونو وه . په دې شپه يې ماشومانوته دنامعظم باچاکيسه کړې وه او بيا په نيمايي کې ، پخپله خوب وړې وه . خوله يې واژه نيولې وه ، دوی چې گوره ورواچوله ، نوبيا يې هرڅه باغظار وايست چې کومه پيښه به وشي ، خو هغه هماغسې ، خوله له ويلې شوې گورې ډکه ويده وه . گلاجان په همدې فکر کې و چې کتل يې هماغه نجلۍ ددوو ډکو قابونو سره

بیرته راغله او په خدا یې وویل ، " ماهم وزه دحلالې دایرې ته راوړله خو چندانې شی پکې نه و پاتې . " گلاجان چې ورته وکتل نو د زړه په کوم خای کې یې دگړز گوزار وشو . بیرته یې سترگې په خپل کیلاس ښخې کړې . نجلی لاهم خندل خو ورو ورو یې خدا په موسکا بدله شوه او په شرمیندگوي غږ یې وویل ، " هن ، درواخله ، " گلاجان لاس وروغځاوه او بې له دې چې ورته وگوري ، بشقاب یې ترې واخیست . نجلی په چوکې کښیناسته او ده ته یې هم ست وکړ . دواړه په آرامه او بې خبرو په خوړلو لگیاشول . وروسته نجلی دده نه قاب واخیست ، ورکه شوه . گلاجان دخانه سره ویل ، " بیخ دې ووزه ، په دې ښایست . "

سوسي را پیدا شوه او گلاجان ته یې وویل ، " یوه بجه ده ، بیرته روان نه شو؟ " گلاجان وویل ، " اصلی ما ملي لاپاتې دي . بیغمه خپله گداکوه . " څه کش وکړپ شروع شو . خو کسو یو میز ، دوه چوکې . په یوه جگې چوترې کې کښودې . له بلې خونې یې ناوې راوستله ، گرچاپیر یې ماشومان لراوبر کېدل ، په سړي قرآن ورباندې نیولی و او کومه بدله یې ویله چې " استه برو ، مای مان استه برو . شای خوبان استه برو ، دختر خان استه برو . " سوسي پوښتنه وکړه ، " داڅه وايي ، دا څه لوبه ده ؟ " گلاجان وویل ، " زه نه په پوهیږم ، دهندوانو یا ایرانیانو کوم دود به وي " عجیبه داوه چې دناوې لمن دطاووس دلکې په شان ورپسې څکیده ، چاترلکې نیولې وه . " گلاجان ته خدا ورغله . خو تر شایې کوچانی نجلی ورو وویل " اوس نو وزه دلکې سره دحلال دایرې ته راوړي . " نجلی مخکې شوه او دگلاجان ملگري سوسي ته یې وویل : " خاوند دې دی ؟ " هغې په خدا وویل ، " کاشکې ؟ " بیایې نو خان معرفی کړ ، " زما نوم سوسي دی ، سوسان تایلر . " نجلی وویل ، " زه روھیلی یم ، ستا ملگری څوک دی ؟ " سوسي لکه چې څه شراب یې چښلي وي وخنډل ، " تاسو سره نه پیژنئ ؟ روھیلی څه ښه نوم دی ، روھیلی داگلاجان دی ، په دویم نامه یې زه هم نه پوهیږم . گلابه یې اول نوم وي ، جان په یې وروستی ، بس مور یې گلاجان بولو . " بیایې گلاجان ته مخ کړ ، " داستاسو وطنداره ، روھیلی ده . دې هم دویم نوم نه دی را کړی ، لکه چې په تاسو افغانانو باندې دنامه تنگسه راغلي " ناخپه روھیلی ، لکه پخوا یې چې اکت کاوه بدله شوه . دسوسي سره یې په

لاس روغبر وکړ خو دلاجان ته يې مازې سروخوخواوه. درې واړه دناوې په سيل
 لکياشول، چاکومه آئينه ناوې او هلک ته ونيوله او بل چا دمالېدې کاسه لاس
 کې نيولې وه او هلک په کاجوغه دهغې نه کوم شي چې روھيلی ويل، لیتی به
 وي، دناوې په خوله کې ورکول. روھيلی دگلاجان نه پوښتنه وکړه، "دناوې
 لاس مات دی که څنگه؟" گلاجان وموسل، "نه، دکابلينورسم همدا دی."
 سوسي دې صحنې ته ډېره مدهوشه وه او شرابو يې بارخوگان لاهم ورسره
 کړي وو، نو خوله يې له حيرانتيا وازه پاتې وه. روھيلی وويل، "تاسو خولکه
 چې دکوم بل ايالت نه راغلي يئ، دناوې کور رابللي يئ که دهلک؟"
 گلاجان وويل، "خداکه هيچارابللی يو، هسې زما ملگری، انور تلفون راته وکړ
 او مور هم بدر راغلو." روھيلی وويل، "داد بدر لفظ خولکه چې په ترکستان
 کې رواج دی." گلاجان په يو څه قهروويل، "که ته يې ووايې نو څنگه به يې
 ووايې؟" روھيلی وويل، "موروايو، ايسته راغلو، يا ايسته راروان شوو. خوزه
 دکتغن دژبې سره آشنا يم، يو تره مې په سپين زر کې مامور و او پلار مې دايلبنده
 نه دراستنبدو په وخت کې زه يو څو ورځې هلته پريښودم. دا څو ورځې کالونه
 شول او مکتب مې هماغلته تر شپږم جماعته پورې ختم کړ. هرکال به مې تره
 په ژمي کې جلا آباد ته، چې زموږ کېدې وي، راوستلم." دگلاجان دلچسپي
 راوپارېده، "په قام څوک يې؟" هغې وويل، "کوچۍ." گلاجان وويل،
 "کوچان خو ډيرې طايفې لري، اکاخيل، گاري، دستوخیل، کنداريان، کوم
 يو؟" روھيلی وويل، "داتول چې تاياد کړل نقلی دي، زه اصيله احمدزی
 کوچۍ يم." گلاجان په تعجب وويل، "ماويل ته ټوکې کوي چې وايې کوچۍ
 يم. مور به چې دپسرلی له خوا دکوچانو کېدې ليدې چې هر سهار به په ورځو
 ورځو دمپرو، اوبنانو، لويو تره خولو سپو سره دکلي شاته بدخشان ته تلې نوپه
 سرک باندي به ورته کښناستو، او ددوی سيل مو کاوه، خو هغوی کندهاري
 کوچان وو." روھيلی وويل، "داحمدزو کېدې هم پکې وي. بې هغې هم په
 آبول کې سره يو ځای کېدل او زما تره هم هماغلته ددرانی کوچانو سره
 خپلوی کړې وه چې بيا کندوز ته کډه شو." گلاجان نيمه جدي او نيمه په
 ټوکه وويل، "دکيردی نه تر امريکا پورې خو ډېره لار ده، دلته څنگه راغلي
 يې؟" روھيلی يوه دنگ ځوان ته گوته ونيوله، "دهغه جوارگر دليدو دپاره

راغلي يم . "کلاجان وويل ، "خاوند دې دی ؟" روھیلی کت کت وخنډل ، "نه ،
 داجوارگر زما ورور دی ، رازق . "کلاجان پښه نیولی شو ، "نو جوارگر ولې ورته
 وایي ، بنایسته زلمی بنکاري . "روھیلی لکه چې ورور سره یې ضد وي وويل ،
 »جوارگر خونو دی ، درینو نه نیولې دلانس ویکاس تر قمار خانو پورې یوه ترې
 نه ده پاتې ... دچرگ نه نیولې تر آس او غویی پورې داسې شی به نه وي چې
 دی ورباندې شرط ونه تړي . "بیا یې په مینه دخپل ورور پسې چې دیوې
 بېرسرې سره په نخالکیاووکتل ، "خوڅه وکړم ، په ژوند کې همدا یولیون
 غرتی ورور راپاتې دی ، "کلاجان یې پښتو وینلو ته اریان و ، "مور او پلار نه لري
 ؟" روھیلی په مسته خدا وويل ، "هرڅه لرم شکر ، خورازق جان دموره یو
 دی "ددوی مرکه نوره هم گرمېدله خو سوسی کلاجان په ډوډي (په نیغړک)
 وواځه او گویا دتگ تلوسه یې ښودله . چې دا ونه شونو کلاجان یې په رانکلو
 دکوتې نه وایست . خدای پامانی هم دکلاجان د زړه سره شاته پاتې شوه .
 دسهار درې بجې چې سوسی او کلاجان بېرته اریزوناته روان وو په لارکې
 کلاجان دسوسی نه پوښتنه وکړه ، "دروھیلی لمبر دې واخیست ؟" خو سوسی
 نیمه نشه په ډرایو بوخته وه ، دسرک بیلوونکې نښې یې بندو دارابوپه مینځ کې
 وې ، موټر یې غمه کوړ ووړ روان و او سوسی ورسره تالی خوړلې . خماری نیمه
 خلاصې سترگې یې کلاجان ته کړې او خواب یې ورکړ "روھیلی یې بیا څوک
 ده ؟"

یوولسم خپرکی

کلاجان په اول ځل ښارایي خپرمومی چرګان لېدل چې هره خوا الوزي .
 دی او کره کولي هم دنورو په شان په ښکار وتلی وو . دنوامبر میاشت وه
 خودمنی بارانونه لا شروع شوي نه وو . چې روانېدل ، کلاجان پوښتنه وکړه
 چې په امریکا کې دښکار دپاره اجازه په کار ده ؟ کره کولي ويل ، چې هر ښکار
 بيله اجازه او لیسنس لري . حتی کبان هم بې وخته نیولی نشي . یوڅو باید
 دهغوی دنسل گیری وخت نه وي ، بله داچې یوازې تر به یې ولې . په کبانو
 کې دنر ښځې فرق نشته ، مگر دښکار موسم یې معلوم دی او په هره پیره کې
 دا ټاکل شوي ده چې څومره کبان نیولی شي او دکب لویوالی باید څو انچه

وي . دخرتومي چرکانو يوازي د نر چرگ اجازه شته . دهر بنکار وخت او موسم معلوم دی . نوامبر بې هغې هم دشکر دورحې مياشت ده . ددې مياشتې په څلورمه پنجشنبه مور امریکایان کاله په سر يو خرتومي چرگ وريستوو او ديو قسم سارايي ترشو دانوسره يې خورو . دهر ځای نه دکورنۍ غړي په يوه ميز را غونډېږي ، دډوډۍ نه سرکې دخدای شکر ادا کوي چې دوی ته يې داسې بېرازه ملک ورکړی دی . په دې مياشت دغرخو بنکار هم مجاز دی . خو چې ودې ویشته نو پوليس ته به يې وربنکاره کوي چې هغه يې د نر بنحې تصديق وکړي او دا ومني چې کبلی او وړوکي نه دی ، په هماغې قسم مرده کی چې په دې فصل کې يې اجازه ده ، په هماغې کولي دې ویشته دی . په ژمي کې چې غرخې کلو او بنارونو او هواري ته مخه کوي ، هلته يې بيا په توپک دویشتلو اجازه نشته ، په ليندې او غشي يې ویشته شي . کلاجان وويل ، " داخونوبنکار نه شو ، بس سپورټ دی . " کره کولي وخنډل ، " بنکار خوبې هغې هم سپورټ دی . " کلاجان وويل ، " په مور کې بنکار دکيدې مرول دی . "

دولسم څپرکی

ټول ژمي ، کلاجان او ملگرو يې دپسرلی دکر دپاره پلانونه جوړول . کره کولي په کاغذ باندي نقشي جوړولې . دسپارو او نوروشيانو دپاره يې لستونه جوړول کتلاگونه يې کتل ، دهغوی نه يې په تلفون کې دبيې پوښتنه کوله . سوسي چې د غره په لمنه کې يې دپلار نه څه جايداد ورياتي و ، سل ايکره زمکه همداسې شره پرته وه ، دهغې کاغذونه او قواله يې راپيدا کول ، دمالیې اسناد يې راټولول . يوه ورځ دکره کولي او کلاجان سره ولاړه او دخپلې زمکې چار چاپېره يې په درو ورځو کې دلرگی کتاره تاوکره . خوپالين ويل ، " ډير به ورته نه ليواله کيرو ، ځکه چې که کار ورته کړي بيا به مو زړونه خوړين وي . " پخپله پالين هم وزگار نه وه ، هرشی ته يې دوسيه واچوله او چې به کوم سند يا معلومات په کار شول نو هغې به په کمپيوټر کې پيدا کاوه . په ټولو کې کلاجان بيکاره و . لت نه و . خو دامريکا په لارو چارو يې سرچندانې نه

خلاصده . كله به حيران شو چې دا امريکايان ولې هرشي ته دومره پلانونه جوړوي ، ولې دومره منظم دي . په وطن کې خو ورځه ، يوه پرې سپره کره ، او ويې کره . يوه ورځ يوه بله عجيبه پيښه شوه چې گلاجان ورته دخندا شين و . کره کولي ورته وويل ، " دخټکي تخمونه چېرته دي ؟ " گلاجان ورته هغه لوی کدو وښود چې په تاخچه کې ايښی و . کره کولي هغه راکوز کړ ، سريې خلاص کړ ، ټول تخمونه چې لاسره سريښ و له بيلو کڅوړو نه چې ورباندې دتخم قسمونه په نښه شوي وو وايستل ، کڅوړې او کدو يې ديوه سپين کاغذ په سروخندل او بيرته يې ځای په ځای کړې سريې ټينگ کړ او ټول يې په ريفريجريټر کې کينودل . کاغذ يې سره را ټول کړ او څه خاوره چې پکې راټوله وه هغه يې دپورې په شان . ټينگه کره ، په پاکټ کې يې کينوده ، څه شی يې ورباندې وليکل ، دپوسټې ټکټ يې پرې ولگاوه ، په يوه بل کاغذ کې يې کوم شی وليکه ، داټول يې په پاکټ کې واچول ، سريې ورله سريښ کړ او له کوټې ووت . شيبه پس چې ستون شونو وې ويل ، " بس ، دخاوړې کار هم سم شو ، دکرنې دفتر ته مې وليږه چې خاوره يې تجزيه کړي . " گلاجان کټ کټ وخنډل ، " عجب به يې تجزيه کړې ! . ماته به دې پخوا ويلي وو چې يو بوتل خاوره مې هم راغونښتې وای . دغه دوړې چې تاراټولې کړې ، داڅه دللمې دي او څه داسقلان ، مانا څه دللمې خټکيو دي او څه دآبی ، نوبه به يې تجزيه کړي " ! " سوسی او پالين هم وخنډل خوکره کولی په چوپه خوله بيا دخپل پايپ سره چې ميرات مړی هيڅ اورنه اخيست ، پهلوانی شروع کړه .

ديارلسم څپرکی

ماوتسی ټونگ په چين کې خپل څلور تنه مخالفان ټينگ آف فور مانا څلور بدما شان بلل . پالين هم خپلې ډلې ته ټينگ آف فور ويل . ددوی غونډه اوس تقريباً هرمازيگر وه . داسې نه وه چې يوازې په خپلې پروژې غږيدل ، بلکه هر يوه دخپلې ورځې دکار نامو کيسې کولې او په سبا به يې په همدې لړ کې دنوو پيښو غبرگون ورسره کاوه . ټول دگلاجان سره دچاپو په څښلو روږدي شوي وو . يو مازيگر خبره په هغه پادري راغله چې دگلاجان سپانسر شوی و اوس يې هره يکشنبه گلاجان ته دکليسا دتگ بلنه ورکوله . په ټولو کې سوسي

پادري ته ډېره په غوسه وه . يوه ورځ خويي صفا ورته ويلي وو، "مقدسه پلاره، دخداي په دې لويه ورشو کې ډير دينونه ، ډيرې عقيدې او لارې شته . مور عيسويان يو خو دحقيقت کلي زمور په لاس کې نه ده . گلاجان مسلمان دي ولې يې خوروي؟ زمور پيغمبر ، جيزس (عيسى) مني ، ديهودانو پيغمبر ، موزس (موسی) مني ، انصاف خوداوايي چې مور هم بايد دده پيغمبر ، محمد ومنو . که يې نه منو وخويي زغمو." ددې يکشني په سهار بيا پادري تلفون کړی و . پالين وويل ، "يره دغه پادريان خوداسې دي ، لکه مچان ، چې يو وارې يو خای ، شی پیدا کړی نو بيا يې چې هر خو شړې ، بيرته راخي . مچ وژونی يې يوازينی چاره ده . " خوکره کولي ورباندي غږ کړ ، " پالين يو څه سوکه شه ، ټوله پادريان مه سپکوه . " په همدې کې بيا د تلفون شرنګی شو ، گلاجان ورباخېده ، "پادري به وي " خو چې تلفون يې جګ کړ د يوې نجلۍ غږ وچې پستويې ويله . گلاجان لاس په غوږي پوښ کړ ، ملګروته يې اشاره وکړه چې غلی شی او دروهيلی سره يې خبرې شروع کړې ، هغوی دده ليوالتيا ، دده ژبه او دمخ سوروالی خاره . تقريباًنيم ساعت گلاجان په تلفون کې مشغول و ، داسې بنکارېدل چې مقابل لوري ډېر غږېږي او گلاجان غوږ نيسي .

چې تلفون خلاص شو نو گلاجان نوروته کړل ، " تاسو امریکايان ريډيو څه ته وايئ؟" پالين وويل ، " ريډيو هغه ماشين دی چې خلک خبرې پکې کوي او مور يې اورو." گلاجان وويل ، " نه کوم قسم لوبه ده ، که څه بلا؟" سوسی په خندا وويل ، "نو ريډيو نه ده ، بلکه روډيو ده . رښتيا بله هفته دالوبه همدلته په اريزونا کې زمور دښارنه بهر کيږي . تابه هم ورولو . " گلاجان په وارخطايۍ وويل ، " دا نجلۍ چې تلفون کړی و ، " سوسی ته يې وکتل ، " هماغه دسانتياگونجلۍ ده ، وايي چې دخپل ورور سره دريډيو يې بولي که بله بلا ، دهمدې لوبې سيل ته راخي او وايي که دلته ورته ديوي شپې داوسېدو دکوم هوټل بندو بست وکړو . "

کره کولي چې مړ پايپ يې کشکوده اوپه چوکۍ کې وړاندي وروسته زنگيده وويل ، " ولې همدلته دانور په خونه کې ورته خای نه جوړوو؟" دگلاجان رنگ سور شو ، " بنځه ده ، ورور يې ورسره دی ، زه دوه بستري نه لرم . دميلمه دپاره هيڅ شی هم نه لرم ، افغانان به تاسو ته معلوم نه وي ،

هنوی بل قسم میلمانه دي. "پالین حملي ته تياره وه"، نو نجلي دي ستاسره
په بستر کي حملي، څه کيږي؟ "گلاجان ترخه کاته ورشتی کړل خو سوسي
مرستی ته ورو دانگل"، زه به يو بستر را وړم. "مانام چي گینگ روانېده نو کره -
کولي، يو ځلي شاته وکتل، همداسي مړ پایپ په خوله، يې گلاجان ته په
موسکا دشيطنت نه ډک سترگک وواځه.

خوارلسم خپرکی

په سبا چي گینگ راغي نو گلاجان ډکره کولي نه دزوډيو دلوبي پوښتنه
وکره. کره کولي، خپل پایپ ته چي په اول کوشش يې ولکاوه خامتما په
خپلي هميشکي چوکي تالی خوږلي او په آب وتاب يې گلاجان ته معلومات
ورکول.

روډيو لوبه نه ده، لیونتوب دی، ځان مرگ ته ورکول دي. دځنگلونونه
وحشی آس راوړي او څوک دي نر شي همداسي شاتوری دي پرې سپور شي.
هلته لري بيا دغويانو دسپرلي میدان دی، ډیر لوی دپیل په شان ینده غویان
وي چي دډیرې مستی بنکرونه دکتارو او ونو سره جنگوي. دغه دواړه داسي
تازه وي چي تر اوسه يې په شاباندې سپرلي او په غاړه جغ نه وي لیدلي. ځينو
خويي په اول ځل هغه بنيادم لیدلي چي دي يې په ځنگله کي په غشي بيهوشه
کړي او همداسي بي هوبنه په سرتړلي واکون کي يې نيغ دروډيو میدان ته
راوړي.

آس ياغويي په يوې اوږدې ويالي کي دریدلي وي، چي دپاسه پرې
لوبغاړی توپ کړي، نومیدان ته راخوشې شي او هره خوا توپونه وهي،
لوبغاړی بايد اته ثانيې دهغي په شاسپور پاتي شي، بيا که راولویري هم باک
يې نشته. دآس سره خويوڅه کوزاره کيږي ځکه دهغي په طبیعت کي په بنيادم
پښه کښودل نشته او که لوبغاړی له اولې لتي بچ شو نو ايله لاس وپښي به يې
خوږ پامات شي. دغويي په برخه کي خو که مرگ نه وي خطر خو خامخاشته،
ځکه چي لوبغاړی پريووت، نو دادکاږ شي لنډ پرې راتاوشي او په تيرو
بنکرونو يې ترهغي مروړي او هواته ارتوي او بيرته يې نيسي چي نور شورونه
خوړي دانو دمچ او پیل جنگ دی، بنيادم دکتلو هيڅ چانس نه لري. خو

کاوبایان یی یا دپسو دپاره کوی چي قهرمانان هرکال په بیلو ایالتونو کي
 دهمدي رودیو له برکته دري څلورمیلیونه ډالره گتي اویایي بس دخپلي
 نارامي دخروبولو او بنودولو دپاره کوي .
 په بل شنه سهار خور ورور راوړسیدل او دروغبر نه پس سمدلاسه دگینگ سره
 په گډه دلوبي سيل ته روان شول .
 دلوبي دمیدان نه چارچایرن لږکیو دیوال تاو شوی و . بنایسته زیات خلک
 وو ځيني کاوبایان دخپلو چتري وزمه پلنو خولیو سره دلوبغالی په دیوال ناست
 وو او نندارچیان ددیوال نه بهر په لږکینو اندرپایو چي پوری پوری جوړي
 شوې وې ناست وو . کاوبایانو میدان ته کتل ، اوږدې دسندا دڅرمنې موزې په
 پښو ، سره دسمالونه په غاړه پراټه ، ځینو دتماکو پانې ژدویلې ، هرې خواته یې
 لارې توکلې .
 دکلاجان په اټکل زر دولس سوه کسان سيل ته راغلي وو ، بسته کورني
 دماشومانو سره په رنگ رنگ جامو ، ځيني دکاوبایي خولی سره ناست وو .
 دکو کاکولا بوتل په یوه لاس او دپولیو دک کاغذی گیللاس په بل لاس ، ټولو
 هغې خپری ته کتل چي کاوبای دآس سره ترې میدان ته راوړي . دی دملگرو
 او میلمنو سره په یوه قطار کي ناست و . دروهیلی ورور رازق ، په خپله روهیلی
 او بیادی او بلې خواته یې پالین ، سوسي او کره کولي ... داسې ښکارېده چي
 روهیلی چندانې دلوبي دندارې لیواله نه ده او دده سره یې خبرو ته تلوسه
 ډیره ده . پوښتنه یې وکړه . "مور ته مو هوټل سرشته کړی دی ؟" کلاجان
 وویل ، "هوټل څه کوی ، زما کودله شته ، تاسو دواړو ته مې بستري پکې ایښي
 دي . کلاجان غوښتل چي دروهیلی نه پوښتنه وکړي چي دده تلفون یې څنگه
 پیدا کړ ، خوبیا یې پام شو چي نور به نمر ورکړی وي . په لوډسپیکرونو کي
 دآسونو او دهغو دجوړه کاوبایانو نومونه یادیدل او دخلکو دچکچکونه کلاجان
 پوهېده چي دانوزېده پهلوانان دي . په کلاجان هم یو قسم داننظار لیوالتیا
 راغلي وه او ورسره یو قسم بله لیوالتیا هم دروهیلی له شغلو ورتیریده . په
 همدې کي اول کاوبای دآس په سپرلي راوووت آس لامیدان ته راوتلی نه و
 چي ټوپونه او خینجکې یې شروع کړې . کاوبای هم ورسره کله دي خواکله ها
 خواتالی خوړلې . آس لامیدان بل سر ته رسیدلی نه و چي کاوبای را

پريووت، څو کسو په منډه هغه را پاڅوه، خولۍ يې، را وچته کړه او سيب ته يې کړ. لوډسپيکر وويل، "څلورثانيې!" گویا ويې نه کتله. بل کاوبای دخلکو دچکچکو سره راوووت، آس هرې خواتوپونه وهل او کاوبای خان ورپورې، لکه سربس شوی چې وي، تينگ کړی و. دروهلیی ورور د شوق نه توپونه پیل کړل او چاورته دشانه نارې کړې، "خوانه، کسینه!"، زمور مخه دې بنده کړې ده. "روهلیی خپل ورور له کرتی راکش کړ. لوډسپيکر بیا غږ کړ، "اوه ثانيې، یوه ثانيه کم راغی"

لوډسپيکر وويل، "داخلي داسې يو آس راووزي چې تر اوسه پورې چاپسبه نه ده ورباندې اړولې او له همدې کبله مور ورباندې دکوه قاف دشهزاده نوم ايښی دی. او دهغې انعام دی، شل زره ډالره." دخلکو چکچکې، هلا لا جوړه شوه اوټولو سترگي خپرې ته نيولې وې. په همدې کې يو کاوبای ديوه تورآس سره خرامانه راوووت، آس غاړه يوې خواته کړه کړې وه. او خلکو هلا لا جوړه کړه. کاوبای خلکوته په احترام لاس دخپلې لويې خولۍ زۍ ته ور وړخو وروڼه رسېد. آس داسې جگ ټوپ وکړ چې کاوبای څو ثانيې ارتې پسې په هوا کې پاتې شو او بيا په زمکه راولويد. لوډسپيکر غږ کړ، "څلورثانيې" بيانو انونسرداټوکه هم وکړه، "نه مې وو درته ويلي؟" دکلاجان تلوسه مخ په زياتېدو وه. اوکه هر څه روهلیی ورته خبرې کولې دی پرې نه پوهېده. بل کاوبای دهمدې آس سره ميدان ته راغی. خو دهنه حال هم همداشو. لوډسپيکر وويل، "داسې ښکاري چې په دې آس کې، په شلو زرو ډالرو کې، دښيادام برخه نشته. نوبل آس به راولو." لوبه ترمازېگره پورې روانه وه. لوډسپيکر وويل، "دابه زمور وروستی آس وي." رازق کلاجان ته وويل، "ودې لیده، دامريکا بزکشی؟" کلاجان وويل، "دا کاوبایان خو زمور ازبکوپ چاپ اندازانوته کوزه هم نشي نيولی!" رازق په ټوکه کلاجان ته چلنج ورکړ، "بسه، زردالره درکوم که په دې آسونو دې پښه واروله." کلاجان وويل، "هندوان څوک، اوبان څوک، زه خوچاپ انداز نه يم، مادخپل وطن ازبک چاپ اندازان يادول." رازق لاهم زړور شو، "نو ته هسې لافې ولې کوي. ازبک يادوي او ازبک يادوي. ازبک دکاوبایانو نسوارهم نه دي. اوکه پخپله دومره نريې داگز دايي ميدان!" کلاجان څو شيبې روهلیی ته وکتل او بيا يې رازق ته وويل،

یره داشترط خو درسره ترم ، خوزر دالره به په کیشتونو درکوم ، ټولې روپې اوس نه لرم . " رازق په حیرانی کلاجان ته وکتل ، "رښتیاوایی ؟" کلاجان سروښوراوه او نور یې هیڅ ونه ویل . رازق خپل دکو کاکولا بوتل روھیلی ته ورکړ او پاڅېد ، دلودسپیکر اورفریانو پلوته چې دمیدان په بل سر کې په جگې چوترې ولاړ و ورنغی . له یوڅه ځنډ نه پس ، لودسپیکر غږ کړ ، "ښاغلیو اومیرمنو، یو نوی زیری ! په نندارچیانو کې چا دکوه قاف شهزاده ته چلنج ورکړی دی . " نندارچیانو په یوه غږ په ملنډو دځنداغریو جوړ کړ . په دغسې لوبو کې به کله ځینې مسخره ټوکماران درنګینو جامو سره راووتل او په یوه ډنګر یابو سپاره به میدان ته ګډ شول ، آس به په لاره سم تلی نه شو خو دوی به ځانونه دې خواهاخوا کړول ، لودسپیکر وویل ، "داسې دافغانستان نه راغلی مهاجر ګولاجین ، دی ، خدای دې وکړي چې نوم مې سم تلفظ کړی وي " دخلکو خندا او چکچکې نورې هم زیاتې شوې .

کره کولې او نوروملګرو یې کلاجان ته کتل ، چې آرام ، په چورت کې ډوب په خپل ځای ناست وو . رازق راغی او کلاجان یې ترلاس ونيو ، دهغه ددرېدو سره خلکو ورته لاسونه وپرقول ، په ملنډو نه ، بلکه په یو قسم زړه سواندې چې امریکایان یې معمولاً دڅوارو خارجیانو په هکله لري . روھیلی هم ورسره غبرګه پاڅېده خپل ورور ته یې وویل ، " جواړی او لیونتوب هم یو حد لري ، لږ وشرمېره ! " خو کلاجان وویل ، " اوس نو خدای راوستې ده ، بس ته راته دعاکوه ! " بیانو لاړ ، کره کولې ته یې لاس ورکړ . پالین او سوسی راغلل او دی یې په دواړو مخونو چپ کړ . په اوله ځل پالین له ټوکو او پینورونو پاتې وه . رنگ یې سپین تښتیدلی و او دمرو اوبنکو په مینځ کې یې وویل ، " په خان پام کوه چې بیا به داسې مهربان ورور له کومه کړم . " کلاجان وموسل او روان شو . ډیره شېبه رفریانو دکلاجان سره خبرې کولې او دلوبې مقررات یې ورته تشریح کول . بیا یې یو کاغذ ورباندې لاسلیک کړ چې که څه ضرر ور ورسېده ، هیڅوک مسوول نه دی .

نندارچیان هم بې تابه وو، او ځینو یې دتګ تابه نیوله ، په همدې کې لودسپیکر په خبرو راغی ، " میرمنو او ښاغلیو ، دادی دکوه قاف دشهزاده او

بناغلی گلوچین مقابله " بیانو، لکه چي دانانسر خواخوږي هم راپاريدلې
 وي "افغانه وروره، کامیابی دي غوارو" ټولو دتشویق لاسونه وپړقول
 گلاجان خپل ملاوستنی چي دسندا دخرمن او دکره کولي تحفه وه یو څو
 سور به نور هم مضبوط کړ او بیا ورغی او دخپري دویالی په سر درفري اعلان ته
 منتظر ودرېد. ځانته یې پام شو چي زنگونه یې یو څه رپړدي سترگي یې پټي
 کړي او ځان یې دخان آباد دبرکشي دغونډی په دورو کي په ذات گرگ باندي
 سپور ولید، دیاغی آس خوله له ځکونو ډکه وه او چاپ اندازانو ورته چکچکي
 کولي. په همدې کي درفري دااعلان غبراغی او دآس په شایي ودانگل
 دواړه بهرمیدان ته راووتل. آس بیا یوه ثانیه آرام ودرېد. گلاجان پوه شو چي
 دایې چل دی او سړی خطاباسي. دپخوانو کاوبایانو دسپرلی په وخت کي یې
 د آس دستور لیدلی و. یو لوی ټوپ هواته او بیا دبغل خالی کول. دکوټي د
 مشهورې زلزلي کيسه یې دډبري په کوم دوکان اورېدلې وه. په کوټه کي په
 اول سرکي ټکان کوز وپاس و، چي ددیوال هره خسته یې له بلي نه بيله کړه او
 بیا یې دچچ په شان څنگ په څنگ ټکانونه شروع کړل، چي ټولي خستې کاني
 او هرڅه یې ورژول او ورسره یې دا ټیکلی هم اورېدلي و. "زمکه دمکي به
 زنکیدله لکه ټال په شان دزلزلي به خوځیده امر درب"
 ددې یې پیره آس ټکانونه هم همداسي و. نوکله چي آس شاتنی پښي
 هواته کړي او گلاجان یې پاس گوزار کړ، گلاجان له تجربې پوهیده چي آس
 په کومه ځي. بیرته په آس سپور راغی دی لاسم ناست نه و چي آس بغل
 خالی کړ، یوې خواته یې ودانگل، دچچ نوبت راغی، گلاجان دخرو
 دسپرلی نه ددې قسم ټوپ سره بلد و او ځان یې راتینگ کړ. آس بیا خپلي
 خینجکي تکرار کړي ددې سره یې خوله شاته اړوله چي گوندي چک ولگوي.
 خو گلاجان پښي دآس دخيتي پوري نښلولي وي. د گلاجان زړه کي گرځیدل
 چي دا اته ثانیې خونیمه ورځ شوه، ولې رفري غبر نه کوي؟ دتوخته بای آس،
 ذات گرگ یې سترگو ته ودرېد، چي دغونډی په شپله، په یوه ورکي خوږکي
 داسې نښتی و چي راختلی نه شو او په همدې تنگه وچه وپاله کي یې کله مخ
 کي او کله شاته زور کاوه. د گلاجان پام شو چي آس ته کوم تکلیف ورپښ
 دی ځکه چي سترگي یې برکي راختلي وي، شنیده او زکیروی یې کول. په

ڪراره ورغي ، داس لڪي يي ونيوله ، ڪوري جي تر لاندي ، يو لوي شين وزري
 مچ ورپوري نستي دي ، ڪلاجان پوه شو جي داهماغه بي پيره شي دي جي
 دغويانو تر لڪي لاندي په ڪونه ونبلي ، هم يي چيچي او هم يي ويني زبيني ،
 البته بد درد به ڪوي جي غويي برپري او لڪي ڍانگ خان په غورغو ولي . له
 همدي امله يي بزگران غويباري بولي . همدا دڪافر بچي اوس دذات ڪرگ
 دلڪي لاندي په غوبنه پوري نستي و . ڪلاجان پس دڄو ناکامو ڪوششونو بيا
 آس راگير ڪر اودستر ڪو په رپ ڪي ، پخواتر جي آس بيا ودانگي ، غويباري ،
 دغوبني نه وشڪاوه او په لاس ڪي يي وسرويه . آس آرام په خاي ودرېد ، بيا نو
 نه خينجڪي وي ، نه شيشني ، او ڪلاجان همدا سي شاتوري پري سپور توخته
 ته راوووست . مگر دغويباري خبره يي هيچاته نه وه تيره ڪري ، او خلکو پري
 پهلو انچه نوم اينبي و . ڪلاجان بي واره دخپل وطن دخوب نه راوينس شو او
 ڪوري جي آس تر لاندي لا خينجڪي وهي او اته ثانيي نه پوره ڪيري . په
 همدي ڪي لوڊسپيڪر غر ڪر ، " اته ثانيي پوره شوې ! " خو ڪلاجان لاهم له
 ويري داس په شا خان ٽينگ ڪري و . لوڊسپيڪر والامست شوي و ، " نن مور يو
 نوي قهرمان لرو ، ڪلوجينه ، بس دي راکوز شه . " ايله ڪلاجان په سد شو او
 دلرگو ڪتاري ته يي ورتوپ ڪر او هلته نورو ڪاوبايانو داسي پاس رانڪه ، لڪه
 دبز ڪشي وزه . دنندار چيانو غريو غورونه ڪنول او لوڊسپيڪر هم ورسره چينبي
 جوڙي ڪري وي ؛ ڪلاجان بير سر رفرينانو راگير ڪر او خلکو هم چارچاپيره دگنه
 ڪوني ڪري جوڙه ڪري وه . بنايسته ڊپر وخت پس ، ڪلاجان دخلکو دمينڄه
 خان راوينڪه او خپلو ملگرو ته ورسېده . اول چاچي خان ورورساوه ، روهيلي
 وه ، خو پالين وار رومبي ڪر ، لويه ڀمنڄ يي په لاس ڪي نيولي وه او دڪلاجان
 جروينستان يي ڀمنڄول او مچي يي تري اخيستي . ڪره ڪولي دخپل مره پايپ
 سره خرامانه راغي او ڪلاجان يي په غير ڪي ونيو . سوسي نوروته شا اڙولي وه
 او له خوشالي يي ڙل . ڪلاجان هرې خواته وکتل او بيا يي وويل ، " ڪره
 ڪولي ، هغه ستا ڪنابونه شه شول جي تاويل نن ماڻام به يي په مور وخورې ؟ "
 په لار ڪي دڪره ڪولي تر زاره او زنگ وهي موٽره پوري خلک ليڪه ولاڙ وو
 او مبارڪي يي ور ڪوله . ڪلاجان جي له اصله شرميندو ڪي و ، زمڪي ته ڪتل ، خو
 پالين به دهر چانه تشڪر ڪاوه ، لڪه جي ڪلاجان ددي مخلوق وي . په موٽر

کې نورو کلاجان ته کتل خو هغه لا رازق ته غځولی و ، " راوشمېره " رازق هم تيار زرگون ورته ونيو ، کلاجان واخيست او بيایې روھیلی ته ور اوږد کړ خو پالين په هوا کې قپ کړ ، " دطالع روپي به نه پردی کوي ! " روھیلی بدبد ورته وکتل .

دکره کولي ميرمنې په برنده کې دباربکي (کباب) نغری لگولی و . کره کولي په لایتر اور ورواچاوه له د کوتي نه يې اخته شوې غوښه راوړه ، پرې وايې چوله سوسی او پالين هم بوختې شوې . عجیبه داچې دروډيو رفریان او انانسر هم دخو نورو کسانو سره راغلل ، دبرندي لاندې ودرېدل ، ترڅو کره کولي ورته ست وکړ . کلاجان هم دخپلو ملگرو سره د کباب په پخولو لگياشو . دهغوی په شونډو يوه وپړه موسکا انځور وه .

کره کولي ، وچ پایپ دشونډو له گوته خوړند ، نغری ته ولاړ و ، غوښې يې مخ خټ اړولې ، رازق دنووراغلو رفریانو سره په مرکو اخته و او دشوقه يې لاسونه هرې خواته اچول او کت کت يې خندل . روھیلی دبرندي په گون کې ستنې ته تکیه وهلې ولاړه وه او لرې دغرو لمنې ته يې کتل چې دلمر سترگه په غرغرو وردوبېدله . خوځلې خو رازق کلاجان ته په لاس اشاره وکړه چې درفریانو دلې ته ورشي ، خو هغه خان لرې ساته دوی ته به يې وموسل او بیرته به په دې او هغې بوخت شو .

چې کباب تيار شونو ټول کوتي ته ننوتل او دمیز نه چار چاپېره کښیناستل . کره کولي سر په لاسونو تکیه کړ ، سترگې يې پټې کړې او ويې وبل ، " خدایه سنا شکر کوو چې دیوې مری دودی لایق دې ولیدو . " امریکایانو ورسره " آمین " کړه او بيایې دکبابونو په ټوټو برید بنځ کړ . ټولو دکره کولي دخوندورې دودی صفتونه کول خو پالين خان پکې شریک کړ ، " سلاد ماجور کړی دی ! " ټولو وخنډل .

وروسته له دودی سوسی فریني په میز کېښوده هر چا خپل واړه قابکي ترې دکول ، دناستې کوتي ته تلل . خو رفریانو کلاجان ایسار کړی و او په خبرو خبرو يې برندي ته وايست روھیلی هم په پټه ، چې پالين خبره نه شي ، ورووته ، دکلاجان څنگ ته ودرېده ، لکه چې پوهېده چې څه شی را روان دي . رفریانو کلاجان ته وویل " اوس چې ته قهرمان يې ، نو دډالرو وپاله درباندي

سپره شوه . مور غواړو چې ستا سره ګټورې ماملې جوړې کړو . "ګلاجان روھیلی ته وویل ، " دا خلک څه څه وايي ؟ ، کومې ماملې ښيي ؟ " روھیلی وویل ، " زه څه پوهېږم ، په انګریزي خو يې تر ماته ښه پوهېږې ، ماخو فقط ددوو مياشتو يو کورس لوستی ، خو لکه چې غواړي ته ورسره قرار داد وټرې چې دروډيو په لوبو کې به ګډون کوي او بس ددوی ، هغه توری څه و ؟ چاپ انداز ، ددوی چاپ انداز به يې . هر کال به تاته پيسې درکوي . " ګلاجان رفریانو ته موسک شو ، " زه دآس کسبی نه يم ، دغه سپرلی مې د شوق دپاره وکړه . ستاسو شل زره ډالره هم نه غواړم ، ما مازې خپل شوق کاوه . " روھیلی ګلاجان ته ترڅه شوه ، " زه خو څه ستا دپلار ترجمانه نه يم ؟ " ګلاجان په تعجب دهنې غوسه ناک مخ ته وکتل ، بيایې په بابيزه واخيسته او وېې ویل ، " نه ودرې چې کره کولی ورته راولم . " بیانو کره کولی په تفصیل سره د ګلاجان خبره ورته بیان کړه ، رفریانو سرونه وښورول او يوه يې وویل ، " دا آزاد ملک دی ، مور په زور درباندي قرار داد نه شو کولی ، . خومور وېل ، ستا او زموږ داورو خیر پکې دی . داهم ورته ووايه چې هر کال ديو ميلیون ډالرو ضمانت کوو . " کره کولی ترجمانی ته خوله جوړوله خو ګلاجان وویل ، " يو څه خوزه هم ددوی په خبرو پوه شوم ، ورته ووايه . ميلیون دې په تاسو بختورشي ، زما ددې قسم کار سره جوړه نه ده . " کره کولی وویل ، " ورونه په خان مه بندوه ، ورته وېه وایم چې ګلاجان اوس حاضر په نورو کارونو بوخت دی ، تشکر به ترې وکړم او وېه وایم چې که بیاوزگار شو په تاسو به غږ وکړي . " ګلاجان په خندا وویل ، " په هر قسم يې چې ورته وايي ، مقصد ددې بلانه مې خلاص کړه . " کره کولی موسک شو ، رفریانو ته يې تفصیل ورکړ . خو رفریان نه قانع کېدل . د هغوی تر مینځ ښايسته ډېر وخت خبرې روانې وې ګلاجان ديسوه بهغرض په حیث بېرته کونې نه ننوت .

دشپې ناوخته میلمستیا ختمه شوه . روھیلی وویل ، " مور ته موکوم هوټل نیولی دی ؟ " ګلاجان وویل ، " نه شپه به زموږ کره تېره کړی . هلته يې هغې هم دانور خان کوټه خالي پرته ده . " روھیلی موسکه شوه . کره کولی ټول په موټر کې د ګلاجان کورته ورسول . هلته پالین روھیلی ته دخوب کوټه وروښوده ، په تشاب کې يې نوې ټولې ورته کېښودې ، او بیا نو گینگ رخصت شو .

ڪلاجان رازق ته وويل ، " تاسو خور او ورور به په يوه ڪوته کې پريوزي ، د
 انور په ڪوته کې او ڪه وايي نوته راځه زما په ڪټ پريوزه ، زه به په ڪوچ ويده
 شم . " رازق په نورو سودا وو کې وو ، " ولې دې دروډيو د دلالتو تجويز رد ڪړ؟
 ته نه پوهيږي چې دامريکا روپي خويا په لوبو کې دي او يا په قمار خانو کې؟ "
 خور وهيلي مداخله وکړه ، " وروره ، جوارگري ډي په تا بختوره شي ، نور
 خلک دې حرام کسب ته مه لمسوه . " ڪلاجان دواړو ته کتل او مداخله يې نه
 کوله . روهيلي ڪلاجان ته کړه ، " درازق خبرې مه اوره اومه ورنه خپه کيږه ،
 هغه خداي همدا سې بنويولي دي ، هغه متل څه دي چې وايي نيکي له دې
 ملامتته ده ، بدې له نغاري وهې . ماته خوب راځي . " ڪلاجان ورسره ترکوتي
 لار خو هغې په دورازه کې وويل ، " بس ته ورځه ستا معشوقې ، پالين ، راته ڪټ
 او هرڅه بنودلي دي . " ور يې پورې کړ او دشانه يې پسې غږ کړ ، " هسې ټوکه
 مې کوله ، شپه په خير . " آه ، " رازق به په اوسه مننه هغه مهال پورې ،
 ڪلاجان په تشاب کې اودس تازه کړ او بيا دناسټي په ڪوته کې په لمانځه
 ودرېد . په دعا کې پس دمرو او ژوندو چې دعادت له مخې به يې په شونډو
 تېرېده ، په پتو سترگو ځان ته دعا وکړه ، " خالقه ، دشيطاني وسوسې نه مې
 وساتي ، دجوارگري نه مې وساتي . يوه مري حلاله روزي راکړې او دخپل
 وطن سوب مې وکړې . " چې دخوب کوتي ته لار ، رازق په رښتيا هم د ڪلاجان
 په بستر ويده پروت و . غلي وووت ، دشتاب دڅنگ الماري نه يې دوه شري
 راوبښکلي ، د خوب په خونه کې يې يوه په زمکه وغوروله ، دکوچ داشاتکيه يې
 پرې کېښوده ، پريووت ، کليمه يې وويله ، بله شري يې په ځان راکش کړه او تر
 سهاره دبنگي دسيند دسر په غونډۍ دبزکشي په دورو کې ورک و . په خوب کې
 دده آس تل هماغه ذات گرگ و .
 څه بنکالو راوين کړ ، دلمانځه وخت و ، چې داودس دپاره تشاب ته روان
 شو ، بنکالو له هماغه ځايه راتله . بيرته په خپل ځای کېښاست . روهيلي خيسته
 پيښته ، مخ او سر په توليې پوښلي ، راووتله . دده په ليدو يې ټکان وخور ، خپلې
 کوتي ته ننوتله . ڪلاجان هم اودس وکړ او چې راووت نور روهيلي ولاړه وه ،
 هرې خواته يې ترور کتل . ڪلاجان ژر هغه جالماز چې دپېښور نه يې راوړي و ،
 هغې ته ورکړ . روهيلي په خدا وويل ، قبله کومې خواته ده ؟ ڪلاجان اوس

دڪره کولي دقطب نما په مرسته قبله سيخه ڪري وه. دشرمه سور شو خودسهار
 په خره ڪي روهيلي نه شوليدلي. هني ته يي جالماز وغوراوه او لري په يول
 خادر په خپله هم ودرېد. په خاموشي يي لمنخونه وڪرل او ڪلاجان ڊبرپام
 ڪاوه چي دخپلو ڪليوالو په شان دسهار په لمانڇه ڪي پشهار ونه ڪري او ساره
 اسويلى ونه باسي. درڪوع نه پس يي هم ملا په قيام ڪي نېغه راسته ڪره او
 دنورو ورځو په شان يي ونه ڪرل چي درڪوع نه پس همداسي ڪروپ سجدي ته
 لار شي.

دلمانڇه نه پس ڪلاجان دسبناري دجوړولو په نيت پخلنځي ته لار،
 چاڻوښه يي دتازه سڙو اوبو نه ڊکه ڪره، په نغري يي ڪپنوده، نغري يي
 چالان ڪر، خو نور نه پوهېده چي څه شي پاڅه ڪري. روهيلي دپخلنځي
 دروازي ته تڪيه وهلي وه او ده ته يي ڪتل چي دڪلاجان ٽڪني توب يي
 وليده نو راغله او ويي ويل، "بس تا خپل ڪار وڪر، نور يي ماته پريږده. دنځو
 ڪار دي، ته ورځه، بېلمازه مخنته ورور مې راپاڅوه چي مشوکه خو په اوبو ڪي
 لمده ڪري." ڪلاجان په خوشالي وووت. روهيلي دپخلنځي نه غڙ ڪر، "هڪي
 څنگه غواڙي" ڪلاجان وويل، "يو مخ، ځاڳينه، چي سره ڪڍي نه شي"
 رازق له خپل بستر نه غڙ ڪر، "زما هڪي بديشي، ماته، سيريال، ورغستلي
 جوڙ ڪري." شيبه پس روهيلي په پتنو س ڪي سبناري راوڙ، خپل ورور ته يي
 وويل، "تونکه دي ومينځله؟" رازق ورته په قار وويل، Shut up وروسته، چي
 روهيلي لوبني پخلنځي ته يووڙل او ماشين ڪي ني ڪپنودل، رازق ورغڙ ڪر،
 "بس نو روانه خرمانه شه چي ڇوزه ڄم، په موٽر ڪي تيل اچوم، نوته به تياره
 وي."

روهيلي او ڪلاجان دچايو دپيالو سره دميردوو خواته مخامخ ڪنيناستل
 اوڙده شيبه غلي وو ڪلاجان يو څو ڪم خبري و، بل وپرېده چي دنجلي په مخ
 ڪي ڪومه غلظه خبره ونه ڪري. روهيلي هم له همدې ويريده او دهني بله
 ڪمزوري داوه چي دخبرو شروع ڪول تل ورته سخت بنڪاريدل دڪره کولي
 خبر، خاموشي دکنڊ خاصيت لري هرڅومره چي ڊبرپاتي شي هماغومره يي
 سربس ماتول ڪران شي. ڪلاجان ددي ڪش حالت دماٽولو په نيت، پاڅيد،
 دروهيلي پيالو يي دمير له سره واخيسته، او دهني دتازه کولو دپناره پخلنځي

ته ننووت. له هماغه ځايه يې غږ کړ ، "ولې مودومره بېره ده ، يو خو شپې به پاتې شوي وي چې د اريزونا سيل مو درباندي کړي واي . " دروهيلي دخندا غږ راغی ، "تاسو غير له اغزيو بل څه نه لرئ او موږ خو څه اوبنان نه يو چې خوز وخورو؟" کلاجان وويل ، "نه دلته لوی پارکونه دي، آبشارونه دي، دلبک ميد Lake mead ډنډ په امريکا کې ساری نه لري او دگرينډ کينين ملی پارک ته خوزه لار نه يم خو وايي چې په اصل کې په اريزونا کې شروع کېږي " دچايو پيالې يې دناستی خونې ته يووړې او بيا يې په مينه روھيلي ته وکتل ، دهنې رنگ سور شو ، خبره يې تېره کړه ، " دپارکونو شوقي نه يم ، دآس سپرلی ته مې لايو څه شوق کېږي . " کلاجان وويل ، " اوس خو آس نه لرم ، کوندي کال ته کوم تېو واخلم " روھيلي په يو څه تونده لهجه وويل ، " تېوان دخداي بلا ډېر دي ، په پارکونو کې به يو ډالر هم سړی پرې سپریدلی شي ، زه مستانگ غوارم . " کلاجان په تعجب وويل ، " دا يې لاڅه بلا وي ؟ " روھيلي وويل " ورور مې راته ويلی دي چې دا بل خېل آسونه دي . رازق وايي چې پخوادلته هم تگ راتگ په آسونو کېده خوبيا چې اورگاډی راغی ، آس دموده ولوېد ، خلکو همداسې په ځنگله کې خوشې کړل . " کلاجان وويل ، " نو چې خوشې کول يې ، ولې يې په بل چانه خرڅول ؟ " روھيلي موسکه شوه ، " ايله ذې يوه ناپرېته وويشته . آس نو چاخيسته ؟ ټول په اورگاډي ورمات وو . څه آسونه خو دخلکو نه ياغی شوي وو ، هغه هم ورسره گډ شول بيا همالته په ځنگلونو کې کلې ترې جوړې شوې ، نسلونه يې زيات شول ، او اوس هم وحشی گرځي . دامې هسې خبره کوله ، دامې درته ويلې چې رازق خو هسې جوارگر دی ، خوماچې بيکا ددلالانو ليوالتيا ولېده نو وايم چې که دپسو شوقی يې . " کلاجان وويل ، " شوقی به يې يم که به نه يم ، خوماته دلالان ، دغه ټوله مامله يې اودسه بنکاره شوه . په امريکې کې به څوک دپسو شوقی نه وي ، دلته خو غربت او فقر فخر نه دی لوی شوم گنل کېږي . خوزه وايم چې په حلاله يې وکتيم . " روھيلي پوښتنه وکړ ، " د حلالې لار دې موندلې ده ؟ " کلاجان په شرميندو کې خندا وويل ، " يوڅه خيال پولاو خوشته ، خو وگورو چې څه کېږي ؟ " روھيلي وويل ، " ته خويې راته ووايه ؟ " کلاجان وويل ، " تراوسه څه نشته ، څوکه ژوند وفاو کړه... " روھيلي يې خبره ورغوڅه کړه ، " په دې ځوانه ځوانی کې دومره

ناامیده یې؟ "گلاجان کت کت و خندل ، "نه ، داهسې زموږ دکلی اصطلاح ده . مقصد مې داوچې که خیر و شپږ میاشتي پس به دې خبره کړم . "روهیلی هم و خندل ، "هلکه ، زما دې نوره هم تلوسه کړه چې داڅه دسرو زرو په کان اوبستی یې او که دې دتیلو خاموندلې ده ؟" گلاجان ورته وموسل او نور یې هیڅ ونه ویل . په همدې کې رازق راوړسېد او روهیلی هم خپلې خونې ته لاړه چې خان تیار کړي . گلاجان تر موټره پورې ورسره وووت او چې هغوی روانېدل نو روهیلی وویل ، "ترشپږو میاشتو پورې خدای پامان . "رازق خپلې خورته په تعجب وکتل بیایې اوږې په بې پروایۍ پاس وار تولې او اکسلتر ته یې لته ورکړه . دگلاجان په کوکل کې کوم خای تش پاتې شو .

پنځلسم څپرکی

گلاجان نه شاعر و اونه دتخیل سړی . دده تجربه دمینې په باب لنډه اوپه نشت حساب وه . یو اوږی ، دی به و ، ددولسو کالو ، دیوه واده په سهار چې دکور په چوتره باندي ټولې میلمنې ښکې ښکې پرته وې ، ده دیوې ویندې ښځې یو تی ولید چې دشنه بخمل کمیس نه راوتلی و . دهغې په لیدو یې په وارخطایی کوتې ته منډه کړه . خوزپه یې صبر نه شو او شیبه پس بیا راوووت اوپه چل یې خان دهغې کت ته ورساوه او دهغې دسپین تی ننداره یې وکړه . اوس یې هم دهغه غلچکي عیش خوږوالی په ماغزو کې و اوتل یې دخانه سره خپله خیالی محبوبا په شنه بخمل کې لیده . نور نودی په دې کې پوره کلیوال و ، یوه ښایسته نجلۍ چې کړه وړه یې سم وي ، دښې کورنۍ وي ، ستن او سکوی یې یاد وي ، په پخلۍ کې ، په کور کولو کې پواره نه وي ، په رویبارانو راپیدا کړه ، جرگه ورولیږه او بیایې واده کړه . اوس یې روهیلی ته هم همداسې زړه کېده خو چل یې نه ورته .

شپاړسم څپرکی

کوز ، دکالیفورنیا دخليج نه بارانونه داریزونا په جنوبی خنده شروع شوي وو . دپسرلي شیلې راروان و . دگلاجان گنگ هر بودپروژې په خپلو برخو لگياو . سوسي خپله میراثی زمکه دغره په لمن کې ورخپله کړې وه ، دهغې چارچاپیریې دلرگو کتارې نوې کړې وې ، او اوس دکره کولي نوبت و . هغه په

ٻي کي ددهقاني سامانونه اخیستی وو. دهغو پيسي يي په قسطونو ماتي کړي
وي اوسوداگرانو چي اوس گلاجان پيژانده ورسره منلي وه، چي يو کال به
هيڅ پيسي نه اخلي او بل کال به دسود سره دهغي قسطونه مياشت په مياشت
ورکول کيږي. په سامانونو کي بس هماغه شيان وو چي گلاجان په وطن کي
پيژندل، خوټول په يوه لوي ماشين کي چي دوي ورته کمباين ويل. يوه،
غابنور، ماله، دا ټول ورسره وو چي هر يو دضرورت په وخت کي په دي ماشين
پورې نسلول کېدل. کره کولي دخپل مړه پايپ سره درسته ورځ په خپل گراژ
کي دخپلي دي نوې نانځکي سره بوخت و. پالين په کمپيوټر کي جدولونه،
دجم وخرڅ پاني، حتی رسيدونه چاپول.

چي هواماته شوه او دازغڼو بوټو او زقومو خپري ترخي شني شوې، نو
گلاجان دختکو تخمونه راواخيستل، سم نيمايي يي کړل. نوري بيرته ځای په
ځای کړل او دا يي په بيلو بيلو داوډو دک گيلاسونو کي خيسته کړل. په هر
گيلاس باندي دتخم دقسمونو نومونه تيار ليکلي وو. په بل سبائي، دپسرلي
داخر يو پوست او نمجن سهارو چي کره کولي دکلاجان پسي راغي او په خپل
تراکتور کي يي دغره دلمني پټيو ته بوته. کره کولي لاد وخته شل جريبه مخکه
په تراکتور وهلي وه، په څلورو برخو يي ويشلي او په هره يوه کي يي
دولسوالي دکرنې دماهر په لارښودنه دخاص ترکيب سره شيندلي او بيا يي بڼه
حلاله اړولي وه. په دي ورځ نو گلاجان ددوچو (جويو) او ويالو دکلو هدايت
ورکړ او کره کولي دسترگو په رپ کي په تراکتور دوچي (نري ويالي چي وروسته
اوبه ورکي خوشي کيږي او دنيال بيخ لمډوي) وايستلي، گلاجان دبسم الله
سره دخټکي زري، دوه دوه، دري لويشتي ترمينځ ددوچي دپاسه په خاوروکي
بنځ کړل. يوه گوته خاوره يي پرې رااړوله. په هر قطار کي يو قسم خټکي.
ترمازيگره يي تخمونه کړل. کره کولي لري په خپل تراکتور کي ناست و او
دده کارروايي يي څارله. چي کار خلاص شو نو گلاجان لري ودرېد او په مينه
او ارمان خپل کسب ته ځيرو، چي کره کولي دچرگي دسري غوښي
دسيندويچ سره راغي، دده تر څنگ ودرېد، سيندويچ يي ورکړ او په خپله هم
دتبرو، دغلامي دوختونو په شان چي پلار يي ورته کيسي کولي، ودرېد او د
گلاجان په شان ده هم پتي ته کتل. چي بيرته راټلل کره کولي ورته

توضیحات ور کرل چې په اوله برخه کې څه قسم خاوره وه او څه ترکیب یې درلود او دویمه یې څنگه وه؟ د کلاجان په دې خبرو سره خلاصېده ، ویې ویل ، " دابه دوه هفتې پس معلومیږي . "

کره کولي چیرته دانتظار حوصله لرله ، هر سهار به پتي ته ورته او دخیریت احوال به یې کلاجان ته رساوه . کلاجان به په خدا دامتل ورته ترجمه کاوه چې مدعی سست گواه چست . سوسی او پالین هم په انتظار ناستي وې خو پالین ویل ، " یوه روځ به وويني چې زقوم او ستاسو دوطن داوښانو خوزان راشنه دي . " کره کولي به قسمونه خوړل چې هغه ځای چې تخمونه ښخ دي ، ده ولیدل چې مخکه لږه راجکه شوې ، پرسېدلې ده خو پالین به ورپورې ملنډې وهلې ، " دخوز قاعده همداسې وي . "

یوه شیشه پیشته ، بارانی ورځ وه چې ناڅاپه کره کولي ، داخلې په تراکتور راغی او بې غږ او غوږه یې کلاجان بوته . کلاجان چې هرڅه کتل ، بس هماغه توره خاوره وه چې اوس دباران دلاسه خته شوې وه . کره کولي ویل ، " هوغه دوچه وینې ، دآخر خواته ، هوغه شین بوتی وینې ؟ " کلاجان په احتیاط ورغی . بوتی خو و ، دوی پانې یې هم لرلې ، خو دتوت پانې شنه په ځای توربخن و . لاس یې ور وړ ، زیر لکېده . یوه پانه یې راوښکله ، ورسره دخوز غوزه راووتله . هغه یې تراکتورته راوړه او کره کولي ته یې ورکړه . هغه معاینه کړه او بیا یې سروبوراوه ، " I, d be damned " مانا تولعنت دې وي په ما ! مگر کلاجان دخانه سره وویل ، بس چې خوز راغی نو خټکی هم نشالا چې راځي .

شپاړسم خپرکی

په بل سهار چاور وټکاوه ، چې کلاجان پرانیست نو پادری و . کلاجان دخانه سره وویل ، " لعنت ! " خو پادري ننه وووت او همداسې په ولاړې یې وویل ، " خبرشوم چې درود یو قهرمان درنه جوړشوی دی . " کلاجان وموسل او نوریې څه ونه ویل ، پادري وویل ، " خبرشوم چې شل زره ډالره دې کټلي دي . " کلاجان بیا هم غلی و .

پادری وویل ، " اوس خوبه دعیسی په معجزې قانع شوی یې ؟ " کلاجان وویل ، " پخوا هم قایل وم . " پادری وویل ، " پوهیږم خواوس هم په محمد ایمان

لرې. "گلاجان په قهر وويل ، "زه په خداى ايمان لرم ، محمد يې پيغمبر دى په هغه اوپه ملايکو ايمان لرم . ټول پيغمبران مې قبول دي . " پادري وخنډل ، "دا خبرې موډيرې کړې . اوس ددې دپاره نه وم راغلى . " گلاجان په تعجب وويل ، "نو څنگه راپېښ شوې ؟" پادري وويل ، "ماويل چې که په دغو شلو زرو ډالرو کې ، چرچ ته هم څه بسپنه ورکړې ! " گلاجان پوه شو چې پادري دخپلو پخوانيو خدمتونو بدله غواړي . نو په خندا يې وويل ، "داچک لاپه لاس نه دى راغلى ، خو چې راغى ، بس ، ته ووايه چې څومره غواړې ؟" پادري وويل ، "زه سوال نه کوم ، چرچ هيڅکله سوال نه کوي ، نوته پوه شه او سخاوت دې ، دچرچ دترميم دپاره بسپنه ټوله شوې ، زرکه څه دپاسه زر کمبود دي . " گلاجان وخنډل ، "پادري صيب ، بس دوه زره دې په ماشوې ! " پادري په خوشالى گلاجان ته لاس ورکړ ، دصليب هغه زنجير چې يې په غاړه پروت و ، هغه يې مچ کړ او لاړ . گلاجان سروبنوراوه او دځانه سره يې وويل ، رښتيا چې په امریکا کې پيسه ايمان دى !

په بله ورځ پټي ته دروانېدو په وخت کې يې کره کولي ته ډاکیسه تېره کړه . هغه پایپ له خولې راوايست ، ايسته يې لارې توکړې ، "پادري نه دى دسپي زوى دى . " خوددې سره کره کولى پټي ته ورمنده کړه . گلاجان وارخطا شو چې هسې نه چې مېرو په تخمونو برید کړى ، دى هم ورچټک شو . گوزى چې په يوه قطار کې توت پانې شنې ، پانې دخاورو نه راوتلي دي . اوله ليکه ټول لگېدلى ، دويمه ليکه يونيم ځاى تش دى ، دريمه ليک هم ټول لگېدلى ، نورې ليکې خالي وې . گلاجان بوټوته په گوندو شو . يوه نه بلکه دواړه تخمونه راتوکېدلى ، بنايسته ، بنويې ، غورې پانې . نويې کره کولي ته وويل چې دا بايد پټ شي چې باران او باد يې خراب نه کړي . کره کولي ده ته وويل ، "ته کښينه ، زه راځم " په ټراکتور کې ورک شو او چې نيم ساعت پس راغى ، کاغذى لوى گيلاسونه ورسره و ، گلاجان وويل ، چې دا خو هوا بندوى او بوټى وژنى ، خوکره کولى هم بزکرو ، په هر گيلاس کې يې هره خوا سوري جوړ کړل ، بيا يې گيلاس دبوټى په سر راشپول کړ او شاوخوا يې خاورې واړولې . په دې شپه نو دگينگ خوشالي وه .

اووه لسم خپر کی

کلاجان نه و خبر چې په امریکا کې دختکو په پالیز څه آفت لکیري . په وطن کې خو داوول دوو هفتو آفت ، مارغان او کشان وو چې تاندې پانې یې خوړلې ، وروسته نومېرې او شمشتی او ګورو ګوتی وې چې دخوراک نه یې وړانې ډېر و ، پتی به یې ټول ګور ګور کړ ، بوټی یې ټول سرکپ کول . چې ختکی بچی واچول نو د آسمان څکالو لیرونو به ورباندې دسپینو زرو لارې جوړې کړې او دسرو تورو خالونو والا ، مامی چې ځینی یې زر زری چپنه بولی ، هغو به پکې ماره کوله .

خودلته ډکره کولي دیوې بلې بلا ، ګوفر نوم اخیسته چې دزمکني لاندې سوړه جوړوي او دبوټی رینې خوري . کره کولي ، دختکو سره په یوه قطار کې کوم قسم بد بوی شی بنخ کړ چې دولسوالی دماهر په وینا ، دغه مضر شي ته کانګې ورولی . دپیش پرائګ ، ګیدر ، ګور ګوتی او نورو څلور بولو دنیولو پر کې او تلکې یې دپتی چارچاپیره پتی کړې وې . ځای یې په نښه کړی و چې پخپله دوی ژوبل نه کړي . کلاجان غوښتل چې دپتی په سر دیوې کوډلې تجویز وکړي چې دی به دوطن په شان شپه ورځ پکې اوسي ، خو شرمېده چې وړ سترګی او وحشی به ښکاره شي . په همدې چورت کې و چې په خپله کره - کولی دا کار وکړ او ویل یې ، " ورځ ته ورسره تېروه ، ستا ختکی ستا په ژبه ښه پوهیږي ، خوشپه به زه ورباندې پیره کوم . که خوب راته نو په موټر کې به سرو لکوم .

هوا تاودېده خو بارانونه لا نه وو درېدلی . اول کار چې کلاجان وکړ ، ډکره کولي کاغذی مېلاسونه یې لرې کړل ، ویل یې چې تازه هوا وخوري نو بوټی زور کوي . اوس نوهره ورځ دنورو دوچو ختکو هم یو په بل پسې نیښ واهه . دوه هفتې پس پالین او سوسی هم دکلاجان سره راغلل . کره کولي لکيا و هغه مړې ګور ګوتی او شیشګي یې دتلکو نه خلاصول چې دشیپې گیر شوی وو . پالین ورپرېدیده ، " کره کولي ، دا مردار شیان زما دسترګونه لرې کړه ، خوامې راهسکیري ! " کره کولي ورته وخنډل ، اوس نوټول دوه جریبه پتی بخملی شین خو نه ، خویوه شین چکې ډاکه ورباندې غوړېدلې وه .

اتلسم خپرکی

دسرطان اوله (دجون ۲۲) دگلجان په ژوند کې مهمه ورځ وه . پرون په اول خټکی کې دپخوالی علامې ولیدل شوې . هرې خواته یې په پوټکي باندې توري لیکي غزیدلې وې ، خویوه بله ورځ یې غوښته چې ، لیکې یوڅه نوري هم توري اورنې شي . نن ټول کینگ دپالیز په سر راتول شوی و ، گلجان ورغی او خټکی یې په احتیاط دبوټی نه راکش کړ . چې دخپله انده دبوټی نه بیل شو نو گلجان خوشاله شو چې پوخ دی . دجیب نه یې چاقو راوښکته ، اول یې سر غوڅ کړ ، چې حلال شي ، بیایې درې ترازې ورنه بیلې کړې او ملکروته یې ورکړې . ده هم خائنه یوه وړه ترانکه بيله کړه . ټولو ته یې دخورلو اشاره وکړه . هرچا په هغې چک لگاوه او بیا یې دقاضیانو په شان ټنډه تریووله او دهغې خوند یې ازمیبه . تر ټولو کره کولي جدی وو . ډېره شیبه یې شخوند واهه او فکر یې کاوه ، په آخر کې یې سر دتصدیق په اشاره کوز وپاس وښوراوه ، " لعنت دې په ماشي ، که به داسې مزه تر اوسه ماڅکلې وي ! " گلجان هم دسخوند په حال کې موسک و ، " ودرېره چې زموږ قاضیه ، پالین څه حکم کوی . " پالین خپله ترازه خلاصه کړې وه ، نه پوهېده چې په پوټکی څه وکړي ، هغه یې گلجان ته ورکړ ، " گلجانه ، ته څه بلا یې چې په مور نازل شوی یې ؟ دناڅاپي زیري چینه یې ، تل خلک اریانوی ، دآس سپرلی دې څه وه چې اوس دې دامریکا خټکي وشرمول ! " سوسی د خټکی پوټکی په لاس دپالین لاس ونيو او دنڅا دربهاریې دپالیز داوپره خاورونه دورې بادولې .

نولسم خپرکی

دجولای څلورمه ، دامریکا دآزادی دجشن دمیلو ، اورلوبو ، رسم گذشتونو ، او مسابقو ورځ وه . خو کینگ دې سات تیزیو ته وخت نه درلود . ښارونه خو څه کوي چې کلی او باندي هم په ځان بسیا دي ، یو سرک او دهغې دواړو غاړوته خو دوکانونه ، یوه ډاګخانه ، او دموترجورولو دوکانګي لری ؛ په خپله خانله رسم گذشت او اور لوبې کوي . کره کولي دې پلان ته دخټکی جنگ وایه . او ویل یې چې نن به دگلجان بخت یادرز په زمکه لکیري اویابه ستورو ته رسیري . دریمه پکې نشته . پرون په اول ځل گلجان یو داسې کار وکړ چې

هم ڀي ورته زړه ڪېده او هم ساڙه ، خو بيا ڀي په دې خان خوشالاهه ڇي خپله وعده مې پوره ڪړه . انور ته ڀي تلفون وکړ او ورنه ڀي وغوښتل ڇي سباته د جشن سيل ته راشي . انور په تلفون کي ورته وخنډل ، "ستاسو دکلي جشن داسي دي ، لکه دبغلان او کندوز تر مينځ دپراته کلي ، علي آباد . بس نو دسرک په سر دوه لکري ودروي ، په زر ورق ڀي وپوښي ، دوه لالتيڼونه ورپوري وڅروي او هغې ته بيا دولتي دروازه وايي ، دايې شوجشن ! راشه کاليفورنيا ته ڇي درته معلومه شي ڇي جشن څه ته وايي " کلاجان وويل ، "دادي منم ، خو زما ستا پوري يو ضرور کار دي . " انور وويل ، " بي هغې مې هم بله مياشت ددرتلونيت دي ڇي دواړه د پادري نه يو څه تشکر خو وکړو! " کلاجان وويل ، " پادري په توپه وله ، زما خپل درسره کار دي او سبا دې همدلته غواړم ؟ " انور وويل ، " بياخوبه ديابو مسابقه نه وي ؟ کلاجان وويل ، " نه بس راشه . " انور په حيراني وويل ، " هلکه ، ته خو پخوا دومره زړور ، دومره سرانښ او بېرندوي نه وي ، خامخاکومه خبره شته ، بس نو دربه شم . " کلاجان پخواتر دې ڇي انور تلفون کښېږدي ويل ، " هغه جوار گر رازق او دهغه خور هم درسره راوله . " انور په خدا وويل ، " بي پيره ، اوس درباندي پوه شوم . ما ډېر بدکارونه په ژوند کي کړي خودا کار نشم کولي ، خپله ورته تلفون وکړه ! " بيا ڀي نو تلفون کښود . کلاجان بيا ورته تلفون وکړ ، " زور آوره ولې دومره زر په غوسه کيږي ، که ڀي ته نشي خبرولي نو دتلفون لمبر خويې راکړه ؟ "

انور دپخلايني په لهجه وويل ، " بلا ورپسي ، زه به ورته ووايم ، که درتلل نو بيا به ڀي درولم . زه پخپله خو درځم ڇي درځم . "

دښار دمركزي پارک په سم مينځ کي يو ورپو کي سيند روان و ڇي دلته هلته ڀي په سرکتاره داره لرکين پلونه تېر شوي وو . داهار ټکنده غرمه وه ، دواړو خواوو ته جشن روان و . کورنيو نري برستني او څادرونه غوږولي وو ، په هغې باندي په پوښلي لاستيورو ټوکريو کي دميلي دخوراک څښاک وو . ماشومانو لږ لږي د ونو نه چاپيره لوبې کولې او څوک په څانگو زنگېدل . ميندو پلرونو شيبه په شيبه ورپسي غږونه کول . داورلوبې پيل ته لاوخت پاتي و . بنځو اونارينه وو خپلي جامې دامريکا په ليکه ليکه بيرغ سينگار کړي وي . دسيند نه لږ لږي ، ونو ته نژدې ، دخوراک اوڅښاک چوترې دامريکا په بيرغونو پوښلي وي ،

دکاندارانو هم ، کاغذي رنگينې ټوپې په سر کړې وې او چې به ماشوم ورپېښ شو نو د خوږو او شيرينې غونډارې چې دنړي لرگي خلی يې لاستی و ، هغو ته ور کول . ماشوم به په تراټ لار او دپلار نه به يې پيسې ورته راوړې . دسيند دې بلې خواته ديو قسم خغاستې مقابله وه . خلک په يوه ليکه باندي پښې په جوالونو کې ننوتلې تيار ولاړ وو . دوی بايد شل متره لرې يوې بلې ليکې ته خانونه اول ورسوي . لکه تړلی چرګان درفري دشکيلي سره ټول په ټوپونو ور روان شول . ميرمنو او ماشومانو خپل سړی هڅاوه او لاسونه يې ورته پرقول ، ځينې په اولو ټوپو کې راپريوتل او دوه درې تر مينځ ځايه ورسېدل ، ايله يو سړی ټاکلی ټک ته ورسيد او دنندار چيانو فريو او چکچکې شروع شوي . ورپسې په ډاګه باندي دختلو مسابقه شروع شوه . بس يوه بڼويه ډاګه دريدلې وه او خلکو به په نوبت په لاسونو لارې توکړې اودختلو تکل به يې کاوه ، ځينې خو تر نيمايي ورسيدل او بيرته وښوييدل . خو هيڅوک دډاګې سرته ونه خوت .

سړنی ميله په دې هم مسته وه چې دهمدي ولسوالۍ Peach springs ، بلکه دکره کولی يو ګاونډی / ټاماس لي / کانګرس ته انتخاب شوی و او دجولای څلورمه ده هم دکانګرس دزياترو نورو وکيلانو په شان په خپل کور او دخپلو موکلينو سره تيروله . دادټولې ولسوالۍ دپاره يو افتخار و ، دلودسپيکر دهر اعلان سره دټاماس لي نوم يادیده او دهغه دخدمتونو - چې يې ولسوالۍ ته کړي وو - ستاينه کیده او خلکو چکچکې کولې . دامريکا دملي ترانې نوبت راغی او ټول خلک ، حتی ماشومان ودريدل او ټولو په شونډو دلودسپيکر سره سم دخپل وطن ملی سرود وايه . وروسته ، دټاماس لي ديوي لنډې وينا نه پس چې په هغې کې يې دخلکو نه مننه وکړه ، خپل خدمتونه يې وستايل او دامريکا داساسي قانون اوموسسينو ، چې دوی ورته بابا ګان ويل ، درناوی يې وکړ ، دهلکانو او نجونو رسم وگذشت شروع شو او دهرې جوپې په قنيريدو خلکولاسونه پرقول .

لودسپيکر وويل ، " اوس نودخوراک مسابقه ده . " دولس اوږده په سپين دسترخوان پوښلی ميزونه دبيلو بيلو خوراکو دپاره واوښل شول اوهرې ښځې خپل پنځ کړی ننګولی په ټاکلی ميز کيښود . دهر لوبښي مخې ته دپخوونکي

نوم ليكل شوی و . دهر پخلی میرمن د کاغذی قابونو او ورو کاجو غوسره د خپل لوبنی مخې ته ولاړه وه او خلکو ته دخپل خوراک نمونې ورکولې . تر څکلو او خوړلو وروسته به بیا هر سړی درایو صندوقونو ته روان شو او خپله رایه به یې ورکې واچوله . ټول خلک په خوراک بوخت وو او یو قسم آرامی راغله . کورنیو دخپلو ټوکریو سرونه بیرته کول ، دکوکاکولا او نورو څښاکونو بوتلونو یې دکنکل اوبو نه را ایستل او سرونه به یې خلاصول .

انور ، روهیلی او رازق دکلاجان پسي گرځیدل خو دهغو درک نه و . نو بیا دوی هم دمیز په خوراگونو پښه وکړه . لوډسپیکر دهغو میرمنو نومونه یاد کړل چې په پخلي کې یې مقابله گټلې وه او خلکو چکچکې او هورا وې وکړې . خوړل لانه وو ختم چې لوډسپیکر وویل ، " نن مور تاسو ته یو Surprise لرو . " د څو تنو حاضرینو غږ شو چې " څه سرپرائز (نوی زیری) ؟ " لوډسپیکر وویل " نو چې حال درته ووايم ، بیا خونو سرپرائز نه شو ؟ " نندارچیانو غاړې اوږدې کړې چې که دلودسپیکر والا سره څه دهک اریانی کوم شی وي ، خو هیڅ نه و . ټول خلک منتظر ناست وو . لوډسپیکر وویل ، " دغه دي دسر پرائز میزونه را روان دي . " دوو تور پوستو پنځه اوږده میزونه راوړل . دهر میز په سر یې بیل زنگ څادر وغوراوه . ، او دمیز نومره یې ورباندې کښوده . او بیا یې په هر یوه باندې درې لوی ډک بنانکونه کښودل او تر څنگ یې کاغذی قابونه او پلاستيکی پنچې کښودې .

لوډسپیکر غږ کړل . " نن مور دیکې یوې میوې پنځه قسمه تاسو ته درکوو . تاسو به ورباندې رایه ورکوئ چې کوم یو میدان گټي . مگر تاسو یوازیني قاضیان نه یئ . دکانگرس وکیل ، تام لی چې مور یې په راتگ سر لوړي کړو ؛ د جرمانې پلار ، دپولیسو افسر رابرت ، چې دډیرو به زاره ترې چاوده وي ؛ زمور د کلیسا پادري چې ددوزخ او جنت دواړو کلیکانې یې په لاس کې دي ؛ دولسوالی متقاعد قاضي چې اوس هم په غر غرې او دار عقیده لري او دتاجرانو رئیس ، جفري ، چې دماليې په ورکولو عقیده نه لري ، دوی به بیل قضاوت وکړي " خلکو د لوډسپیکر ټوکوته لاسونه وپړقول . لوډسپیکر غږ کړ ، " مهرباني وکړئ ، شروع وکړئ ، خوزه خپلو پنځو محترمو قاضیانو ته خبر داری ورکوم

چې د پنځو میزونو میوه ، ټوله ، دوی ونه نغري ، نورو ته دې هم موقع ورکړي . " د خند او هورا آوازونه اوچت شول .

په همدې وخت کې روھیلی کلاجان صحی (صحیح) کړ چې دخپل گینگ سره لرې د یوې ونې لاندې ولاړ دی . دخپل ورور او انور سره ورغله . پس دروغبرنه کلاجان وویل ، " معافی غواړم ، ایله همدا اوس وزگار شوم . " انور په تمسخر وویل ، " بېدر که بنکلی جشن مو جوړ کړی دی ! " کلاجان وویل ، " ډوډی موخوړلې ؟ " روھیلی وویل ، " هو تاته مو ډیر انتظار وکړ ، خو بیا مویو څه ساسیج ، دهغې رپرې نه واخیستې ، بس ماړه شوو . " کلاجان وویل ، " راځئ یو څه خټکی درباندي وخورم . " بیا یې انور ته وکتل ، " یو څه اسقلانی مې کړلی وو ، ماویل ته به یې د کندوز په یاد وخورې . " انور له خندا شین شو ، " بس دهمدې دپاره دې راغوبستی وو ؟ " کلاجان هیڅ ونه ویل ، لار ، دکره کولی دموتړ نه یې یو خټکی راوور ، هر یوه ته یې یوه ترازه ورکړه ، انور چې خټکی وڅکه ، نو دشوقه یې سترگې پټې کړې ، " یره دکوند زویه ، داخټکی خوربستیا په دې ارزیده چې دکالیفورنیا نه ورته راشم . نور هم شته ؟ " کلاجان وویل ، " موټر خوبه دې درته ډک کړم ! " روھیلی دخټکی نه خوند اخیسته خو په تعجب یې کلاجان ته کتل . رازق کلاجان ته ویل ، " تر اوسه په ټاپه غوسه یم چې دروډیو معامله دې ونه کړه ، اوس به ستا خو څه کوي ، زما جیبونه هم دډالرو ډک وو . زما پلانونه ، خوبونه ، ټول دې ابته کړل . " کلاجان هیڅ ونه ویل ، لار بل خټکی یې راوور . لږ لرې . سوسي اوپالین هم شخوندونه وهل ، یوازې کره کولی ، دخپل پایپ سره ، غلی ولاړ و او مسابقه یې کتله . هلته لرې څو کسان لگیاوو دهر صندوق رایې یې شمیرلې او نتیجه یې انانسر ته ورکوله . ناڅاپه لوډسپیکر ژوندی شو ، " په خوشالی سره دمقابلې نتیجې اعلانوو . درایو شمیر : کانتی لوپ خټکی شل رایې ، هانی ډیو خټکی دوشپيته رایې . او زما سر پرأیز اونس شروع کیږي چې هغو درو نورو میزونو اول میز ، درې سوه پنځه رایې ، دویم میز دوه سوه دوا ویا رایې او دریم میز یو سل شل رایې کتلې دي . تاسو به وایئ دانو څه سر پرأیز دی . اجازه راکړئ چې ووايم دغه درې قسمه خټکی چې اول لمبر راغلل ټول په اول ځل امریکا کې کړل شوي دي ، دادیکي یوه سړي دزحمت برکت دی اوپه تاسو کې به زیاترو خلکو د هغه نوم

پخوا هم اوریدلی وي ، میرمنو او بناغلو ! کلاجان افغانی مهاجر ! " دخلکو هلا
 لا شروع شوه . کلاجان هم خوشاله معلومېده او کره کولي چې تل سنگین اوبا
 وقاره و ، دخوشالی نه خپله خولی پاس گوزار کره او ، بیا یې لکه چې صفرانه
 وي ماته ، خپل پایپ یې سیند ته گوزار کړ . لوډسپیکر وویل ، " دمسابقي
 کتونکی ، کلاجان ، دې لطفاً دقاضیانو میز ته راشي ، چې خلک یې ووينی . "
 کلاجان روھیلی ته وموسل ، هغه راغله او دواړه غبرگ دقاضیانو میز ته چې په
 یوه جگه چوتره ایښی و ، لاړل . ټولو قاضیانو لاس ورکړ او بیا دکانگرس وکیل
 تام لی ، پس دروغبر نه دکلاجان لاس جگ ونیو او ویې ویل ، " همداسې خلک
 دي چې ما په وینا کې تاسوته ویل چې امریکا یې جوړه کړې ده . امریکا
 دابتکارونو، دنوو شیانو ، دکشفياتو ، دنوي تولید ، دنوي فکر خاله ده . دلته
 دهر سړي خدای ورکړی استعداد خل کوي ، تاسو به وایئ ، کلاجان امریکایی
 نه دی ، مهاجر دی ، پردی دی ، زه وایم امریکا دمهاجرونه جوړ ملک دی .
 ماته دکلاجان درودیو د قهرمانی کیسه هم معلومه ده . میرمنو اوبناغلو، دپیچ
 سپرنگر دولسوالی قهرمان ، کلاجان .. ! " دچکچکو، او هورا غریو دخلکو او
 لوډسپیکر نه هره خوا خپریده . پخوا تر دې چې کلاجان دچوترې نه کوز شی ،
 نو لوډسپیکر اعلان وکړ ، " میرمنو او بناغلو ، دکلاجان یو بل سر پرايز دادی چې
 تاسو ته یې دختکی نمونې ، په ډبلیو کې تیارې په میزونو ایښې دي ، چې
 کورونو ته روانیږئ نو یوه ډبلی دکلاجان دسوغات په حیث درسره واخلي ،
 داوړیا دي ، چې پيسې درنه څوک وانه خلي " . خلکو بیا چکچکې وکړې ،
 کلاجان اوروهیلی غبرگ دچوترې نه کوز شول او خپلو یارانو ته ورغلل .
 هلته خپل کینگ ، رازق او انور ټولو غاړه ورکړه ، په مخ یې چپ کړ او په
 کډه پر هغې نیالیچې چې پالین غورولې وه ، کښیناستل ، دسوسی او کره کولی
 په کبابونو او ایشولو جوارو او کواکولایې پښه وکړه . مابنام مهال اور لوبه
 شروع شوه او تر ماسختنه روانه وه . روھیلی څو خلی کوشش وکړ چې خان
 کلاجان ته ور وښوی ، اوږې ورسره وموږې خو درازق نه وشرمیده او پالین
 هم ددې هر حرکت ته خیره وه .

په همدې کې لوډسپیکر بیا غږ کړ . " دادی اوس به جایزې اعلان کړو .
 دمانچوپه پنخولو کې ، ماری مکدوگال ، پنخه سوه ډالره ، دپای (یو قسم وودی

چې په سينخ کې يې ميوه وي ، په پخلی کې ، کارولين بلاي ، پنځه سوه ډالره .
 دسلاد په جوړولو کې ، ځينا پورست ، پنځه سوه ډالره . " چې دکلاجان نوبت
 راغی ، " په خټکې کې ، دکلاجان درې جايزې گټلې ، يونيم زر ډالره .
 دندارچيانو چکچکې داورلوبو د گرزهار سره گډې شوې . لودسپيکر په خبرو
 راغی ، ميرمنو او بناغلو ، دخپل دې وروستي اعلان سره زه او دجشن ټول
 ناظران ستاسو سره مخه ښه کوو ، خو دا وروستي اعلان هم مهم دی . دښار
 تاجران زر ډالره کلاجان ته انعام ورکوي او هيله لري چې ددې تجارت سره به
 دولسوالی رونق لاسې زيات شي . خدای پامان ، دخپلواکۍ ورځ مو بختوره .
 خلک دچکچکو او هلا لاسره پاڅيدل ، خادرونه يې وټکول ، ټک اوپوک يې
 راتول کړل ميندو ټوکړی ، هلکانو برستني او پلرونو خپل وينده ماشومان را
 وچت کړل او خپلو کورونوته يې مخه کړه .

دکلاجان ډله په جمه دکره کولی کورته لاړه اوله يو ساعت مرکې او ټوکو
 وروسته ميلمانه درازق په موټر کې دکلاجان کورته لاړل .
 ټول خو بيولی وو . انور وويل ، " زه همدلته دخوب په کوټه کې په کوچ
 خلم ، بس دکوند زويه ، ته دې دمليونو خوبونه وينه ، شپه په خير ، " او ددې
 سره بس خوب وړی و .

رازق دهغه بل خلی په شان بې سته دکلاجان دخوب په خونې ننووت ،
 روهيلى وويل ، " دانو ظلم دی چې دابله خونه زه ونيسم " کلاجان موسک شو
 " نو لاړه شه برنده کې خمله . " روهيلى وويل ، " هو چې ماران مې وخوري ؟"
 کلاجان وويل ، " نو دانور پخوانی کوټه ، بې هغې هم ستاده ، ورځه ، شپه دې
 په خير ! " روهيلى ورته سترگې وړپولې او دروانبدو په وخت کې يې وويل ،
 " دشپرو مياشتو وعده خودې پوره کړه ، خو رښتيا هغه مستانگ دې پيدا کړ چې
 ماويلې ورباندې سپريزم ؟ " کلاجان وويل ، " يا بونبې ؟ " روهيلى په غوسې
 وويل ، " يابو دې ورک شي ، وحشي آس ، مستانگ بنيم . " کلاجان وويل ،
 " مستانگ سپرلی ته به ټينگه نه شي . " روهيلى وويل ، " ته خومې وازميه ! "
 کلاجان وويل ، " دپيسوريانو په وينا ټايم به لکي ! روهيلى پوښتنه وکړه ، " څومره
 ټايم ؟ " کلاجان وويل ، " درې کاله . " روهيلى سر وښوراوه ، " دداسې اوږدو
 وعدو په سر خاورې اړوم . " دهمدې سره يې دکوټې ورپه ځان پسې پورې کړ .

شلم خپرکی

هفته لانه وه تېره چې له بنار نه تاخران راغلل او گینگ سره یې دختکو د تجارت په باب خبرې شروع کړې. گلاجان اوس په انگریزی کې چالان شوی و خو لایې هم گرامری غلطی کولې. تاجرانو ومنله چې دکره کولی دنقشې مطابق به داسې کارتنو نه جوړوي چې په مینځ کې یې یو قسم ته دپوکنو ډک پرسیدلی پلاستیک دهرختکی دپاره ځای لري، دابه په خاصو موټرو کې چې دختکی عکس او دگلاجان دفابریکی نوم به پرې لیکي - وړي. دفابریکی نوم لا ایښودل شوی نه و. په هر ختکی به ټاپه لکول کېږي چې تر پلانکی نیتې پورې خرخیدلی شی. یو څه مناقشه په دې راغله چې گینگ ویل دختکی دفی پوند نرخ دې نیم ډالروټاکل شي او تاجرانو دیوډالر تجویز کاوه. گلاجان وویل، "ماخو دپنځه ویشتو سینټو خیال درلود، چې خلک پرې مات شي، که کال ته یې بازار درلود نو نیم ډالر ته به یې وخیژوو." یو بل جنجال دتاجرانو دفیصدي وه، هغوی دگتې اویا فیصده غوښته او گینگ دیرش، په آخر کې په نیمایي گته روغه راغله. دشیپې دگینگ تر مینځ دکمپنی په نامه لوی جنجال راغی، هر چابه دخپلې انگیرني نوم وړاندې کاوه، سوسی ویل، "گلاجان میلن (ختکی) کمپنی" دې پرې کیښودل شي، خو گلاجان ویل چې دده نوم هسې ناشولته غوندې په غور لگېږي. دافغان میلن کمپنی نوم هم رد شو چې گلاجان په هغې کې دلاپو شاپو نښه لیده. په آخر کې کره کولی، گلاجان ته سترگه وتومبله او ویې ویل، "روهیلی میلنز (روهیلی ختکی)" ددې شرکت دپاره بهترین نوم دی، دخلکو به دې ته هم تلوسه وي چې دا روهیلی څوک ده. "پالین یو څه نارامی کوله خو گلاجان ورته وویل، "بل کال ته دکندها، نه دانارو ډکي راوړم، په هغې باندې به "دپالین انکی نوم کښیږدو" او خبره په خدا ختمه شوه. درې ورځې پس دختکو اول موټر دپالیز نه ووت.

په آخر کې گلاجان وویل، داشرکت خوزمور ټولوشریک دی "خوکره - کولی یې خبره غوڅه کړه، "ابتکار ستادی، کار ستادی، شرکت ستادی، تاوان یې ستادی" گته یې ستاده. مور مازې اشرگریو. "گلاجان نه ونو وکنړل، خو سوسی وویل، "ما ته مې هم ډپلارنه او هم دمیره نه ډیرې پیسې راپاتې

دي، نورې پيسې نه غواړم. " پالين وويل، "زه پيسې څه په بلاوهم. كه كالج ته لارم، زه پخپله د شركت خزانه داره يم بيا دومره پيسې ورنه اخلم چې د كالج فیس پرې پوره شي. زه په خپل كينگ افتخار كوم. خودا روھیلی پكې دوچې راغله. دې څه كړي دي چې شركت به يې په نامه وي. برنډې وحشي سترگې يې خاورې كړې!؟ سوسې وخنډل، "د حسادت نه خوبه يې نه وايي؟، د بڼاښت نه خويې انكار مه كوه، سترگې يې د هوسې په شان داوردو بڼو دچتر لابندې پر قا كوي. " كره كولي وويل، " تل خوبه زمور كينگ دڅلورو نه نه وي جوړ، يو بل هم راکې ځاييدلی شي. " گلاجان پالين ته موسك شو، " پروا مه كوه، داخلي د كندهار نه دانارو ډكي راوړم، ستا دمر دار مخ نوم به پرې كښيږدو" خوپالين نه تم كیده، " په گلاجان دې بختوره شي، دی وحشي، هغه وحشي، بڼه سره جوړيږي. مور يې دووته راولو او دی دڅلور بولو څنگله ته زور كوي. " گلاجان وويل، " هسې بڼخايه لگيا يې، زما او روھیلی تر مينځ هيڅ شي نشته، ته مې خوريږي، هغه مې هيڅ هم نه كيري " پالين وويل، " زه هم دهمدې نه ويره لرم. " خوكره كولي وويل، " ته وار وكړه، پريږده چې گلاجان يو ځلي روھیلی وپوښتي چې هغه خپل نوم راكوي كه نه؟" وروسته نو ټولو د گلاجان نه وغوښتل چې دخپل وطن كومه بدله ورته ووايي. گلاجان په عمر كې بدله حتی دځان سره نه وه زمزمه كړې، حيران و چې څه ووايي بيا يې نوپيل وكړ " الو، لولو، لولو، لولو، خوب دې درشي په ليمو. الله ال، الله ال، موردي شيخه پلار دې غل، الله ال الله ال، دزني سر دې نر كچور. " ټولو دې نا آشنا اوازته وخنډل گلاجان هم په خندا وويل، " دادماشومانو دویده كولو بدله وه. " سوسې وويل، " پوهيږو! " شپه هم په پخېدو وه. ټول يو دبل څنگ كې آرام ناست وو او پخپلې يارانې يې په زړونو كې شكرونه ايستل.

يو يشتم څپرکی

په بل سهار د گلاجان او روھیلی تر مينځ په تلفون كې خبرې وشوې.

روھیلی: په دې كې دې څه مطلب دی؟

گلاجان: هيڅ كره كولي دا تجويز وكړ، ويل يې په غوږو بڼه لگيري.

روھیلی: ستا ټوټگ و!

ګلاجان : خداکه مې کل هم کړی وي ، اوس يې منې که نه ؟
روهیلی : بس نوزه خو پکې څه نه وایم ، خو زما دبخته دې کمپنی ونه
نرېږي .

ګلاجان : بخت وشې ، یاګټل دي یا بایلات .
روهیلی : خوبه ستا ، یو بل زیری مې درکاوه . زه بله میاشت پېښورته روانه
یم ، خپلو کیږدو ته .

رښتیا په کیږدو کې اوسئ ؟

تاته ټوکه ښکاره شوه ؟ ، دناصرباغ نه بره دښته کې زموږ دا احمدزو د کیږدو
څلی دی . زما پلار او مور ټول پکې اوسي . ماخو درته وویلې چې درازق
دلیدو دپاره مې ديو کال ویزه اخیستې وه ، اوس دوه کاله پوره کيږي ، زیاتي
نو کوچ دی .

رازق هم درسره ځي ؟

نه ، هغه دبیرته ستیندو نمت نه لري . وایي زه دلته کار کوم ، ستاسو خبرځي
به درلیرم .

داخو دې بد زیری وکړ ، زه سبا خدای پامانی ته درځم .
نه ، مه راځه ، درازق په ډډو چندانې نه هوارېږي . هسې خويې خوښېږي ،
خوکه هر څومره امریکایي شي ، پښتون خودی !
نوکه پېښور ته درشم ، بیا دې لیدای شم ؟

داسې خونه !

نوڅنگه به دې ووينم ؟

نه پوهیږم

زه پوهیږم .

څنگه ؟

بس زه پوه شه او کار مې ، زما او ستاخو ، په یاد دي چې دمستاګ دسپرلی
وعدده ده ؟

ته خو وعدې پوره کوې ، خو داځلی به یې شل نه کړې !

دوه ويشتم څپرکی

په دې اول کال دپالين دجدول دقراره کمپنی دیرش زره ډالره تاوان کړی و. کلاجان او کره کولي خوپه خپل اټکل شل زره ډالره تاوان منلی و خو داسر باری هم دومره بدنه و. بناري بانک دوی ته دوه لکه ډالره قرضه ورکړې وه او تربل کال پورې يې خپل پور هم نه غوښت. تاجرانو هم ورته ټټرونه ډبولی وو، خو دکلاجان داسې هوايي مرستې نه خوښیدې. دکره کولي په حساب زیاتره پیسې په اعلانونو او موټرو لگیدلې وې. هر نژدې لږې تاجر ته یو خټکی وړیا، ددې او گردو نوبنه بنارونو په بارو او شاپنگ مالونو کې پوسترونه. سوسي وویل، "ماته یو فکر را لویدلی دی. پالین په ملنډو وویل، "دابه اول ځل وي." کلاجان ورباندې برگ شو "کورې شه نجلۍ! وایه سوسي څه فکر درلویدلی، خدای خو پوهیږي چې نن ورځ مور هر فکر ته محتاجه یو!" سوسي غاړه تازه کړه، "هغه د کالیفورنیا واده ته چې تللی وو، په هغې کې ښایسته زیات افغانان و، نوپه نورو ایالتونو او لویو بنارونو کې به هم په دې او بلې محلې کې دافغانانو دکنه کونې مرکزونه وي، دوی به جوماتونه لری، ..."

پالین غچ اخیستلو ته تیاره وه، "ستا د فکر تکلیف خو دادی چې کډوډوي، دمتن نه یې سریزه اوږده وي، لنډه یې کړه چې څه وایې!" سوسي، لکه دهغې خبره یې چې نه وی اوریدلې، خپلو خبروته دوام ورکړ، "ماویل، دغه افغانان به غم، ښادې سره شریکوی او دخپل وطن کړه وړه به کوي. دپالین خبره چې لنډه یې کړم، دوی به هرو مرو داسې دوکانونه هم لری چې هلته افغانی مسالې، وریژې، جامې، تیپونه او نور بلا بتر خرڅیږي. که مور هغوی ته هم په خپل وخت کې خټکی ورواستوو نو داهم دخر ځلاو او اعلان ښه مرکزونه دی."

کره کولي چکچکې وکړې، "یاره شابس دې په تاشي، پالین! ته دې کمپیوټر ته کړچ ورکړه. اول خویې دالف، افغان، نه شروع کړه چې په هر ایالت کې دافغانانو څومره ځایونه دي." پالین ور ودانکل، "ماته یې مه رانیسه، زه خپله پوهیږم. سوسي دې خیر یوسي او زه بخښنه ترې غواړم. اوس پوهیږم چې هغه هم فکر کولی شي، اول به دهر ایالت دمهاجرو مرکزونه بیا مومم، ورسره

به دهر ایالت دتلفون زیرو پانو ، داعلانونو پانوته لاره شم . "کلاجان وویل ، پالین! مور ته څه کده یې ، لکه ماته ژرنده ، بس راپیدا یې کړه ."

هفته پس پالین دافغانانو زیاتره مار کیتونه دتلفون او ادرسونو سره پیدا کړل ، ټولوته یې په فیکس کې دراتلونکی اوږي داسقلانی خټکو زیری ورکړ او د هغوی نه یې خوابونه وغوښتل . میاشت پس د خوابونو سلسله شروع شوه څه ناڅه سل دوه سوه داسې دوکانونه او مغازې ، زیاتره په لویو ښارونو کې دافغانی ، اوکله لاهم په شریکه دافغانی ، پاکستانی ، او هندي خورا که بابو دوکانونه شته چې معمولاً خپل مالونه دیو څو لویو عمده خرڅوونکو نه چې زیاتره یې هندي یا ایراني دي ، اخلي . پالین دهنوادرس هم پیدا کړ خو کره کولی ویل ، ولې دلابلانو ته کټه ورکړو . هغوی بیا دخټکی نرخ نور هم ورزیاتوي . مور یې باید نیغ په نیغه دوکانونو ته ور واستوو .

در ویشتم خپر کې

کلاجان یوه ورځ دانور دلیدو دپاره سانتیاگو ته تللی و . هلته یې رازق هم دافغانانو په یوه دوکان کې ولید . هغه ورته دښې دپاتې کیدو ست وکړ ، کلاجان هم ومنله . رازق په یوه لوی ، دیرش پوریزه ودانی کې دوه کوټه یې اپارتمان درلود چې هغه ویل په بیه مې اخیستی دی ، خو کلاجان ته دروهیلې خبره سترگوته دریده چې ویل ، زماورور هسې جوار گر او خوشکه بانکه دی . یو څه پیسې چې په قمار خانو کې وکتی هغه بیالین چن کوي او خو ورځې پرې دخانانو ژوند کوي بیا بیرته ملنگ وي .

مگر په هغه شپه چې رازق پس له دودۍ لمانځه ته ودرید او بیا یې دده سره دچایو دپیلې په سر ، دخپل پلار او کوچانی ژوند کیسه په خوند خوند کوله ، نو د کلاجان په قضاوت کې بدلون راروان شو . ویل یې ، "زه خو هسې جوار گر سړی یم ، رښتیا چې شرط تړل ، او دبخت ازمییل مې دور کتوبه خوښیږي . کله به چې مور کده دکوم غره په لمنه واړوله او میرې به مو په ځنگله کې خوشې کړې نو هلکانو به ویل ، "رازقیه ، هن که دنستر په هوغه ونه وختې!" بس مانور نه کتل ، په لاس به مې لارې توکړې او پرې هنی به مې کړل . "دثبوت دپاره یې خپله خپته کلاجان ته ښکاره کړه چې یوه ژوره لیکه پکې دسینې نه دناسه

تر غوتی بهیدلې وه. ده ویل چې داد خندې ونې نه دښویدو په وخت کې شوکاري شوی دی. رازق دیوه جهادي تنظیم نه شکایت درلود او ویل یې، "دوی په کوچانو اعتبار نه کوي او داسې یې گڼي چې که دکوچانی ښه دکمونستانو سره کیده نو بیا دهغوی تذکرې گړخوي، جاسوسی ورته کوي. کوچان هر چیرته اوپه هرې دښتې، لارو گودرو خبز دي، او مجاهدین خو هم په لوبو لارو نه خي، له همدغو شیلو او خوړونو تیرېږي، نو دکابل په هدایت کوچان خپلې رمې په همدغو خایونو کې خروي. اوچې دمجاهدینو تگ راتگ یې ولیده نو بیاله کیږدو، دکابل سره مخابره کوي..." رازق هوبنیار هلک ښکاریده، ویل یې، "مجاهدین هم گرم نه دي، جاسوسان زیات دي او دکوچي خو یو عیب دادی چې وطن نه لري، پوله پتی نه لري، کله افغانستان او کله پاکستان کې وي، نو دوطن دمینې په خای ددوی سره دورشو مینه زیاته وي. زموږ خپل متل هم دی چې کوچی دخپلو میړو بنده دی او میړې دورشو بنده گان دي..." کلاجان وویل، خوردې راته ویل چې تاسو کوچیان یئ، خومانه منله. ته راته لږ بیان وکړه. رازق لږ دچایو بله چاینکه یې راوړه، او بیا یې نوکیسه شروع کړه.

خوږمې رښتیا ویل، مور احمدزي یو، په احمدزيو کې بیا موساخیل یو چې داحمدزو یوه لویه او زوروره خانکه ده. زموږ نیکه، خدای دې جنتونه ورکړي، ملک خالو، په احمدزو کې څه چې په افغانستان کې مشهور و، دشاه-ولیکان سره یې دسقاو په راپرزولو او دکابل په نیولو کې مرسته کړې وه. چې مامدزو کابل بیا و نه شو ساتلی او روسانو ته یې ورپریښود، بله خبره ده. خبره مې دخپل نیکه کوله، هرچیرته چې به پښتو کې څه لانجه جوړه شوه، دلوگر ختیځ ته دتیزین نه بر په ازره کې زمانیکه ته به راتله. دخالو نیکه په سینه کې داحمدزو، بلکه دزیاترو پښتني قومونو تیره او نرخونه ټول جمع وو. دهغه قضاوت دکانی کرښه وه، خو هغه به بیا په خدا ویل، "هلکو، داحمدزو نرخ خو داوايي، دپلانکی قوم داوايي، خوزه هم یو نرخ لرم،" دده جرمانې به سپکې اوتل درحم سره ملکري وې او ویل به یې چې که سخته یې ونیسو دخلکو ملاماتیري، دا اوسني پښتانه دپخوانو په شان ججوره نه لري. ازره خو زموږ پدري مینه ده خو بیا نو مور هم ډیر شوو او ځینو دژمی دپاره دخوست

شمال ختيځ ته توره اوبه منطقه خوښه كړه ، يوې ډلې په ننگرهار كې دمومندو په رامتي كې دژمي خای جوړ كړ. خو زموږ اصلي ټاټوبي ازره ده .

كلاجان پوښتنه وكړه ، " پلار دې هر رڼې لري ؟" رازق وويل ، " هو ، خو دنېكه دوران مې تير دى او پلار مې هغومره حوصله نه لري . " كلاجان وويل ، " ستا خور ويلې چې په كندوز هم ستاسو لاره وه ، دا رښتيا ده ؟" رازق وويل ، " زما تره ، زالو خان هلته دچغچران دگوماو په كوچي بازار كې ديوه دراني كوچي سره ليدلي وو ، دهماغوى سره يې خيښي كړې او بيا وروسته يې زوى ، دكندوز په سپين زر كې چيرته سر كاتب شو او تره مې كوچاني ژوند پرېښود ، نو كله كله زموږ لاره هم ورباندې برابرېده .

رازق خپل ساعت ته وکتل ، " او هو ، داخونيمه شپه ده . ته مې په خپلو بابولالو ستړي كړې ! " كلاجان وويل ، " مرکه دې هم خوږه وه او په دې هم خوشاله شوم چې يو څه دې راسره دزړه خوا له وکړل . دوطن نه احوال لري ؟" رازق د شيطاني نه په ډکه موسکا وويل ، " زه دې په مطلب پوه يم ، دروهيلی پوښتنه كوي . ټول شكر دى ښه دي . تيره مياشت مې زر ډالره ورمخابره كړل . ابامې وايي چې اوږى ته ايلبندونو ته روان يو . " كلاجان په وارخطايي وويل ، " ښه ؟ كوم ايلبند ته ؟" رازق وويل ، " پته نشته ، خوستا څه تلوسه ده ؟" كلاجان په ټيټ غږ ، لكه دځانه سره چې غږېږي وويل ، " څنگه يې درته ووايم ؟" رازق په خوش طبعي وويل ، " ولې گونگي شوي ؟" كلاجان ، لاهم غلى و . رازق وويل ، " چې ويې نه وايې ، زه څه پوهيږم چې څه خبره ده ؟" كلاجان غاړه خوځلې تازه كړه ، " ره يو اطرافي سړى يم ، انور ښه درنه ويلی وي . دهغه كورنى خوتوله تعليميافته ده ، هغه خپله هم فاكولته لوستی ، خومايله تر شپږم صنفه پورې درس ويلی دى . له اوو پښتو دهقانان يو . پلار مې اوس هم په وطن كې دهقانى كوي ، ... " رازق يې خبره غوڅه كړه ، " نو په ما يې څه ، موږ هم دپيريو كوچان او شپانه يو ، دا خوڅه شرم نه دى . ولې دمطلب ټكى نه وايې ؟ دروهيلی سره دواده سودا خوبه نه لري ؟" كلاجان په ډير تكليف وويل ، " لرم " رازق په مسته خدا وويل ، " په امريكا كې دې عمر تير شو او لاهم دنجونو په شان شرميږې . " رازق بيا دخبرو لورى بدل كړ ، " پروژد

دې څنگه روانه ده؟ "گلاجان وويل، "تيز كال خو مو تاوان وگر، سر كال تكيه
خداي ته ."

گلاجان چې په زړه کې هوبنيار و پوهيده چې ديوه کوچاني سړي د څه
شي سره ډيره علاقه ده، ناصر باغ د کمپ دهغه دوکان په پته يې چې درازق
نه يې اخيستي وه دروهيلي پلارته خط واستاوه. بس دخير خيريت احوال او
درازق سره دليدو کتو خبر يې ورته وليکه. بيا يې نوپه امريکا کې دغلي داني
د نر خونو په باب ورته وليکل او هر ډالر يې په افغانيو ورته بدل کړ چې هغه
تعجب وکړي. "پنځه شپږ مياشتې پس، پسرلي مهال وچې دصفدر خان احمدزي
له اړخه خط راغی. دی پوهيده چې خان نالوستی دی، په نر خونو په رښتيا
چې حيران شوی و. دليک په آخر کې داخبره راغلي وه چې مور سر ايلبندونو
ته روان يو، رازق دې يو څه نورې روپۍ راواستوي. دليک په بل مخ کې يوه
کربسه وه، "يو كال به نوره درته کښينم

زيارت خونه يې چې جندي به دې ساتمه!"

گلاجان دځانه سره وموسل.

خليريشتم خپرکي

دگلاجان گينگ دومره بوخت و چې ده به ويل دسرگړولو وخت نشته.
دولسوالي ماهر په هرختکي دتصديق ټاپه لکوله، موټرونه ډکيدل او دهر ولايت
سره تلفونونه، فيکسونه او عاجلي مخابري روانې وې. کره کولي اوس ماهر
شوی و. خټکی به يې ترپخيدوخلور ورځې دمخه وشکاوه چې په لار کې غره که
نه شي، دوکان ته په رسيدو پاڅه شي. يوازي د کاليفورنيا او نژدې توابعو خټکی
چې په هماغه ورځ ور رسيدلی شو، هغه يې يوه ورځ مخکې شکول. پالين نظر
ټولو ته مصروفه وه، اردرونه په تلفون کې اخيستل او کره کولي ته يې ورکول
چې هغه يې په هماغه شمير ور واستوی. سوسي په موټر کې دختکو دبارولو
چارواکي وه. دهر خټکی لاندې نرم پلاستيکي پوکني ځای په ځای وې. بيانو
ددې او بل لږ خټکو ترمينځ چې ددې دپاسه يې رډي، فاصله دومره وي چې
دموټر په ټکان پاسنی په کوزنی ونه لگيري او خټکی ز(ه) ده نه شي. گلاجان

خپله پښتو کوله ، ډرایورانو ، لاروو ، کلیساگانو او تاجرانو ته یې وړیا خټکی ورکول .

یوه هفته لانه وه تیره چې پالین زیری راوړ چې دختکو خرڅلاو همدا اوس هم نظر پروسرکال ته پنځه چنده زیات شوی او خبره تریو لک ډالرو اوبښتې ده . کره کولي پالین ته وویل ، " نور بازار راگوره ځکه چې دختکی پسل ایله یوه میاشت وي او رانه خوساکیري . " گلجان په خدا وویل ، " مه وارخطا کیره . داخو یې اوله ډرکه ده . ماداسې کرلی چې نشالا دمنی تر آخره به یې ختم نه کړي . دا چې اوس موویلرل ، دا بې ذاته ځنکلي دي چې مور یې خاده بولو ، بله هفته داسقلانیو وخت راځی ، ورپسې دبرگنی ، بیا دارکانی چې اصلي خوند داوړې واورې دراتگ سره پکې ځغلي . " کره کولی خپل مړه پایپ ته کش ورکړ او په موسکا یې سروښوراوه ، " وحشی افغان ! "

یوه ورځ چې دپروژې کار په دمه کې روان و ، پالین په بیره دیوه لیک سره راغله ، اعصاب یې خراب ښکاره کېدل ، " دې حره مونو ، مور ته جنجال جوړ کړی دی او بهتره ده چې ژر یې چاره وکړو . " کره کولی وویل ، " څه خبره ده؟ " پالین لیک ورکړ ، ویې لوله ! " کره کولی سوسي او گلجان هم راوبلل ، په لوړ آواز یې ولوست ، " ددې لیک له لیاری گلجان افغان ته خبر ورکوو ، چې مور ته رپوټ راغلی چې تاسو دفدرالی حکومت ، گمرک اودبوتو دکنترول داداري له اجازې بغیر ، دیو ډول بوټی ، خټکی ، تخمونه امریکا ته راوړي . داکار دامریکا دفدرالی او ایالتی مقرراتو خلاف ورزي ده . ستاسو دمعلوماتو دپاره باید یاده شي چې زموږ ادارې ډیر کوشش کوي چې نباتي چینجی او مرضونه ملک ته داخل نه شي . دولسوالی اداره تاسو ته دوه هفتې وخت درکوي چې دبوتو دکنترول ادارې ته راشئ او که اجازه نامه لرئ مور ته یې راوښیئ ، له هغې نیتې وروسته که تاسو ددغه بوټی ، خټکی بهر ته ایستل بس نه کړئ نو قضیه محکمې ته سپارله کیري .

گلجان دقهره سور شو ، " لاحول ولا ، " پالین وویل " زه پوهیږم چې دارپوت خداکه غیر دپادري نه بل هیچا ورکړی وي . " کره کولي وویل ، " پالین رښتیا وایي ، هغه ورځ چې زه کلیسا ته لارم نو پادري دگلجان ډیره پوښنه کوله او چې ما ورته دپروژې دکامیابی خبره وکړه ، هغه وویل چې دچرچ هغه پخوانی

پيسې هم پر گلاجان پاتې دي او سر کال خو به شل ديرش زره دخداي (ج) په رضا را کړي که نه؟ ماورته وويل ، د چرچ وړې سترگې دې خداي مړې کړي . دپروسې بسپنه خوماپه خپل ، چک درکړه ، پريږده چې سړی يو څه متره پيدا کړي . خو پادري بله عجيبه خبره وکړه . ويې ويل ، ملک دهمدي خارجيانو دلاسه وران شو . ماچې دوی راوستل ، ماويل گوندي زمور ددين رڼا ، دجيزس رڼا به وويني او راوايه وړي ، خودی او انور دواړه ياغي شول ، خير دی دجيزس څاپيره دزمري ده .

په بله ورځ گلاجان او کره کولی ولسوالی ته ولاړل . خپل کاغذ يې سکرټري ته بنکاره کړ ، هغې ورته د دالان په هغه بل سرکې يوه دروازه وروښوده . دفتر تقريباً خالي و . دوی منتظر کښناستل . ډير وخت پس څوک را دننه شو . ددوی په ليدو راغی او گلاجان او کره کولی ته يې لاس ورکړ ، "مستر گلاجان ، زه خودې پيژنم ، ته زمور دولسوالی قهرمان يې ، کښنی ، زه به قهوه درته تياره کړم ، گلاجان په تشکر سره وويل ، " قهوه دې بل وخت ته وي ، اوس به په دغه کاغذ تير شی ، چې مور څه گناه کړې ده؟ " مامور وخنډل ، "زه پرې خبريم . " کره کولی وويل ، " چا خبر کړې؟ " مامور مرموزه خدا وکړه ، " سر مه ورپسې خوږوی ، گلاجان ، تاسره داصلي زړو چې دې ملک ته دې راوړي وو ، څه نمونې شته؟ " گلاجان وويل " هو ، يو څه خومې ، دبدې ورځې دپاره ساتلي دي . " مامور وويل ، " بس دهماغو يوه نمونه به راوړئ چې زه يې دلته په لابراتوار کې وگورم . " گلاجان وويل ، " داکار به همدانن وکړم ، خو اوس که دموجودو خټکو خرڅلاو بند کړو نو ټول ورستيري . مامور وموسل ، "ورځی ، خپل کار کوئ او که چاپوښتنه وکړه ، ورته وايئ چې نمونه مو دولسوالی دپوليسو افسر ، روبين ، ته سپارلې ده . " بيا پاڅېد او کره کولی ته يې مخ واړاوه ، " گلاجان زمور دولسوالی هيرو دی ، قهرمان دی ، داځيني خلک ولې دومره بد نيته دي . ورځی په مخه موبنه او که بيا درپښ شوم يوه ترازه خټکی مې په تاپور . " دواړو ته يې لاسونه ورکړل . ددروازې پورې ور سره لاړ او چې گلاجان روانېده په دالان کې يې ورپسې غږ کړ ، " داسې نه ده چې مور دخپلو قهرمانانوننگه نه کوو . "

په بله ورځ ، ناڅاپه پادري دپاليز په سر را پيدا شو . گلاجان ورغی ، لاس
 يې وركړ ، يو خټکی يې ورته ترازه كړ چې په ولاړې يې وخوري ، خو پادري
 سرو بنوراوه ، " زه راغلی يم چې يو بد زيری چې زړه مې هم نه غواړي خو
 دمجبوري ورځې يې دركړم . " گلاجان په خندا وويل ، " مور اوريدلی دی .
 كښينه چې هم خټکی وخوري او هم زما يو څه عرض واوري ، چې بيا يو په بل
 پوه وو . " پادري ټكنی شو ، ترازه يې واخيسته او دپاليز نه بهر چې چوكی ايسې
 وه پرې كښناست ، گلاجان سوسي او پالين ته غږ كړ . ټول كينگ حاضر شو .
 گلاجان ټولو ته په نوبت وكتل او بيا يې پادري ته وويل ، " اول خو به ووايم
 چې زه دټولې امريكې د احسان پوروري يم . دپادري صيب خو نور هم . همدې
 راته په اولو ورځو كې چې زموږ نه لوری لودن ورك و په امريكا كې دژوند كولو
 لار راوبنودله ، كودله يې راته پيدا كړه ، " بيا يې خپلوملكرو ته وكتل ، " دټولو نه
 لويه دا چې ماته يې داسې گران دوستان را پيدا كړل . " كره كولي وويل ،
 " افتخار خو زموږ دی چې تا غوندي خزانه مو بيا مونده . " گلاجان خبروته
 دوام وركړ ، " پادري صيب ! نو گوري چې زه نمك حرامه نه يم ، بلكه نمك
 حرامی او داحسان هيرول زما په وطن ، زما په خټه كې نشته . البته دا احسان
 په پيسو نه شم پوره كولی ، مگر دومره خو كولی شم چې دې ټولني ته ، كه ښه
 نه شم رسولی ، بد خو ورونه رسوم داوړو بارنشم ، تيار خورنه شم او دا كوشش ،
 زه لگيا يم كوم يې . پاتې شوه ددين خبره ، دلته خوتا سو وایئ هر دين آزاد
 دی . جيزس ته دې زما سلام وي ، موزس ته دې زما سلام وي . زموږ په عقیده
 دوی په پيغمبرانو كې لوی مقام لري او كتاب پرې نازل شوی دی . تقدير
 داسې پيښه كړه چې زه مسلمان يم ، زما عقیده په خپل دين ده . زما پيروي
 دخپل پيغمبر ده . كه رښتيا وایم زه چندانې دخپل آسماني كتاب په معنا هم نه
 پوهېږم او امید دی چې كره كولي په خپلې وعدي ودرېږي ، انگریزي ترجمه
 يې راته پيدا كړي او ياته پخپله ، پادري صيب ، كه دا راته پيدا كړي نوزه به
 دې نور هم پوروري شم . په هر صورت زموږ د كتاب په يوه ځای كې راغلي
 چې تاسو خپل دين پالنې او مور خپل . پادري صيب ، تاخو راباندې ډيري
 وسي وکړي ، البته چې زما قسمت به پکې نه و چې عيسوی شم . نو زما دخبرو
 مطلب يو داو چې ستا سود كړي احسان مننه وكړم او بل دا چې ووايم چې په

مانوره خواری مه کوی او نه رانه دعسوي کیدو تمه لری . پوه شوې پادري صیب؟

پادري ډير ساعت غلی و . کلاجان وویل ، " ماویل ، سر کال به ، چې شکر دی ایله په گته راغلی یو ، ښه مضبوطه بسپنه درکړم خو بهتره ده چې ذرتنه ووايم چې دا مرسته سر کال ، کال ته او هر کال ، هغو مهاجرو ته استوم چې دروسانو دلاسه یې ملک پرینې او دپاکستان او ایران په دښتو کې بې سر پنا شپې تیروي او زه فکر کوم چې ته به هم داراسره ومنې چې هغوی مستحق دي ."

پادري همداسې غلی له خایه پاخید ، دټولو سره یې لاس ورکړ او دتگ په وخت کې یې وویل ، "جیزس دې خیر درپښ کړي چې په کومه بلا وانه وړې!" کلاجان ورته وموسل او کره کولي ته یې سترگه وټومبله .

دپروسر کال راهیسې خلک دکلاجان په خټکی روږدی شوي وو او هره ورځ به یې دخپلو مارکیتونونه پوښتنې کولې چې کله رارسیري . دا روژه په سره اوږي دکلاجان دخټکو درسیدو سره سمه راغله ، نو دکلاجان په اټکل یو څوکاله خو دهغو بازار تودو . کلاجان پوهیده چې خټکی دچلم په شان یو عمل دی او په تیره په روژه کې خونو چې یو خلی څوک پرې روږدی شي ، بیایې هر ماښام یې دخټکی په بل شی نشه نه ماتیري . داخلي یې په افغاني مارکیتونو منلې وه چې خټکی فی پاو نرخ به افغانانو ته ، دروژې په احترام شل فیصده را ټیټوی خوورسره به یو کاغذ هم ورکوي چې په هغې کې لیکلی چې دنرخونو ټیټیدل دروهیلی دشرکت دي ، نه ددوکاندار لحاظ ، نو افغانان پرې مات وو او هره هفته پالین هغه لیکونه چې په پارسي یا پښتو لیکل شوي وو په لویې ټوکری کې کلاجان ته راوړل ، ټول تشویق ، ټوله دعا ، البته انتقادونه او دنرخونو دگرانی شکایتونه هم وو . هر یو لیک ته کلاجان په خپل خط خوابونه استول . برسیره په دې ، ده یو دتلفون داسې لمبر هم درلود چې خلکو به وړیا لفظونه ورته کول او امریکایان ورته ۸۰۰ لمبر وایي ځکه په همدې شروع لیري .

منی مهال چې پالین کلاجان ته حساب راوړ نو څه دپاسه اته لکه ډالره په بانک کې وو . چې دټراکتورونو قسطونه ، سرې او موټرو ، موټر واناو لگښت یې

ترې وايست نو دوه لکه پاکې پاتې شوي. دژمي دواورو پورې کينگ په خوشالي هر ماښام مجلسونه کول. په همدې مجلسونو کې يو ماښام کلاجان اعلان وکړ چې دپسرلي په سر کې پېښور ته دسفر نيت لري. اوس يې نو د مهاجرت شرطونه پوره کړي وو، امریکا يې پاسپورټ يې اخيستی و. دبانک نه يې اویا زره ډالره دپېښور گرینډ لي بانک ته چې دانگریزانو دی انتقال کړل، ددفتر کارونه خوبې هنې پالین کول او سوسی هم ورسره وه. کره کولي يې خپل قانوني وکیل وټاکه او په بانک يې وکالت ټاپه کړ. دکلاجان دخدای پامانی سره داوول نه جوړه نه وه، مظلوم کاته، په سترگو کې داوښکو گرځیدل، اوله حده زیاتې خوږې خبرې، او ارمان يې بد راته او دنارینه سره ورنه ورته ښکاریدل. کلاجان دوخته، دمجاهدینو دیوه هیئت له لارې کندوز ته، خپل پلار ته احوال لېږلی و چې پېښور ته راشي. داپریل په یوه سهار يې ټکسي راوباله، او ایسته هوایي میدان ته روان شو.

پنځه ویشتم خپرکی

دپېښور دهوایي ډگر پولیس، بلکه ټول پاکستانی افسران، هماغه اول سرنه کلاجان ته لکه تور ماران داسې ښکاره کېدل. پخپله تور نری، بریتونه تور نری، ږیره صفا خریلې، ملیشه کمیس پرتوگ یازېر جیمی یونیفارم په غاړه. بس یو فرق چې راغلی و داو چې پخوا به يې دانگریز دوختونو یوولس ډزی په غاړه و، اوس کلاشنیکوفونه. یو پولیس راغی دده تلاشي يې واخيسته، تور کړکی لاسونه يې دده دوجود په هر ځای، حتی دشرم په ځای ټپول، په جیبونو خو خوځلې تیر را تیر شول. غلی او شرمیندوکی ښکاریدل خو کلاجان پوهیده چې داسې په پټه خوله اچوي، بخت وطلالع، که يې داړې ونښتې بیا دې پرېښودونی نه دي. ده دامریکاپولیس لیدلی وو چې دکوچانو دکوته سپیو په شان غټ وونو که خوروري وو، حق يې و. په ونه شپږ فوټه جگ په اوږو دوه فوټه پلن. دافغانستان پولیس قهرجن، اندک رنجه، او په هیڅ خبره سوک خاپړې ته رسوي. خودپاکستان بیانوري بلاوي دي. آرامه، کم خبري دي، نیغ کاته يې نه زده، بس یادي بکس ته گوري یا حیب ته. "او هو، داخودې ډالري راوري، په دې څه کوي، اپیم خو به پرې نه اخلې؟ هلکه

ماجره خان پوه كړه ، دى ، ايس ، پي صيب له به دې بوزم ، په خوب كې چې سړى سپى ويني چې هر خومره زور وهى ترې خلاصيداي هم نشي ، او ژوبلوي دې هم نه ، يالکه چې څوك دورينمو په تار و ترې ، هسې خو نرم پوست لگيري خو چې زور وهى ، پرې راټينگيري . گلاجان په دې هم پوهېده چې دپاکستاني افسر ايمان دووشيانو ته خطاوي . يو زور ، چې په رتبه كې زورور پرې راشي ، دى په يوې پته كې پير غوړونه سلامى ورته ودريري . بل روپى . گلاجان سترى و او ددومره جنجالونو حوصله ورسره نه وه نو يې په پته هم نه ، په بنكاره دوه شل گيز ډالري لوټونه دواړو پوليسانو ته چې يودى تلاشى كاوه او بل يې په بکس لکيا و ونيول ، دهنوى سترگو ته خير شو . يو خوداسې بينحاله راضي معلومېده ، لکه همدا اوس چې انزال شوى وي ، بل ، لکه سپي ته چې هډوکی واچوې ، شاوړوله او په نورو مساپرو بوخت شو ، " بس جى ، دده سره هيڅ هم نشته ، ورځه . " يوه بل افسر چې په کونج کې ولاړو او په هيڅ کې نه و ، گلاجان ته خوله جينگه كړه . گلاجان هغه ته هم يو لوټ ونيو . افسر دهنې لركينې نانځكې پينې وکړې چې دوه تارونه ور نه خوړند وي ، ماشومان يې چې راكاري نو كوداكي ورته سر بنوړوي . په موسكا يې لوټ واخيست او سړيې دې خوا ها خوا وبنوراوه ، " بس خان ، نو پينور ته په خير راغلي ! "

دهوايي ميدان نه بهر دخلكو كنه كونه وه ، يوه په بل پينې ايسنودې او دبتوپه شان يې غاړې جگې نيولې وې . خپل عزيزان يې صحيح كول چې دميدان دسيمي دروازي نه راوتل . دريشكو كاره واړه يون و چې هر يوه خپله مخكنى ارايه دبل نه مخكې كوله ، دپنډيانو غورځي ، كنځلې او غوتې وې چې دمسافردلاسه به يې بكسونه الوزول . په همدې كې دگلاجان سترگو خپل پلار له كتغنى پكړى نه وپيژاند ، خو ور رسيدل گران و . پلار يې ترور ترور هرې خواته كتل خو دى يې نه شو موندلى او كه ليدلى يې هم واى ، پيژندلى به يې نه و . گلاجان دخلكو له منځه په زحمت لاره خلاصه كړه او هغه هم دپنډى برکت و چې بچ بچ يې ويل او دده بكسونه يې چې په سر ايسى وو ، بهر وړل . پلار ته ورغى ، په پينو كې يې پريووت .

شپر ویشتم خپر کی

خارجی ته به ٽول مهاجر یو شان بنکاري ، خو دهرې سيمي دمهاجر وځالي ، کمپونه او دفترونه بيل وي . دکلاجان پلار ، محمداجان هم دډبکري په هماغه بام اړولی وو چې یو وختې انور او کلاجان پکې اوسيدل . اوس هم اکثر کتغنيان هماغلته وو او څوتنه دمحمداجان سره گډ پېښورته راغلي وو . ټول دکلاجان په ليدو خوشاله وو او یو نفر لکياو وطنی تيل پولاو يې پخواه . دکلاجان پام شو چې یو بل بدلون داو چې دسکروپه ځای اوس اوجاغونه په گاز چليري . هغه شپه ترناوخته کلاجان دپلار سره دزړه خواله کول . محمداجان ورته دکلی او کرنې حال احوال او دمرو ژوندو بيان کاوه او کلاجان په امریکا کې دخپل ژوند او کار بار خبرې کولې . چې دکلاجان دکيسو وخت به راغی ټولو به ورته غوږ نيولی و . په بله ورځ کلاجان پلار پريښود او لاړ گړندلي بانک ته ، هلته نو کلاجان وليدل چې بيروکراسی يوازي په هوايي ميدان کې نه ده ايساره ، پاکستان شموله ده . دده پاسپورټ او مني ارډر يې څو څو ځلي معاینه کړل ، دهغو فوټو کاپي يې جوړې کړې ، چې هغه اسلام آباد ته واستوي ، ډده نه يې نور ډير تحقیقات هم وکړل او کلاجان ته يې بيا هغه پېره چې لسيزه پخوا لا ډده او انور په زړونو کې لويدلې وه ، بيرته ژوندی گره ، خو بيا به يې ځان بيرته راوينس کړ او سربه يې د سربدالی نه خلاص کړ ، چې یره ، اوس هغه خوار کلاجان خونه يم . په دوو کې وو چې دوی ته هم رشوت ورکړي او که نه ، په همدې کې دبانک رئيس دشاتني دفتر نه راوووت ، دده پاسپورټ اومني ارډر ورسره وو . خزانه دار ته يې وروځه وويل ، هغه کلاجان ته په دوو گوبو اشاره وکړه ، "ماجره ، اسلام آباد ته حاجت نشته ، بس دلته امضا وکړه ، پنځوس زرکيز ډالرونه يې دښينې شاته دځان سره وگڼل ، بيا يې دکوتو سر په لارو لوڼد کړ ، بيا يې وشميرل ، نوهله يې بندل کلاجان ته ونيوه ، له هغه ځای نه کلاجان په صدر کې پوست افيس ته لاړ ، يو پوست باکس يې کراه کړ . هماغلته يې پالين ته دخپل سفر معلومات وليکل ، د پروژې پوښنه يې وکړه . نمت يې دا و دخپل پوست باکس پته او لمبر ورکړي .

په بله ورځ د ډاکي والي ، مامي والي د غرونو سره کلاجان او محمداجان په ډبکري ورسم شول . کوټ کې يو ټکسي ولاړو ، موټروان يې ويده و . کلاجان هغه وښوروه ، چې راويښ شو نو دی او پلار يې پوښتنې ټکسي کې کښناستل . موټروان سر په تعجب وښوراوه خو چې د کلاجان سوټ سوټ يې وليد نو د تسليمي په علامه يې پوښتنه وکړه ، " جی ، کوم پلو ؟ " کلاجان وويل ، " ناصر باغ کمپ ته . " په لار کې پلار ورباندې په غوسه شو ، " هلکه ، ډاټسني خو په بورډ کې ډيري وي ، تر هغه ځايه به سرويس کې لاړوو . يابه دې رکشه نيولې وه ، په ټکسي څه کوي ؟ " کلاجان خوږې خوږې پلار ته وکتل . کالي يې پاک و خو هم چپنه خو ځايه شکيدلې او مالوچ يې راوتلی وو او هم يې ډبکري لاندې د گلدوزي خولۍ پلټې کوزې په مخ زنکيدې . " پلار يې هم په خواږه کاته وويل ، " ليونيه ، زه دې پريښودم ، ته رانه لاړې . ماهم دنورواچاره پريښووه ، او اوس فقط خپله دوه جريبه زمکه کرم . " کلاجان هيڅ ونه ويل . د پلار په لمر سوي مخ کې اوس د زوی د ليدو خوشالي يو څه سرخي راوستې وه . خپل لاس يې په کراره د کلاجان په سر او مخ تير کړ او بيا يې مچ کړ . دده پلار هم کم خبرې و خو اوس احساساتي معلومیده ، مهاجرت ، اته کاله بيلتون ، دديدن خوشالي . داتول په کې غوټه شوی وو .

ناصر باغ کمپ د تنظيمونو و ، تلاشی او د شک کاته دبهرنی ډروازې نه چې پاکستانی مليشې يې اړخ ته قفسچه جوړه کړې وه ، شروع وو . په کلاجان کې يې هماغه داتو کالو نوویره چې په امریکا کې تری هیره شوې وه ، بيرته ژوندی کړه . خو بيا هم په الله بسم الله ورننوتل ، مينځ کې لوی جومات و او گرچاپيره تری کوډلې ، دختو ټيټ - ديواله کلاکانې ، خيمې خورې وې د جومات نه بهر څو کسه سپين ږيري ولاړوو او په کوم شی يې بحثونه کول . محمداجان سلام واچاوه ، هغو په کبر ، په نيمه خوله عليک کړ او بيا يې ږير کلی کلاجان ته لړ او پر وکتل . محمداجان وويل ، " پوښتنه عيب نه ده ، مور دا حمدزو کوچانو د پينډې پسې څرڅو چې همدلته چيرته يې اړولي دي . " يوه سپين ږيري وويل ، " صفدرخان دغو خوبه نه ښيي ؟ " کلاجان وويل ، " هو ، دملک خالو پينډه . " سپين ږيري وويل ، " د سيند ته پورې غاړه ، هوغه غونډی وينې ، دهغې په لمن کې اړولي وو ، چې اوس به هم وي او که به نه وي . "

محمداجان روان شو. سپين ږيري وړپسې غږ کړ، "موږ سره به موچای چنبلی و." کلاجان وويل، "خدای مو وبخښه، زموږ تادي ده." په لار کې محمداجان وويل، "دوی دې خوارشي په دې زړه نازره ست. داهم ست شو چې چای به موخښلی و، داهم دپښتنو ست دی؟" کلاجان موسک شو.

دغونډې په ډډه فقط دوه کيږدی وې چې له یوې نه نری لوبګی خوت. بېر سر و ماشومانو ترې دباندې لوبې کولې او یو زیر سپی هم ورسره لوغړیده. محمداجان له لیرې غږ کړ، "هی، بسلمانانو، څوک نارینه شته؟" په همدې کې یو سړی له کيږدی وووت، لوی پتو یې دځان پسې ځکاوه، راغی. بې سلامه یې ددواړو سره روغږ وکړ او محمداجان یې تر لاس نیولی کيږدی ته کش کړ. کلاجان دځانه سره وويل، "ست دغسې وي!"

یوې زړې بنڅې له ستړي مشې پس ټیمي چاڅوښه، راوړه، دتغږ په شان زېږ کالي یې وغوراوه، بې لاستی پیالې یې ورباندې کښودې او له لمنې یې دګورې څو توري چکې په کالی تویې کړې او بیا لاره درې تودې ډوډې یې راوړې. بیرته غیبه شوه. چای په خاموشی وڅښل شو. ډوډې کلاجان ته تروسکنه لکیده خو ګورې دګرم دودجن چای سره خوند کاوه.

بیا یې نو وويل، "عزیزانو، تاسو خو کوچان نه بنکارئ، څنګه راپښن شوی؟" محمداجان وويل، "زموږ دصفرخان سره څه کارو، دزوی خط اویو څه نور امانت مو ورته راوړې دي." کوچی احساساتی شو، خپلې بنڅې ته یې غږ کړ، "ماخی، راځه چې خپلوان دې راغلي دي." زړه بنڅه راغله او داخلي چې دسیالانو په مینځ کې وه، لرې، پلو نیم کښو کښناسته. "ښه زویه، رازیک جان ښه و؟ هغه خو چیرته بل ملک کې دی، دمور پلار یې وړپسې سترګې دي، کله راځي؟" دبنڅې خاوند وويل، "څه یې کوي؟ پرېږده چې هلته یو څه ګټه مته وکړي چې دصفرخان، هغه څه چې دټولو کوچانو کار کېږد دی، میله ځایونه او ایلبندونه اوس ټول د ماینونو نه ډک دي، لارې دغلو او وسله والو نه ډکې دي، مزه ګی یې نشته." کلاجان وويل، "صفرخان دوی اوس چیرته دي؟" زړې بنڅې، دساره اسویلی سره وويل، "وی زویه، هغوی خو یوه میاشت پخوا کډه وکړه." کلاجان وويل، "کوم پلو لارل؟" سپین ږيري وويل، "زموږ دژمی میله ځای ته لارل، دخوست تورو اوبنو ته لارل.

محمداجان خپل زوی ته وکتل او بیا یې پوښتنه وکړه ، " ولې لارل ؟ " سپین سرې وویل ، " صفدرخان دپلار په شان سرزوری سرې دی ، بس ویلی یې ، سر اوری ، بهسودو ته ځی ، هلته زموږ ایلبند دی . " کلاجان په وارخطائی ویل ، " په خوست کې به یې گیر نه کړو ؟ " سپین ږیری وویل ، " دانو دبخت خبره ده ، که هوا ښه وه ، لارې پاکې وې ، نو هغوی به چخچران ته روان شوي وي او که چاورته دسارو او واورو او جنګونو احوال راوړ نو بیا به لا توره اوبه کې وي . " کلاجان خپل پلار ته وکتل او پلاریې پاڅید ، دخدای پامانی په وخت کې یې وویل ، " توکل خدای ته ، موږ خو به یو وار خوست ته سر ورنسکاره کړو چې بیا څه کېږي . " سپین ږیری وویل ، " خیریت خودی ؟ په رازیک جان خوبه څه پښه نه وي شوې ؟ " کلاجان په خندا وویل ، " هغه شکر رک روغ دی ، څه امانت یې راګړی او تا سید یې کړی چې خامخا به یې کورنی ته ور رسوو . " سپین سرې کلاجان ته نژدې شوه ، بیایې خیر خیر ورته وکتل او کت کت په خندا شوه . میره یې په غوسه وویل ، " په دې کې څه خندا وه ؟ " سپین سرې وویل ، " ور به شې خبر به شې " او بیا یې کت کت وخنډل " نارینه په دې خبرو څه پوهیږي . "

دخوست شمال شرق ته توره اوبه پرته ده . پلار وزوی تر میرامشاه او بیا تر ژوره په موټر کې لارل او بیا یې نودوه یابوان کراه کړل . توره اوبه نیمه دښته ، نیمه غونډۍ ده . چې دوی ور ورسیدل هلته هم شپږ اته کېږدی لکې وې . یوه ځوانکي کېږدی ته بوتلل ، دکوم قسم اغزن بوتی اور په سم مینځ کې بل و ، تریخ لوګی ترې خوت . یو بوډا په یوه کونج کې په لیمځی پروت و او ټوخیده . ددوی په راتګ په ډیر تکلیف کښیناست او هر طرف یې امرونه کول چې هلئ ، میلمه راغلی ، چای راوړئ . ښځې چې مخونه یې په لوګی کې پټ وو په بیره لرې او برې کیدې ، وتلی او ننوتلې ، چې دوی ته یې چای حاضر کړ . محمداجان دپټکی په شمله خپلې سترګې چې دلوګی دلاسه اوبنګې ترې بهیدلې ، وچولې . له چایه پس ، بوډا عذر وغوښت ، " یو څه ناسازه یم . " پریووت او بیژته یې شړی تر زني پورې په ځان کش کړه . کلاجان وویل ، " کاکا ، څه مریضی لري ؟ " هغه دټوخی وقفه کې وویل ، " خدازده چې څه بلاده خو زړه مې تیکاګوی او ورسره دا ددووس ټوخی هم دی ! " کلاجان وووت او

شيبه پس يې ديابو دبارنه څه شي راوړل ، " هن ، داگولی درواخله ، توخي خو به دې نشالا چې غلی کړي . دا لوی هم تاته بڼه نه دی . " بودا د بوتل ټولې گولی په ورغوی کې تويې کړې ، دچایو پیاله يې راواخيسته ، خو گلاجان وویل ، " هسې مه کوه . دوه گولی اوس وخوره ، دوه سبا ته په همدې وخت . " بودا چې گولی وخوړې ، نو بیرته پریووت . ځوانکي دمیلنو پیاله بیا ډکه کړه . د کیردې نه بهر پرڅ پرڅ باران وریده او بودا چې دمحمدا جان او گلاجان دواړو دراتگ ددلیل تفصیل واورید نو بیا يې یوه خبره کوله او دتوخي داوړدې لړۍ دځندنه وروسته يې هغې ته دوام ورکاوه .

" صفدرخان بڼه سړی دی خو خالونه دی . خپل کوشش کوي ، خو ملک خالو بیا نه پیدا کيږي . په اوغانستان کې پېړۍ نیمه ، داسې یو هوښیار سړی پیداشي چې بسته قام ورپسې روان شي . بیانو دهغه کول چې هر څومره کوشش وکړي ، د نیکه نخښه نشي ویشلی . هسې مې خبر کوله . صفدرخان هم دگوتې غمې دی اوچې لږ اوږ نورو ملکانو سره يې وتلې نو ډیر پرې دروند خيژي ، خو خلک دی دپلار سره تلی او بیا نو افسوس کوي چې یره دملک خالو خو دې مرگی نه وای . " بیا نو ډیره شيبه بودا غلی ستمېده . گلاجان خپل پلارته کتل . د کیردې نه بهر چې دمانام تیاره راغله ، ايله بودا په خبرو راغی ، " یره ځوانه دې دارو خودې خوب را باندي راوست . دصفدرخان پوښتنه کوي ، هغه خو دادوه هفتې کيږي چې ایلبند ته روان شوی دی . زه هم ورسره تلم ، خو دابدمذهبه مرض را باندي راغی . مزل د خوارۍ مزل دی ، چې کم وی ددوو هفتو لارده ، نوزه ورته اوس خو جوړ نه یم ، که خو ورځې راته گورئ ، نو چې هوا یو څه بڼه شي ، " بیا يې گلاجان ته وکتل ، " او ددغه زلمی په لاس دې خدای برکت واچوی ، نو که به سره لاړ شو . " بیا يې نو په مهربانه لهجه گلاجان ته وویل ، " ته خو خدا که کوچی يې ، نو چې هیڅ بې هیڅه ایلبند ته روان يې . خدا زده چې څه پټنه دې جوړه کړې او څه گورې ماتوي خوبه خیرک هلک راته ښکاره شوي . " بیا يې ځوانکی ته غږ کړ ، هلکه ، نرسولا ، میلنو ته به په هغه بله ، دمیلنو په کیردې کې ځای جوړ کړې ، پام چې درنه وږی پاتې نشي . هغه تره خولی سپی به نن شپه زما په

کېږدی. کې وتری چې میلمانه په عذاب نه کړی " ددې سره د کلاجان د دارو دزوره ، بودا خوب وړی و .

اړوه ویشتم خپرکی

. محمداجان د خانه سره ویل ، دانو ایلبنده نه شو د بسوګی واده شو ، هیڅ ختمیدن نه لري . دخوست نه اوله شپه په چارلی ، بله په ترزی ، بله په واخی بچه ، بیا مته چینه ، المره ، سیدخیل ، دغلی بیخته ، ددې خوار شوی پکتیا هیڅ خلاصیدن نه و . هر ځای کې یوه شپه کېږدی وهه ، رنگوه یې ، لکوه یې رنگوه یې چې ایله دولتخان ته ورسیدل . کلاجان یوې عجیبې خبرې ته پام شو او هغه دا چې بودا چې دنورو کېږدېو خلکو تارو اکا باله ، رک روغ و او داول اوبن مهار همده نیولی و . هرې خواته یې په داسې شوق کتل ، یابه دروسی عیسکرو یا مجاهدینو ویره ، خو داسې یې په لیوالتیا هره خواکتل ، ته به وایي خوند ترې اخلي . یو ځلی خو یې کلاجان پاس دغره ډډې ته د خانه سره بوته کلاجان ته دهر قدم اوچتول لوی کړاو و ، خو تارو اکا ، لکه ایله اوس په مستی راغلی وي ، د هوسی په شان په غره خوت او کلاجان ته یې په لاس اشاره کوله چې راشه . دغره په سر وختل او په هغې بلې خوا یو څو ګامه ور کوز شول . دغره داځای تقریبا هوارو، تارو اکا یو څومتره لرې ، یو داسې ځای ته ورغی چې ګڼ بوټی او غڼې ونې پکې ګورې وې ، د اغزو په مینځ کې یې یوه سمخه رابرسیره کړه . تارو اکا پکې ننوت ، کلاجان ته یې هم اشاره وکړه . سمخ تیاره وه ، کلاجان یوه وړه بجلی چې دکلی پورې یې نښتې وه ، ور واچوله ، نری کړه وړه لاروه ، بیانو سمخ ختمه وه ، اویو دیوال یې مخامخ راغی . ددیوال په اړخ کې یو ، لکه ددیوې دپای په شان رف کیندل شوی و . چې کلاجان رڼا ورسیخه کړه نو یو بوت ولاړو ، چې ښه خیر شو ، دوه بوتان وو ، یو نر بل ښځه ، غاړې غجی سره تاو شوي وو ، ډیره شیبه دواړو په خاموشی دبوت ننداره وکړه ، بیانو تارو اکا لارې ورتوکړې او بیرته دسمخې نه ووتل . تارو اکا دسمخې تر څنګه په دمه کښناست . کلاجان هم دمه وکړه . کوز یوه شنه دره ، غنیدلې وه ، چې بل سر یې دبراس لاندې ورک و او تارو اکا وویل ، ددرې په آخر سر کې دقاری بابا مرکز دی . کلاجان په تعجب

وويل ، " دا بوتان خو عجيبه شى و . دا تاته خه معلوم وو؟" تارو اكا ، كوز درې ته كتل ، " ماته ددې لارې كاني كاني معلوم دى . " كوته يې ديوه بل غره خواته ونيوله ، " هوغلته دهغه غره شاته ، دسلطان صيب بند دى . چې چايې ژوروالى تر اوسه نه دى معلوم كړى . خالواكا دې خداى وبښي ، هغه ويلې چې يوه شپانه ورته كيسه كړې وه ، چې دبېسودو د كجاو په منيله خاى كې ترې ډانگ دغره په يوه چينه كې ور ك شوى واو چا بيا دلته موندلى و . گلاجان وويل ، " نو بيا دې لارې ورتوكولې ؟" تارو اكا موسك شو ، " يو خو دكاپرو بوت و . بل نو ودې ليدل چې سړى او بنځه څنگه سره جوسر نښتى وو . " گلاجان نه قانع كیده ، " نو ولې دې مات نه كړ ، يادې ولې راونه ايسته او د كابل خلكوته دې ورنه كړ ؟" تارو اكا ، وويل ، " يره دا زما او خداى بښلى ملك خالو تر مينځ پت راز دى . زه وركوتې وم چې ملك بابا په همدې خاى كې ، همدا سمخ راوښوده او بيا به هر كال ، دى له ازرې او زه له خوست نه راتلو او همدلته مو په دولت شاه كې سره ليدل . دواړه ددې بوت ديدن ته ورتلو . ملك بابا راته وويل ، تارو كيه ، پام چې چاته حال ونه وايې ، كه نه بيا به وايې ، كوچان بوت پرستان دي . ملك بابا ويل ، زه ددغه بوت جوړوونكي ته سودا وړى يم ، چې دا يې دخپلې محبوبا دپاره جوړ كړى او كه خدازده دلته څوك اوسيدل خه خيل ژوند يې و . " تراوسه بل هيچا دابوت نه دى ليدلى اوته به يې هم نه وايې ته مې خوبښيرې هم او بې هنې هم دبل ملك مارغه يې ، ماويل چې يو نادره سيل خودرباندي وكرم .

په درو ورځو كې دكهنه ده ، خچك ، ټل هزار ، شش گاو له لارې له غزني نه تير شول او تارو اكا ويل چې دقارى بابا دمنطقې نه به شپه شپه تيرېږو ، چې دهغه د كوچانو سره جوړه نه ده او داسې مو تلاشي كوي چې دچاخبره داوښ په پچو كې هم مخاښې لټوي . داوښانو كينگري يې لرې كړل او دسپورمى رڼا ته يې د عبدال بدین ، خل كله له لارې خان دواغجان بيخ ، ته ورساوه . هلته يې دوه شپې تيرې كړې او بيا نو د ، هر كه دانى او كجاو له دښتې خان بهسودو ته ورساوه . البته په هر خاى كې يې شپه كوله . بادول ، اوليا چې ايله په يوه هفته كې بهسود ته ورسيدل . په ټوله ليار دگلاجان او پلار حال درهم برهم و . چې به كيردى لكې شوې دواړه به په كيردى كې

سرتویی، بیجاله پریوتل خو کوچان هماغسی تر او تازه لر او بر کیدل او داوستانو سره یی دزوغرپ، او ددوی خپل دلور آواز شوربکت کیردی ته راته .

اته ویشتم خپرکی

دامیر عبدالرحمن خان دفرمان له مخې کوزه کرونده دهزاره وو او پاس دغره دده دکوچانو. نه یوازی داویش و، بلکه دهرې کورنی د کیردی خای معلوم و چې لکه چې قوا له یې ورسره وي، هیخ بل کوچی په هغه خای کیردی نه لکوله. شین سهار و چې گلاجان دوریو او میرو بغ بوغ او دپو ندوو درزا راوینس کر. سر یې له کیردی وایست، هره خوا، د کیردو ترڅنگ میرې پندې وې او بنخو لوشلې، وری هرې خواته لوغریدل او ماشومانو ورسره شوربکت جوړ کړی و او چې به یې مور له کوچی خلاصه شوه نو خپل کبلی ته به یې وځغستل. له دبتې دختې بوی راته او دلته هلته، یو نیم اوبن چوو. نارینه وو دکوخیو (پیخه ول) سره په خپلو میرو دورې کولې او کله یې یو وری له دوو مخکنیو پښو نیولی، د خان پسې څکاوه. یو لوی لکیور سپی، عاجز عاجز ورپسې روان و.

غرمه مهال تارو اکا چې دورخې دکار نه یو څه سوکه شو، نویې خپل زوی، نرسو لاته په غور کې څه وویل او هغه دوه نوي کوخي راوړل. تارو اکا هغه په خپل لاس په گلاجان او محمداجان واچول، "بس اوس نو کوچان شوی. بیانو دی مخکې، محمداجان او گلاجان ورپسې، مخ په جگه، دصفدرخان کیردی ته ور روان شول. تارو اکا په لار کې یو جای ته گوته ونيوله، "په اول کې دملک بابا کیردی همدلته کوزې وې خو قوم ورته وویل، چې دا شرم دی، چې مور ستانه بره کیردی لکې کړو، نویې همدا خای، دغره څوکې ته نژدې ورته جوړ کړ، یوه مسته چینه هم ترې راوتلې ده. لویه حجره لري." بیا یې نو گلاجان ته وویل، "گوره زلمیه، احمدزي دپښتو ستانه دي، دا احمدزو تیره په ټولو درنه ده. موساخیل بیا په احمدزو کې دسرقام دی، هسې خو عیسی خیل، علاء الدین خیل او جبارخیل هم شته خو ملک خالو په هغوی کې نه دی پیدا شوی. نن به هغه سړی وویښ چې دملک بابا په گدی ناست دی، نو گوره چې ستا هر څه په زړه کې وي." گلاجان په خدا

وويل ، " بس درازيك جان خط او يو څه نور امانت ... " خو تارو اكا يې خبره
غوڅه كړه ، " بس ماسره پنج وشش مه كوه ، هسې مې غاړه خلاصوله ، ځكه هم
مې ډانكتر يې او هم مې ميلمانه ياستې ! "

محمداجان چې تر اوسه غير له يوې او شولو بل څه نه ووليدلي او تر اوسه
دټوپك په چل نه پوهيده دتارو اكا په خبرو كې يې يو پټ كواښ او خبر داري
نغښتي لیده ، يو څه وويريد خو خپل زوی ته يې كتل چې تارو اكا ته كوري او
ورته موسك دی ، زړه يې يو څه په كرار شو . " كلاجان وويل ، " تارو اكا ، زموږ
نه خو دې لرمون بوت راوبښكه چې څه خونيانوته مو لاس تړلی بيايې : " تارو اكا
كت كت وخنډل ، " چې تارو درسره وي ، كه صفدرخان مړ كړې ، مړی خوبه
دې په سارا پرې نږدي . " محمداجان هم چې تارويې لیده چې موسك دی يوه
وارخطا خدا وكړه .

لومړی خپرکی

دصفي څلورو خواوته کټونه ايښي وو ، سرې نياليچې اوله قالينو جوړشوي ، له بوسو ډک شوي بالبتونه ورباندې پراته وو . څوک نه و ، تارو اکا ميلمنو ته دناستې داسې ست وکړ ، لکه چې کور دهمده وي . محمداجان په يوه کې وغځيد تارو اکا مخ په کيرډيو روان شو او ډير ځنډ پس يې دچايو چاخوبنه او درې گيلاسونه چې گوتې يې په کې ننه ايستې وې ، راوړې . محمداجان چې دکتغنيانو په دود يې دترخو چايو سره بيحده زياته مينه وه ، په ليوالتيا خپله پياله ډکه کړه او همداسې سور سور يې سرپاوه . په همدې کې يو پيڅول والا سرې دکيرډيو نه صفي ته روان ښکاره شو . کلاجان چې په بالبت يې ډډه وهلې وه ، ځان راټول کړ ، يوه کمکي شاني وارخطايي پرې راغله . تارو اکا اعلان وکړ ، " هغه دی راغی "

صفر خان په ونه جگ و ، ماش وبرنج لنډه کې ږيره يې وه . پوزه يې يو څه جکه وه خو دلوی مخ سره يې جوړېده . چې نژدې شو ، نو په خدا اول دمیلمنو او بيا دتارو اکا سره ترغاړې ووت او بيا په څلورم خالي کټ کښيښاست . بيا يې نو ميلمنو ته له هماغه ځايه بيا ستړي مشي ورکړه او تارو اکا نه يې پوښتنه وکړه ، " ستاراټگ يوزيری ، دمیلمنو لابل زيری . " تارو اکا پوهيده چې دا په حقيقت کې پوښتنه وه ، ويې ويل ، " داهم زما ميلمانه دي او هم ستا ، په اصل کې خو زما ميلمانه دي ، خوزه چلناک سرې يم ، ستا په حجره مې سيخ کړل . " بيا يې نو ميلمنو ته وکتل ، مانا ستاسو دځواب وار دی . محمداجان غاړه صافه کړه ، " صايبه ، مور دکندوز يو ، دامې زوی دی ، کلاجان . " خان په خدا شو ، " نو ولې دې اول نه ويل ؟ کلاجان خوزه پيژنم ، په پېښور کې يې يو خط هم راليرلی و ، ځوانه ته چيرته او بهسود چيرته ؟ " کلاجان وويل ، " په اصل

کې مې دپلار دیدن ته راغلم ، خورازیک جان تاکید راباندې وکړ چې زموږ
 کور ته به خامخا یو خلې ورځې . هغه چې پېښور ته راغلم نو تاسو کډه کړې وه ،
 ماویل راځه هم به سیل وشي اوهم به درازیک جان سره خپله وعده پوره کړم .
 صفدر خان مخ محمداجان ته کړ ، " دا تاسو کتغیان ، لکه چې په وعدو کې
 ډیر ټینګ یئ . زه خبر شوی يم چې گلاجان په امریکا کې هم خپلې وعدې
 پوره کولې " بیا یې په موسکا تارو اکا ته مخ کړ ، " رغازیک لیکلي چې گلاجان
 هلته دځنګلی آسونو دسپرلی لوبه دټولو امریکایانو نه کتلې وه . دایې تاته
 ویلې؟ " تارو اکا په تعجب وویل ، " نه ، داهلک په خبرو کې دومره موزی دی ،
 لکه سود خور او درامان . بس غلی ناست وي ، خو خدای دې خیر ورکړي
 چې داسې دارو یې راکړل چې رک روغ شوم . " صفدر خان وویل ، " ددې بلې
 نه یې خبر نه یې ، هلک شل زره ډالره په همدې یوې سپرلی وکتل . " تارو اکا
 پوښتنه وکړه ، " دابه نو شل زره افغانی شي ؟ " صفدر خان وخنډل ، " نه بابا ،
 شل زره ډالره په افغانی دومره پیسې دي چې ایله یې ستا اوبن ، مستانه یوړی
 شي . " تارو اکا ، یو څه غلی و ، بیا یې په شمله خپلې سترګې وچې کړې ،
 " مستانه دخدای په رضا لار . " صفدر خان پوښتنه وکړه ، " څنګه ؟ هغه خورک
 روغ و ؟ " تارو اکا وویل ، بچی مری وروس په ټول کې ماینونه شنلی ، مور
 خبر نه وو ، هلکانو اوبن خړول چې بم زما په پهلوان اوبن برابر شواو دوه
 غبرګې پښې یې ماتې شوې ، ایله تر چاره ورسید . " دگلاجان په یاد شو چې
 دملک تارو کورنی ده ته خو خلې داوبن غوښه پخه کړې وه . ملک تارو ده ته
 حال نه و ویلې . صفدر خان دخواخوړی په علامه یو څه غلی و ، " په لار کې
 خوبه ماینونه نه وو ؟ " " مور چې راتلو ، لارصافه وه ، خو پاس بره کې ډیرې لرې
 برې کیدې ، قاری بابا هم ډیرې بیشرمی کولې ، خو خدای ترې په لږو روپو
 خلاص کړو . تاسو څنګه ؟ " تارو اکا وویل ، " نه ، په لار کې خیر خیریت و او په
 غزنی خو شپه په شپه واوښتو . " صفدر خان گلاجان ته وکتل ، " بس نو بیا سترې
 مشې ، خوپه لار کې به ډیر زحمت درباندي تیر شوی وی . څنګه و رازیک ، لا
 هم هماغه جوار گری وه ؟ " گلاجان وویل ، " رازیک ښه تکره و . بیانوله کت
 نه کوز شو او خپل بکس ته لار ، یو پنډوکی یې ترې راوايست ، بکس یې بیرته
 قلف کړ ، پنډوکی یې دصفدر خان په کت ، هغه ته مخامخ کینود . صفدر خان

هنې ته سرسري شان وکتل او بيا يې د تارو اکا سره خبرې شروع کړې . گلاجان پوه شو چې صفدر خان د احمدزو دمشر په حيث بايد هم په ظاهره کې خان نانکاره اچولی وای او چا يې ليوالتيا نه وای ليدلی . په امريکا کې به چې خلکو ده ته تحفې ورکولې ، ده هم د شرمه نه پرانيستلې ، خو هغوی به بيره ورباندې کوله ، " خلاص يې کړه . " په خان آباد کې به چې چا جوړې يا جامې راوړلې نو کور به يا کوربنې به هيڅ ورته کتل نه ، چې ميلمانه به لارل ، نو کور به يا کوربنې به په بيره ، مخ ديواله ته واړاوه او غوټه به يې پرانيستله . تارو اکا گلاجان ته وويل ، " هلکه مور خودې په دې دومره کمالاتو نه وو خبر ، وايي چې پوزه يې خاڅي ، بلا ترې پاڅي . ماته خودې کل هم ونه کړ ، هسې دې خان راته ساده گي ساده گي کاوه . " صفدر خان چې د گلاجان وارخطايي لیده نو خبره يې واړوله ، " سر کال خدازده چې دکوماو او آبول بازارونوته لار شو ، بس هر چيرته جنگ تالان روان دي . " تارو اکا وويل ، " کوماو او آبول خو د هزاروو منطقي دي ، داوريدو د قراره په کابل کې سيد رازم (صدراعظم) کشتن يې بولي که همداسې کومه بله بلا ، خو اصلي نوم يې علي سلطان دی ، کمونس دی ، هزاره دی ، نونه دوی په وروسانو غرض لري او نه وروسان په دوی . " صفدر خان وويل ، " داسې به وي ، خو اوس ايرانيان رابهيدي دي . چا ويل چې هر چيرته ، داډان په خای اوږدې قولې وباسي ، بس توري پگري ، نري عينکې ، خلک په اوغان پسې ورشکاري ، بې هنې هم د هزاره وو ، ان داودرامانخان دوخت نه دکوچانو سره جوړه نه ده ، وايي دموچي خونه بې هنې هم خوساوه چې باران پرې وشو نور بوی يې هم وايست ، نو ويريرم چې مرگ ژوبله رانشي . " محمداجان سوال وکړ ، " دا آبول اوکوما ويې بيا څه شی دی ؟ " صفدر خان تارو اکا ته وويل ، " ته خوچاته غږ وکړه چې ډوډی راوړي ، تاسو به وړی یئ ! " تارو اکا پاڅيد دصنې دژۍ نه يې چاته نارې کړې " نرسولا ، های نرسولا " بيا يې غږ کړ ، په دريم غږ يې خواب راغی " درخورسومه ! " صفدر خان وويل ، " دادکوچانو بازارونه دي ، دکوچانو هم نه ، د هزاره وو ، ترکمنو ، ايماقو او کوچانو لوی بازارونه همدا دي . آبول دهري رود سهيل ته ، دبنديان کوز اړخ ته ، دچغچران نه ديوي ورځې منزل دی ، کوماو بيا دهري - رود قطب ته په اجرستان (غرجستان) کې دی . داستاسو کتغنی کوچان ،

درانی هم هماغلته راخی . زما ورور مامورزا لخوا^ن په همدې دورانو کې خيښي
 وکړه او بيا اوس په کندوز کې ميشت شو ، کوچاني ژوند يې پريښود ، هماغلته
 مامور دی ، زما زوی رازیک جان او لور دواړه دهماغه په کور کې لوی شوي
 دي او يو څه لیک لوست يې هماغلته په مکتب کې زده کړی . کله کله زه هم
 ورځم ، دترکستان پريماني ماهم ليدلې . " محمداجان وويل ، " نوولې هماغلته
 زمکه نه اخلي او ده شين کيږي نه ؟ " صدر خان تارو اکا ته وموسل ، " څه
 وايي ؟ " تارو اکا وويل ، " دهرې کيدې پارسي . " په همدې کې ډوډی راغله
 دصفي په مينځ کې يې يو ليمڅی وغواړوه او ټول ورکوز شول . دصفي لاندې
 دچينې نری لښتی کوز بهیده ، لاسونه يې پکې پريولل . کلاجان غوښتل دخپل
 بکس نه صابون واخلي خو په خپل نيت پښيما نه شو . ټولو په گډه په دوو لويو
 ښانکو کې ډوډی وره کړه ، بيانرسولا ديوي بلې تې نه کورت ورتوی کړل او
 ديوي ارکاري نه يې غوړي پرې وروجنول . دکلاجان په تالو کې په اول ځل
 دلس کاله پخوا وطنی خوراک خوند غوټی وسپړدې . پس له ډوډی دماسپښين
 داوداسه ، لمانځه وخت شو . امامتی پخپله صدر خان وکړه . کلاجان تر اوسه
 هم نه پوهیده چې هغه به سواد لري او دده خط به يې خپله لوستی وي .
 تارو اکا تر لمانځه وروسته لاړ او نرسولا کلاجان او پلار يې يوې کيږدی ته
 چې صفي ته نژدې وه بوتلل . دشپې ډوډی هم پلار او زوی يوازې وخوړه .
 نرسولا ويل ، صدر خان کوچانو کوز مرکې ته بيولی دی .
 په بله ورځ صدر خان مخکې ، نرسولا ، دچايو دپتنوس سره ورپسې دمیلمنو
 حجرې ته راغلل . بهر هوالږه سره وه ، بيگايو څه باران وريدلی و . دشودو سره
 پوڅه او کوچ هم وو چې دتناره د تاودې ډوډی په سر ويلې کيدل . نرسولا يې
 په سر بوره دوروله ، اول يې خان ته او بيا ميلمنوته ورکړه خو خان خپله ډوډی
 محمداجان ته ورکړه ، " زوروره ميلمه او کوربه خو پيژنه کنه ! " پس له چايو ،
 خان وويل ، " نرسولا ، دازلمی درسره ميرو ته بوڅه ، زړه به يې تنگ وي ، زه و
 محمداجان خان به دلته مرکه وکړو . " کلاجان خپل پلارته وکتل ، هغه ورته په
 ډاډگيرنه موسک شو ، " خان صيب رښتيا وايي ، څه دبوډاگانو په شان په
 کيږدی کې پروت يې ، څه ورڅه دکوچانو ژوند وگوره . " بيا پاڅېداو دنرسولا
 پسې له کيږدی وووت .

دويم څپرکی

نرسولا او گلاجان د صند خان د کيرديو د پينډې تر څنگ روان وو. د يوې کيردي مخې ته يوه نجلی ولاړه وه او له ليرې يې دوی ته کتل، خو گلاجان پوهېده دا امریکا نه ده، نو لاره يې ورکړه نه کړه او همداسې وريب د نرسولا پسې، غره نه کوز دښتې ته ورنسويده.

شیطان ورته ويلې چې يو ځلې خوشاته وگوره خو گلاجان پوهيده چې د ټولو کيرديو نه خدای بلا سترگې دده څار کوي او د پښتنو هغه دود ور په ياد شو چې که دې بنځه مخې ته راغله نو هر څومره دې چې زړه وي نيغ ورته کتلی شي، خو چې ترې تير شوې او بيا دې شاته ورته وکتل، خون دې په خپله غاړه. کوز په دښته کې څو سترگې لگيدلې توري رمې وې. گلاجان پوښتنه وکړه، "داتولې دخان دي؟" نرسولا وخنډل، "دولس کوچان پکې شريک دي." گلاجان وويل، "ماته ټول يو شان بنکاري، دا بيا څنگه بيلوئ؟" نرسولا وويل، "هره ميره خپل بچي پيژنی او هر کوچی خپله ميره د بينادمانو په شان، په بوی په رنگ، په غوږو، هر مال هم له بله بيل دی." گلاجان نه قانع کېده، "بنیادمان خو نوم لري، ژبه لري؟" نرسولا کت کت وخنډل، "ميره هم غريزې، خوته يې په لوز نه پوهيږي. پاتې شو نوم؟ راځه!" يوه ميره يې را ايساره کړه، دغوږ په څوکه يې د چاکونښه وه، "په دې باندي دتارو اکا نوم ليک دی." گلاجان يو څه خجالته شو. نرسولا وويل، "هغه سپی وينې؟ چې سترگې پټې، پروت دی. ته وار وکړه." بيا يې نو يوه ميره په شا کړه او هلته لري يې يوې بلې رمې ته يووړه او خوشې يې کړه. ناڅاپه د وريو بغارشو، دتارواکا سپی را پاڅيد، په ترات، هغې بلې رمې ته ورغی او خپله ميره يې په منډو منډو تر هغې ځغلوله چې بيرته خپلې رمې ته راغله. سپی بيرته پريووت اوسترگې يې پټې کړې. نرسولا گلاجان ته وکتل، "پوه شوې؟" گلاجان وويل، "بس منم دي." يو وړوکی هلک خپل ډانگ ته تکیه وهلې وه. نرسولا ورغږ کړ، "هله، خوتې، منډه کړه، يو تالی راوړه." هلک لاړ او دلرې کيردي نه يې دلرگي يوه کاسه راوړه. نرسولا ورغی يوه ميره يې په کې راولوشله، دشودونه لابر اس خوت چې گلاجان ته يې ونيوله، گلاجان هم بې غمه په سرواړوله، يو څه خوږه لوړې لگيده.

ماسپښين مهال چې بيرته پاس وختل ، نرسولا لار چې گلاجان ته ډوډۍ راوړي. محمداجان يوازې په کټ ناست و ، گلاجان پلارته کتل خو هغه لگياو ، په يوه چاقويې دپښو نوکان نيول کوز په دښته باندي دوو تپوسانو درمو او شنيلو دپاسه دورې کولې ، يو کارغه هم ورپسې روان و او کله کله به يې په هغو باندي غوتې کولې ، دگلاجان هم تلوسه وه چې خان به يې پلارته څه ويلې وي او هم وپريده چې کار خراب شوی نه وي . پلار يې وويل ، " لکه چې کار مشکل شو . " گلاجان چې په عمر کې يې داسې موضوع دپلار سره څه چې دهیچا سره نه وه برسیره کړې ، دشرمه سور شو خو دزمرې زړه يې په خان کې ځای کړ ، " څنگه؟ " محمداجان وويل ، " دخان دبوچه زما پلار هم نشي وتلاي " گلاجان وويل ، " دپسو خبره ده؟ " محمداجان وويل ، " يوه خو داده ، هغه دوه جريبه زمکه چې ماورته گرو کړه ، په هغې کارنه کيږي . تاخوبه هم يو څه راوړي وي ، که نه؟ " گلاجان موسک شو ، " ابا ، نو زمکه دې ولې گرووله ، ماسره پيسې پريمانه دي . " محمداجان وويل ، " څومره؟ " گلاجان وويل ، " بس پريمانه ، ته غم مه کوه . " پلار يې چاقو بيرته بند کړ ، " نو ، بس راويې گنه ! " گلاجان صفې ته نژدې کيږدي ته لار ، ديو واړه بکس سره بيرته راووت . " هن ، شل زره ډالره . " پلار يې چې دلوتونو بنډل ته وکتل نو يو څه په مايوسۍ يې زوی ته وکتل ، " بس همدايو بنډل؟ " گلاجان کټ کټ وخنډل ، " ابا ، دا دامريکا پيسې دي ، ډيرې درنې دي ، خان يې په قدر پوهيږي " محمداجان لا ټکنی و ، " دانوڅو افغانۍ شوې؟ " گلاجان وخنډل ، " څه ورپسې سرخوږوې ابا ، داسې يې وگنه چې سل جريبه مخکه پرې اخيستلی شي . " محمداجان وغوړيد ، " بس نو کاروشو ، خو اوس يې بل دناسلم باچا شرط ايښی دی . " گلاجان وويل ، " نور څه غواړي؟ " محمداجان وويل ، " وايي ، نجلۍ دې امريکاته نه بيا يې ، په پېښور کې دې کور واخلي ، په ناصر باغ کې يې کوم لوی سراي ، چار ديوالی موندلې ده ، وايي هماغه دې واخلي او کور دې پکې آباد کړي . " گلاجان په فکر کې شو او بيا يې وويل ، " دابه هم خدای آسانه کړي . " پلار يې وويل ، " ښه شو ، ماناته نور امريکاته نه ځی . " گلاجان وموسل ، " ابا ، ته نه پوهيږي ، خان داکور دخان دپاره غواړي ، بس نور يې غم مه کوه ، ورسره ويې منه ! " پلار په مينه وروکتل ، " مردارې سترگې وخوړي ! "

خان يو خو ورځې نه و ، نرسو لا ويل ، تللی دی دگوماو بازارته ، خدای دې خیر کړې چې د هزاره گانو نه ژوندی راووزی . په هغه شپه تارو اکا دوی میلمانه کړل . اوس نو دهغه میرمن ، پدمه ، دمیلمنو سره بڼه بلده وه ، دگلاجان نه یې دکاپروشین سترگو پوښتنې کولې . گلاجان به هم خپل خواب د هغې دسات تیری دپاره نور هم رنگین کړ ، ټولو به وخنډل خو محمداجان به زوی ته بد بد وکتل . پس له ډوډۍ پدې دخپلو پوښتنو لوری بدل کړی و ، "گلاجان ، ولې دې هماغلته کومه بېرسرې نه کوله چې اوله دې بسلمانه کړې وای او بیا دې نکاح ورسره ختلی . " گلاجان وویل ، "ورکې که دکار شی پکې نه و . " پدې وویل ، روھیلی خو نورې کیسې کوي . " گلاجان غلی شو ، "وايي ، دهغه خای خلک داسې پیمخې دي ، لکه ښاپیری . " گلاجان وویل ، "ښاپیری نه ، سرې بیزوگۍ . " پدې خبره نه پریښوده ، "په روھیلی خوبه دې سترگې نه وي سرې کړې؟" گلاجان پلارته وکتل هغه وویل ، "نه بابا ، داحمدزو سیالی څوک پوره کولی شي؟" پدې وویل ، "دارښتیا ده خوزړه چې مین شي بیا سرې اور اوبوته خان اچوي . " تارو اکا وویل " ته نو زیاتې غلې سه ، میلمانه مه خوروه . " خو پدمه ابی نه ایساریده ، " ته هسې خان نانگارہ اچوې ، ټولې کیږدی پرې خبرې دي . زه خو پرې خوشاله یم ، څوکه خدای دا مامله خرابه نه کړي . " تارو اکا وویل ، " خرابی په څه کې ده ، گلاجان ښایسته زلمی دی ، احمدزی به نه وي خو پښتون خودی ، په امریکا کې به یې کار بار جوړ وي ، نو خرابی پکې چیرته ده؟" پدې ابی وویل ، " هسې ماسره سودا وه چې خان نور اگر مگر پکې راونه باسي . " تارو اکا په خندا وویل ، " نو ته ولې سودا کوي؟" پدې ابی گلاجان ته وکتل ، " داتور سکان داسې راته خوږ دی ، لکه خپل ورور . گلاجان له شرمه سور شو .

تارو اکا موضوع واروله ، " هلکه گلاجانہ ، رآه چې لار شو ، دغرڅو ښکار درباندي وکړم . " گلاجان وویل ، " زما دلیندي سره ښکار زده ، دتوپک ښکار مې نه دی کړی . " تارو اکا په تعجب وویل ، " داڅنگه کیدای شي؟" محمداجان وویل ، " رښتیا چې مور کتغیان چندیانې دتوپک شوق نه کوو . زه خپله ، میرگن نه یم خودلقي په جنگ کې یوڅه دتوپک سره اشنا شوی وم ، هغه مې هم اوس هیر کړی ، هغه وخت دنباله پورتوپکونه وو چې ازبکو ، ملتیق باله

او د ابراهيم بيگ نه يې ولجه کړې وو. "تارواکا پوښنه وکړه،" د ابيسا څوک و؟
 محمداجان وويل، ابراهيم بيگ د ازبکو يو مشر و چې ياغي شوی و، د بلشويک
 سره يې په جگړه کې ماتې خوړلې وه او په بدخشان افغانستان ته را اوښتی و،
 هغه وخت هشت نفری وه، مانا په اتو کسانو يو عسکر. زه په همدې کې
 عسکری ته جلب شوی وم او د ابراهيم بيگ سره مو جگړه کوله. شاه محمود
 خان وزير د حرب و، لکه چې روسانو ويلي وو چې افغانستان دې ابراهيم بيگ
 ته پناه نه ورکوي او حکومت هم منلې وه او موږ يې په ابراهيم پسې ليرلې وو.
 هماغلته مې د توپک چل زده کړ، خو موږ په کتغن کې چنديانې د توپک کسب
 نه کوو او چا چې د اصلي ځای نه راوړی وي هغه ټول زنگ وهلی او لوگو تور
 کړي د چت نه سر په څيری خوړند دي. "تارواکا وويل، "راځئ يوه تماشه
 دروښيم!" دوی يې يوې بلې کېږدی ته روان کړل. په کېږدی کې يې نيالېچو
 او ليمخيو د ډيری له مينځه يو توپک راوايست، "دا کلاشنکوف دی، روسان په
 همدې جنگ کوي، دايې چينايی ساخته دی. "يو بل يې راواخيست، "داشل
 ډزی دی، نورخوبنه دی خو دروند دی. "همداسې يې پسې تومانچې او نور
 نوي نوزی توپکونه را ايستل. ديوه بل کونج نه يې له يوې متی، دناک په
 اندازه تور غونډاري راوايستل "دې ته گرنيت وايي، بس لاسی بم دی،
 دا کړی وينئ؟ داپه يوې ستنې پورې نښتې، چې ستنه راوباسئ او داشی اړتاو
 کړئ نو بيا زورور بم دی. "محمداجان کلاشنکوف توپک دې خواها خوا
 اړاوه، يوځلې يې د کېږدی نه بهر يوه ميره په نښه کړه، خو بيا يې بيرته توپک
 تارو اکاته ورکړ، "دا خودې لوی ميخزين جوړ کړی دی، په دې څه کوي؟"
 تارو اکا وويل، "وسله بڼه ده، دنارينه وو گانه ده، گلاجان هسې دې عمر بې
 د توپک دنیشې تير کړی دی. داس سپرلي څه کوي؟ خپل دشمن بوت
 راواړوه."

دریم څپرکی

يوه هفته تيره شوه خود صفدر خان درک معلوم نه و. گلاجان ترور و، ډير
 يې زړه کيده چې يو ځلی يې روھیلی ليدلې وای، خو امکان يې نه و. تارو
 اکا به هره شپه ياد دوی کېږدی ته راته اويا به يې دوی وربلل. بده يې لا
 دا چې هره ورځ به بره کی کوز د بهسودو په ښار الوتلې، ددوی دغره په لمنو به

يې هم دورې کولې اوبيا به ورکې شوې. يو سهار وختي ، صدر خان بيرته راستون شو ، دچای په وخت يې ويل ، " دبازارونو خونده نه وه ، هزاره گان کوچانو ته برگ وو، جاسوسان هم ډير وو ، داسې خلک چې مور پخوانه ووليدلې ، لرو برکيدل ، بره گي هم ډيرې الوتې ، په دې مو امانا وکره چې زياتي نو د هزاره گانو خبره ، " او کابل گنده شده .. " صدر خان دتارو اکا نه پوښتنه وکره ، " ميلمانه خو به نه وي درنه خپه شوي ؟ " محمداجان وويل ، " نه ، سات موبنه تير شو ، دتارو اکا ميخزين مو وکوت . " تارو اکا وخنډل ، " د خان چې وگورې ، زما به درته دلانځکو ننداره بنکاره شی . " صدرخان وويل ، " یره ، نور دلته هم گذران مشکل دی ، لکه چې دکوچاني ژوند نه لاس په سرشوو . " محمداجان وويل ، " په دې لالهانده ژوند کې مو څه ليدلي ، ما وويل ، په کندوز کې به مسته زمکه درته واخلم ، پاتې عمر به مو اوبه په نس کې تاودې شی . " صدر خان په جدي لهجه وويل ، " محمداجان خانه ، ته دکوچانو دعيش نه څه خبر يې ؟ بس په يوه ځای ، لکه جای بند غويان پراته يئ ، هماغلته زرغونيرئ ، هماغلته مرئ . کوچاني ژوند يوازي د شودو او غورو تنده نه ده ، يو قسم ته آزادی ده ، دخدای دزمکې پيژندل دي . مور دزمکې سينه نه خيرو ، څه چې خدای دزمکې نه راوباسی ، بس په هماغو شومه کوو . زما ورور اوس دزمکې بنده دی ، سبا به دزمکې بنديوان شی ، زمکه به ميراث خورو ته پاتې شي . زمکه دخدای ده ، بل بنی بشر دهغي مالک نه دی . " محمداجان وويل ، " دا اوبنان او ميرې هم دخدای مال دي ، تاسو به ترې ځئ ، دوی به پاتې وي . "

صدر خان وموسل ، " بيغمه اوسه ، که ميره ده ، که اوبنه ټول زموږ پسې راروان دي . خو زمکه به پاتې وي او زميندار به يې په نس کې ننوزي . " کلاجان د بحث داړولو کوشش وکړ ، " نو اوس ، ستاسو فيصله څه ده ؟ بيرته هوارې ته کيرئ او که پاتې اوږې همدلته تيروئ ؟ " خان وويل ، " نه ، بلې هفتې ته بيرته ځو . يو څه ميرې مو په آبول کې واخيستي ، هغه چې راورسيري ، بيا نو کوچ دی . "

په هغه شپه ، لکه چې دپلان له مخې وي ، کلاجان دتارو اکا سره سم بل کوچی کره په ميلمستيا لارل ، او محمداجان د صدرخان سره پاتې شو . پس له

دودی خان وویل ، " دایوه هفته مې په آبول کې ستا په جرگې فکر وکړ . ته
 خپه نه شې ، گلاجان بڼه سنگین او پوه سړی معلومېږي . مادرتنه حال نه دی
 ویلی ، خو رازیک جان هم په خطونو کې دهغه صفت کړی او دخپلوي اشاره
 یې رسولې وه ، نو گویا هغه هم راضی دی . روھیلی خو یې نه وایی خو دمور
 دقراره یې ، لکه چې هغې هم په امریکا کې ورسره لیدل کتل کړي . که دپیسو
 خبره وي خوزه بڼه خبر یم چې گلاجان دختکو بڼه مست تجارت روان کړی
 دی . خوزه پکې زړه نازړه یم . خپه کېږې به هم نه ! " محمداجان وویل ، " نو
 ولې ؟ مور درته سیالان نه بنکارو ؟ بیشکه چې احمدزی زموږ ستانه ، زموږ
 مشران دي ... " صفدرخان خبره ورغوځه کړه ، " نه ، دسیالی خبره نه ده ،
 پښتانه ټول یو مني دي ، نیم منی پکې مه غواړه . زما دې ته سودا ده چې
 نجلۍ هم درازیک جان په شان رانه ورکه نسي ، بل اولاد خونه لرم ، بله دا
 چې که خدای دا بلاوې لري کړې ، نو زموږ ژوند خو تاته معلوم دی ، شپه
 موپه میرتون ده . اوس یې پرینودای هم نسیم ، دملک بابا وصیت و چې قام به
 سره یو لاس ساتم . خدازده چې زما دلایه پوره ده که نه ، خپو بنده دخپل
 کوششه پورې گرم دی . نو نمت مې دادی چې نجلۍ همدلته په خپل قام کې
 خوندي کړم ؛ رازیک جان هم را وغواړم او بس کوچانی ژوند دی ، نن دلته
 سبا هلته ، تیروو به یې ، قام به هم پیغورونه نه راکوي ، چې نجلۍ دې هم
 پردي ته ورکړه او هم دې پردی له لاسه لاړ . که گلاجان سل واري وایی چې
 په پېښور کې پاتې کېږي ، خوزه چې دده دکار و بار نه خبر یم طاقت به ورنسی
 او ظلم هم دی چې دده کارتیار جوړ دی او زه یې ورباندې وړانه کړم ."
 محمداجان وویل ، " سودا په رضا ده ، خپله لور دې ده ، خپله خوبه دې ده ،
 ماخو خپل زوی درته پیشکش کړ ، ستاټول شرطونه مې ومنل ، چې ته یې نه
 قبلوې ، نو تیره په خپل ځای درنه ده ، موږ ته رخصت راکړه ، سبا درنه روان
 یو . " بیانو ډیر وخت خاموشی وه . دواړه په فکر کې وو . په همدې کې گلاجان
 او تارو اکا دمیلستیا نه راستانه شول .

په هغه شپه پلاراو زوی تر نیمو شپو دزړه خواله وکړل او په آخر کې گلاجان
 وویل ، " ابا ، نوره نو یوه لویه تیره پرې راواړوه او سبا ته به له خیره پېښور ته
 روان شو ، بیا به یو خو خوږې شپې سره تیرې کړو ، زه به دې کاغذونه سره سم

کرم ، ویزه به درته واخلم او بدر به دې امریکاته بوزم . زه بې هغې هم چندیانې په دهقانی نه پوهیږم ، هسې درندو په ښار کې یو سترگی باچاوي ، ته به هر څه راته سم کړې . دصفدر خان خبره هر ځای دخدای زمکه ده ، بس هماغلته به سره گډه اوسیږو ، چې ملک ته مو خدای رڼا راوستله ، بیرته څو او گروکړې زمکه دې اور واخلي ، دچا خبره نیم کندوز به درته واخلم ."

محمداجان وویل ، "سمه ده ، اوس نو بچیه ویده شه چې سبا اوږد منزل لرو ، رښتیا دلارې پوښتنه به کوو چې په کومې پوستې برابر نه شو ، خو دسبا کار به سبا کوو ، مالمونځ نه دی کړی ، بس ته ویده شه . " چې کلاجان پرستن په سر راکش کړه ، محمداجان په مینه ورته وکتل ، ورغی او دپرستني پيڅکې یې دليمځي لاندې ټينگې کړې او په کرار غږ یې ويل ، " چې بچی مې ديلاق ساړه ونه وهي . " کلاجان سرله پرستني وايست او پلارته یې وموسل .

خلورم خپرکی

بره گي له لرې ښايسته ، ښويې ښکاري او غږ يې هم نرم او يکنواخته وي ، خوله نژدې بيخي بل وړ وي . ټول دا وسپنې سيخونه ، مردار رنگ ، څه دپسړلی خوشایانو په شان شنه ، څه خیرن تور ، غږ يې یوه بلا ، هغه شمال او سیلی چې شاوخوا ترې تاوېږي او دورې په هوا کې هغه یې لا بله بلا . پیلوټ یې ، لکه میږی ، دوسپنې ټوپی په سر برکه تنگه کورتي ، تور ملاوستني چې توره تمانچه ترې راخړیده . پلار او زوی دکیږدی له وره ورته کتل چې دصفدر خان او تارو اکا سره غږېږي . محمداجان دسفر بکسونه په یوه خره باندي چې دلارښود کوچي سره یې یو ځای کرایه کړي ووټينگول . یوڅه ډوډی ، خواره چې نرسولا بیگا شپه ورته راوړي وو په خره باندي سر باری کيښود ، بیا یې په خریداری نظر ورته له لرې وکتل چې با رټینگ او انډول برابر دی که نه ، یو څو ځلې یې نور هم بکسونه سره ومنجول ، پری یې ټینگ کړ ، دکټې پیارمه او ټانگ یې سره رابنکل صفدر خان لا هم دهلیکوپټري دپیلوټ سره په کوم جدي بحث لکيا وخو غږ یې دومره جگ نه و چې دوی ته ورسېږي . محمداجان او کلاجان یو څه انتظار وايست او خانونه یې دخره او دخپلو دشاپیتو سره مشغولول چې که خان خدای پامانی ته وزگار شي .

تارواکا راغی او دوی ته یې دتگ اشاره وکړه ، محمداجان او کلاجان ورسره روان شول . کوچي ددوی تر شا خر دصفي نه مخ په دښته روان کړ . دوی چې له صفي کوزیدل صفدر خان پرې غږ کړ ، " څنگه بې خدای پامانی روان شوي ؟ " بیا یې دپیلوت سره څه وویل ، او دوی ته راغی . په کراره یې کلاجان ته وویل ، " زه خودلته په مخالفت اخته سوم ، نو دابنه سوه چې تاسو پښې وباسئ ، دروس په بچیانو اټبار نسته ، که خبر سی چې ته دامریکا نه راغلی یې ، تاته به هم بلا بوته کړي ؟ " کلاجان وویل ، " دوی ولې راغلی ؟ ، ستانه څه غواړي ؟ صفدرخان په ټیټ غږ وویل ، " کابل ته ، که شوروی ته ، که خدازده کوم دکا پر ملک ته مې بیا یی . نجیب رالیرلي دي . " کلاجان وویل ، " که په زوره دې نه بیا یی ، نو ورسره مه څه ! " خان موسک شو ، " چې دزور خبره نه وای ، نو بیا دهلیکوپترو سره ولې راتلل . نه وینې چې پنځه کسه برچه پک نور لا هماغلته په بره کی کې دده امر ته تیار ناست دي ؟ " کلاجان تارواکا ته وکتل او بیایې وویل ، " پنځه توپک والا نوڅه دي ؟ " مگر خان نور مهلت ورنه کړ ، " بس ځی ، الله مومل . " بیا یې کلاجان ته وکتل ، غاړه یې ورسره ورکړه ، " ته ښه تکره ځوان یې ، خوددای به مودخپلوی نصیب نه وکړی . رازیک جان ته به زموږ ډیر سلام وایې او ورته وایې به چې بخت وشي ، که پلار دې له دې درکې ژوندی راووزي . " کلاجان ، محمداجان او تارواکا دصفي نه کوز او کوز مخ په دښتې ورشیوه شول .

تارواکا ډیره لار ددوی بدرکه وکړه ، بیا یې کراه کړي کوچی ته هدایت ورکړ چې په کومو لارو لارشی او چیرته شپه وکړي . د خدای پامانی په وخت کې محمداجان وویل ، " تارواکا ، د خان ددې ماملې نه خوماته دوینو بوی راغی . " تارواکا وویل ، " ښه نو ، خینی همداسې وي ، کله کیري او کله نه کیري ، تاسو مه خپه کیرئ ، دوینې دبوی خبره مه کوئ . " محمداجان وخنډل . " دخینی په خبره خومور بیکالویه تیره کښوده ، هغه مې نه ښودله . زما مطلب ددې هلکوپتري راتگ او ددوی گواښونه وو . زه په دې کې د حکومت کوم چل وینم ، چې صفدر خان ته کوم ضرر ، خدای مه کړد . ونه رسیږی . " تارواکا وویل ، " نجیب هم ځان په احمدزو کې ورگډوي . خوځلی نور یې هم په صفدر خان پسې احوالو نه لیرلي وو ، خو هغه ډیر سخت ځواب

ور کړی و، ويلي وو چې تا دا احمد زو پوزه په روسانو غوڅه کړه ، نورته د هيچا زوی نه يې . خو داخلي يې وسله وال سړي راليرلي او که بويې ته والله اعلم که نور دژوند څکه وکړي . دا يې تاسو سره پښتو وکړه چې رخصت يې کړئ او که نه تاسو هم پکې لتاړوئ " کلاجان وويل ، " هغه بله ورځ دې دوسلې په باب څه ويل ، " تارواکا وويل ، " ما ويل دنارينه گانه ده . " کلاجان وويل ، " نو داگانه ، داپسول به کومې ورځې ته ساتې ؟ " تارواکا محمداجان ته خير شو ، " څه بلواراباندي جوړوې که څه بلا ؟ " محمداجان وويل ، " تاسو دپنځو وسله والو دمقابلې نه يئ ؟ " تارواکا په خپلې سپينې ږيرې لاس تير کړ . " تر کستانه ، دومره سره يې مه خوره . " بيا يې له ډير ځنډ فکر وروسته وويل ، " بس چې يو ځلې تاسو په خيريت دکنډونه واړوو ، يو فلان خو به ورته جوړ کړو . " محمداجان خپل زوی ته وکتل چې په تعجب پلارڅاري ، بيا يې وويل ، " کلاجان ، لکه چې زموږ شپه دهندو لاندي شوه . تارواکا ، ته خو ، ابی ته وايه چې ترڅې چايې راجوړې کړي ، ترکستاني خوچای ناخورده جنگ نشي کولی ، نو بيا به داستا فلان جوړ کړو . خو اول به خان ته احوال کوي چې په هر رقم کيږي ، خپل تگ به تر سبا ځنډوي ، که نور نه شو نو پيلوټ اوملگري يې ټول ميلمانه وساته . "

پنځم څپرکی

په همدې وخت کې ، هلته دصفي په سر ، صدرخان او پرځمې په دوو کتونو څنگ په څنگ ناست ووخو خبرې يې ديارانې نه وې تريخ بحث روان و .
 - په دې خونه شو چې نجيب الله به خپل قومی بولې او زموږ پښې به وهې .

- مادرته وويل ، چې په هغې ماملې کې زه نه وم ، هغه داشرارو او تاسو ترمينځ وه او کوم جاسوس به خبر ورکړی وي .

- هو ، زه هم همدا وایم ، خو دا جاسوس ته وې .

- داخودې ډيره سپکه خبره وکړه ، ډيرسور او شين کيږې ، ډير بربروايې !

- داڅکه چې دخلکو زور راسره دی ، دخلکو زور دخدای زور دی .

- زه دتاسره دبهدودو دتگ نه نه ويريږم ، خو وایم دلاس غوټه په غابڼوولې

خلاصوی .

- صفدره ، زما سره دومره وخت او دومره حوصله نشته چې دلته درسره پنج وشش وکرم . بس پیگیر صیب غوښتی یې او زه دې بیا یم .
 په همدې کې دتارو اکا زوی مختیار ستمیدلی صفې ته راوخوت ، دپیلوټ پنځه تنه توپک والا دصفې څلورو خواووته برچه پک ولاړو . خان ته یې پته اشاره کړه . هغه چې ودرید نو سپایانو برچې ورته نیغې کړې خو منصبدار سروښوراوه او توپک والا توپکونه بیرته اوږو ته کړل . صفدر خان او مختیار له صفې کوز شول او یو څه سره وپسیدل . مختیار روان شو . صفدر خان په بیرته راتگ کمزورې موسکا وکړه ، "زما خیال دی چې دوه اوبنان په ماین لگیدلي دي ، نه پوهیږم چې ستاسوماينونه دي او که د اشارو و خو زما اوبنان پکې ست شول ."

پیلوټ وویل ، " چې بدگرځی ، بد به پرځی . " صفدر خان په زور وخنډل ، "خلقی صیب ، په هر شی لکیره خوزما دا اوبنانو نه لرې گرځه ، اوبنان خو اشار نه دي چې خورلې ورته کوي !" پرچمی په غوسې خبره بل خواته واړوله ، "بس روانیږه چې پیگیر صیب درته منتظر دی ! صفدر خان وویل ، " په تانه پوهیږم خود احمدزو دود دادی ، چې ډوډی درباندي ونه خوري ، دکور نه یې تللی نشي ."

بیا یې مختیار ته چې سپایانو دصفې لاندې کښینولی ورغږ کړ ، " هلکه ته ولې غلی ناست یې ، غرغړې ته خوما بیا یې ، هله ورځه میلمنو ته ډوډی راوړه !" چې هغه روان شو نو بیا یې ورغږ کړ ، " هغه بل سپایی ته یې هماغلته بره گي ته یوسئ چې هغه خواره کی گزمه کوي . " په خپله خان ویالې ته کوز شو او چار اندام یې وکړ ، بیا یې شری وغوړوله او په لمانځه ودرید . سپایانو هم په بیره اودسونه وکړل او دخان شاته ودریدل . پرچمی په غوسه شو خو سړي ښوراوه او نور یې هیڅ ونه ویل .

شپږم څپرکی

کلاجان تارو اکا ته وویل ، " نوره وسله دې ستاوي ، فقط دوه تمانچې او هغه کرنیتونه راواخله . " پنځه کرنیته یې تر ملا وڅړول ، " اوس به هغوی په ډوډی لگیا وي ، همدا تره غونۍ ماښام یې وخت دی . " چې بره گي ته ورسیدل نو نرسو لاهم هماغلته دسپاهی سره ناست و ، ډوډی یې ورسره

خوړله. تارو اکا په نرسولا په قهر شو، "هلکه، دخدای نه نه ډارېږي چې ډوډی دې په خاوره ایښې ده، داڅنگه پښتون یې، دمیلمه سره سړی همداسې کوي؟"

سپاهی یې پاخواه اولږ لږې په یوه جگه یې خپل خادر ورته وغواړاوه، "بس کښینه او ډوډی په کرار وخوره. هغوی خو به خدازده څه پولاوونه خوري خو ستا په برخه سړې وریژې او مستې رسیدلې دي، داڅه قسم میلمه پالنه ده؟" سپاهی هم دننگرهار سړی معلومیده، ویې ویل، "مور هم خدای وهی او هم موبنده. هم مو اشرار وهی او هم خلقیان، دهیڅ ښې نه شوو."

تارواکا خوږه مرکه ورسره شروع کړه، خو په ترڅ کې یې پاس د غره ډډې ته کتل چې دصفي نه څوک راروان دي که نه.

کلاجان نرسولاته اشاره وکړه او دواړو ځانونه دبره کی شاته ورسول، هلته یې یو یو دغه پنځه گرنیتونه دبره کی دوسپنیزو اربو لاندې کښودل، دواړو به اربه په اوږو یو څه بنوروله او یوه ښویه دبره یې تر لاندې کوله او گرنیت یې ورباندې کښوده، بیا یې بیرته ارا به ورباندې راوستله. داکار سخت و، ځکه بره کی درنه وه، نو دوی مجبور و چې اول دهنې لاندې ځای یو څه غوچ کړي بیا تیره پرې کښېږدي، گرنیت به یې ورباندې کښود او بیا به یې دتیرې لاندې نوري ننه ایستي همدومره چې گرنیت دتیرې او دبره کی دارا بې لاندې ښه مضبوط شي. بیا نو کلاجان په ځان کلیمه تیره کړه او په اتیات یې دگرنیت ستنې وښکلې. همداسې په خاپوړو بیرته دبوټو له شاتارو اکا اوسپاهي. لمه ته ورسیدل. تارو اکا وویل. "څنگه شو، کتی مو دمیرې لاندې کښود؟" کلاجان وخنډل، "کتی نه و، ډډی و. میرې په اول کې په ښکرواوه خو بیا مو یو څه دمور دپچو غوشایي په ډډې پورې وموښل، ایله یې ومانه." تارو اکا وویل "دابی پیره شی همداسې تکارې وي، دبل په بچي پی نه راپرېږدي."

هلته دصفي په سر هم د ډوډی په سر دپیلوت او صفدر خان تر مینځ موافقه راغلې وه یو څه یې ډوډی مخې ته دریده، ځکه هغه هم پښتون و او یو څه دصفدر خان تجویز ورته معقول ښکاره شو چې دابنه کار نه دی چې هغه لاس تړلی په هلیکوپتر کې بوزی اودتول احمدزي دشمنی په غاړه واخلي. یو څه دپیکر سره د خان دپیژندگلو دعوه هم وه. پیلوت که پرچمی وکه یې په

روسیه کې تحصیل کړی و او دک ج ب روزنه یې لیدلې وه خو پښتون و او په دې پوهیده چې دسپین ږیرو اوملکانو سپکاوی ښه نتیجه نه ورکوي . ده ته دا ارزښتونه مقدس خونه ښکاریدل خو په مارکستي تحلیل دهغو خیال ساتلو دده د هدف سره مرسته کوله او هدف تر هرڅی مهم و . نویې پس له ډیره فکره وویل ، " خان صیب دخپلو زږو اوسپکو خبرو معافی غواړم ، هسې مې پیشرو کاوه او که نه ماته خو معلومه ده چې په مور پښتنو کې ، بیا په تیره په احمدزو کې چې تیره یې په ټولو درنه خیژی ، دداسې خبرو کول ناروا دي ، خوزه هم مجبوروم . اوس مې چې ستا نمک وخور ، نو همداسې به وکړو . مور به رخصت شو ، خو په دې شرط چې راسره لاس راکړې چې تر سبا غرمې پورې به ضرور ولسوالۍ ته حاضرېږې . " خان وویل ، " که ژوند و ، نشالا چې همداسې به شی ! " پیلوټ پاخید ، په هغه نورو کټونو باندي چې دده پنځوبادی کارډانو ډوډۍ خوړله هغوی هم په عسکری بیړه دکټونونه ښکته شول او په داسې حال کې چې دځینو لاسونه لا غوړوو اوځینو شخوندونه وهل ده ته تیارسئ ودریدل . پیلوټ ددې دپاره چې خپل جدیت وښيي ، بې له خدای پامانۍ له صفې کوز شو ، یوه سپاهی لاسي برق نیولی سپایان ورپسې ، هلکوپتر ته روان شول . هلته محافظ لا دتارو اکا سره په ډوډۍ ناست و ، هغه هم ټوپ کړ . پیلوټ وویل ، "دابوډا څوک دی او چا اجازه ورکړې وه چې هلکوپترې ته نژدې شي ؟ " تارو اکا وویل ، " بس نو یوه مړۍ ډوډۍ مې راوړه چې میلمه وړې لار نه شي . " ددې سره تارو اکا روان شو ، خوشاته یې میلمه ته وویل ، " بس نو ماخو درته ست وکړ چې شپه همدلته تیره کړه ، سبا به دې زه په اوبښ ورسوم ، خو ... " پیلوټ خبر ورغوځه کړه ، " بس نو ډیرمه ټیږه ، سپاره شی . " په خپله دهلکوپترې چارچاپیره وگرځید اوبیا سپور شو .

کلاجان اونرسولا لري په تیاره کې دبوټی ترشاپټ وو ، تارو اکا چې ور ورسید نو هغوی کش کړ ، ټول په گوندو شول . هلکو پتره یو ځلی چالانه شوه خوبیره مړه شوه ، بیا چالانه شوه او ډیر ساعت ځای په ځای چالانه وه ، دلوکیو غوړاسکې ترې هره خوا ختلې او پیلوټ ریز ورکاوه چې ماشینونه تاوده او نلکی صافی شی . بیا نو ، داوښ په شان الوتکه سره ومنجیده ، دکلاجان زړه په درزاشو ، هلکوپتره یو څه په هواشوه ، خوبیره کښیناسته ، بیا جگه شوه ، په

همدي کي گرز شو. هلکوپتره لږه لري راپريوته خو ورسره لويه چاودنه وشوه
اوتول ملک رنا شو.

گلاجان فکر کاوه چي اوس به ټول دکلاشنیکوفونو سره تري راودانگي اوپه
دوی به يي راپريږدي. دوی هم دتارو اکا وسلې تيارې نيولې وي. خو ديوي
چاودنې پسې بله هم راغله او دادوسلو د صندوقونو وه، هرې خواته دمرميو
شغهار و. ډيره شيبه پس غږو نه او شغلې غلي شوې، خو هيڅوک راونه وتل،
هماغلته سټ شوی وو. تارو اکا ووبل، "ارمان مې دمحافظ دی، ماورته وويل
چې شپه پاتي شي، خواره کي هسې جلبی عسکر و...". له لري نژدې کوچان
دلالتينونو سره دغره په ډډه راروان وو. تارو اکا ټولوته ويل چې، نور نه
پوهيرو، بره کي څنگه اور واخيست، بس چې په هوا شوه کوم ماشين يي خراب
شو که څنگه خو اور يي واخيست، البته چې ټانکي به يي اور اخيستی وي."
کوچان ژبون وهلی ولاړ وو او دهلکوپترې ننداره يي کوله چې اوس يي هم له
ايرو دلته هلته لوکي ختل.

اووم خپر کي

دصفي په سرتياره کي صفدرخان، تارو اکا، گلاجان، محمداجان څلور
واړه دصفي په دووکتونوچي سره نژدې شوي وو، مخامخ ناست وو، دلالتين
رنا يي تته کړې وه. صفدرخان په کرار غږ وويل، هلکوتوره خوموو کړه، خوزه
مولکه چې په دې قمار کي بايلو دم. "تارو اکا وويل، "خبره خوورانه ده خو
هنوی به داسې ونه گني چې بره گي مورتابه کړه، خو بياهم دلته ستا پاتي
کيدن نه دی په کار، همدانن شپه به کډې بارکړو. "خان وويل. "خطر
خوزيات دی، خوهلته په آبول کي زما تقريباً درې سوه ميږې پاتي دي او که
دغو ميلمنو ته نه وي، تاته خو تارواکا معلومه ده چې کوچي ته ميږې داسې
دي، لکه ناموس، زه چيرته هغه پريښودای شم؟" تارواکا وويل نو څنگه چل
کوي؟" دلته خوستاپاتي کيدن، دچاخبره روانه ځنازه ده، مور به هم درسره
سټ شو. "صفدرخان وويل، "داسې به وکړو چې خدای وکړي. زموږ کډه به
دنرسولا، او ميلمنو سره همدانن شپه رخصت کړو. زه به سبا ته لارشم ولسوالی
ته، چې هنوی شکمن نه شي، وبه وایم چې ددوی بره گي په هوا کي اور
واخيست او يا همداسې بله بانه به ورته وکړم، نور نو زما سره څه غرض لري؟"

محمداجان په اول ځل خان په خبرو کې شریک کړ، "دانو په لوی لاس خان ليوه ته ورکول دي، چې هن دپلار پور دې واخله. دخانصیب پاتې کیدل خو په هیڅ کتاب کې روا نه دي." صفدرخان په ټولو نظر تیر کړ او بیا یې وویل، "تاسو زما دپاره توره وکړه، اوماخوتر اوسه پورې توره نه ده کړې او د خالو بابا پور را باندې دی، که وتبتم نو حکومت تاسو نیسي." کلاجان هم زړور شوی و، "خدا زده چې نور قام به دې ونیسی که نه، ځکه دسر سړی ته یې او چې ته وتبتي نو هغوی پوهیږي چې اصلي گناه کار ته وې، په نورو څه غرض لري. خو بیا هم په سلو کې سل سړی دانشي ویلی چې نورو ته به څه ونه وایي. خو که ته پاتې شي نوزما په خیال هم سر لار هم سر سر، ته خولارې چې لارې، د کوچانو نور مشران هم چې دلته پاتې دي خدا که یو هم ورنه خلاص شي. نوزه خو په تاسو کې کشریم، خو زما په فکر ستا او دکورنی دې دلته پاتې کیدل سمه خبره نه ده."

ټول غلي شول. کلاجان هم فکر کاوه، شپه په پخیدو وه او که کلاجان دخانه سره ویل، "هلکه همدا یې وخت دی." نو بیا یې وویل، "زه په تاسو کې هم کشریم او هم بې تجربې خو که اجازت وي زه به یو تجویز وکړم." ټولو ورته وکتل او تارو اکا وویل، "ډانکتر کله ته لاورته کورې؟" کلاجان غاړه تازه کړه، "زه وایم خان صیب او تارو اکا و تاسو دکورنی سره همدا نن شپه روان شئ، ابا مې هم دخانه سره روان کړئ پاتې شوه د میرو خبره، زه به دنرسولا سره لار شو، همالته آبول ته، هماغسې به یې دهر یږود نه واروو او دکوماو له لارې به د اجرستان نه په غزني او همداسې دقاری بابا په زمکه به خوست ته درواروو." پلار یې په تعجب وویل، "شیطان، دانومونه او دا لارې دې له چازده کړې؟" کلاجان وویل، "نرسولا ډیر شیان رابنودلي دي." صفدرخان سروبنوراوه، "دانو بیغرتی ده چې په میلمه خان بارکړم. زه پوه شه کارمې، تاسو همداسې وکړئ، کورنی مې پېنورته ورسوئ، زه له خیره په میاشت کې، دمیرو سره دررسیرم." تارو اکا وویل، "خان صیب، راځه چې ددې ځوانکي خبره ومنو، دټولو پکې خیر دی." بیانو صفدرخان پاڅید او دصفي په سړي په توري تیارې کې چکر شروع کړ. ډیر وروسته راغی او کلاجان ته یې وویل، "دا دگرنیتو تماشه هم تاجوره کړې وه. رازیک جان رښتیا ویلي وو، چې کلاجان لابله اشا ده!"

لومړی څپرکی

په ایلبنډ کې سهار اوبه په مخ سرې لگیدې او پیتاوی بدنه لگیده خو په پېښور کې لا دگرمی جوش او دمياشوبن و . محمداجان دصفرخان دتینگو ستونو سره سره بیرته دخپلو کتنی مهاجرو سره په یوه سرای کې دیره شوی و . تارو اکا به ورځ پس ورته راته او په هفته کې یو ځل به یې دصفرخان له لورې ورته ټینگ ست کاوه خو محمداجان یې چندانې پرداخت نه کاوه . نورو ته یې څه نه ویل خو فکر یې کاوه چې ، نور مې څه شیروار درسره دی ؟ په کلاجان هم په غوسه وچې پوره میاشت لادرکه و . دځان سره به یې خبرې کولې ، " دلوده زویه ، هسې په کلامکاری دې ځان دمرگ کومي ته ورکړی دی . " بیا به یې سر په پښیمانی وښوراوه ، " تو به مې دې وي خدایه ، زما دکلالی زوی او مرگ تر مینځ او وڅغرونه ، خو که نه وایم دغه مې وایم ، داڅه کلامکاری وه ، هلکه خومیرې دي ، دسړي سرخونه دي چې تابیا دځانه رستم جوړکړ ، هغه هم دداسې سړي دپاره چې زموږ خبره یې سپي ته واچوله . خپل کورته ، خپلو زمکو ته یې بیرته وه او هره ورځ یې فکرونه کول چې کوز پتي ته به چاسره ورکړې وي که نه ، چرکی غویي ټوخیده چې اوس به څنگه وي ؟ او دپېښور گرمی هم په مخ سپینکې ورباندې خپژولې وې .

دویم څپرکی

صفرخان کلاجان ته ویل ، " کتنیه تاسو خو پښتانه یئ ، په دې کې هیڅ شک نشته ، او ستا دمیرانې نه نرسولابنه اکاه کرم چې څنگه نژدې وچې دیوې میرې دپاره ځان مرگ ته ورکړې ، خونن به دخالو بابا پښتو او پښتون هو بهو درته بیان کرم چې سر دې ښه خلاص شي . " کلاجان او پلار یې په دې سهار

صفرخان وربللي و ، بلڪه يو هفته مخڪي يي خبر ورڪري و چي په پلانڪي رورخ
د خان خاص ميلمانه يئ . محمداجان پخوا ڏوڏي صفرخان بلنوته د "نه"
ڄواب ورڪري و او بهاني يي ڪولي چي ڪلاجان اسلام آباد ته لار دي چي
دسفر ويزه واخلي ؛ يايي دمريضي عذر وړاندي ڪاوه ، خو داخلي پخپله خان
ڪمپ ته ورپسي ورغي او دوي ته يي بله لار پري نه بنوده .

پدي ورخ نو دڪيردي مخي ته لوي ميداني ڪي ڏور و خواووته ليمخي
غورپدلي وو او چي ڪلاجان دغوي ورسيدل نوڪوري چي لس شل ڪسه ، چي
ڪلاجان پوه شو ، ڪوچيان دي ، په ليمخو ناست واوپه جگ آواز يي خبري او
خنداوي ڪولي . دڪلاجان يو اړخ ته په خپله خان او بل اړخ ته يي تارو اڪا
ناست وو ، پلار يي بيا دتارو اڪا بل څنگ ته و .

صفرخان په لور غر دڪلاجان نه پوښتنه وڪره ، "سفر څنگه و ، په لار ڪي
خوبه برڪيو اوپاٽڪونو په عذاب ڪري نه وي ؟" ڪلاجان وويل ، " نه ، خير
خيريت و ، ميري مې په خوست ڪي دنرسولا سره پرينودي ، زماتادي وه ، چي
بيرته په خير امريڪا ته روان شم ، پينور ته ستون شوم ... " صفرخان وويل ،
"بنه ، نوته بيرته روان يي ؟"

محمداجان په خبرو ڪي ودانگل ، " بس نو نور په پينور مور ڇه شني ڪرلي ؟
زه به ڄم ڪندوز ته او دده دي په مخه بنه وي . " صفرخان وموسل ، " تاسو
زوي پلار ڄومره سره خواڙه يئ ، دغر نه دي پوه شوم چي دڪلاجان ديبلتانه
وير ڪوي . " محمداجان وويل ، " بس نو ژوند دي ، ڪله ڪله بايلات . مور بله
پتپيلي وه ، خداي بله راوڪره . " صفرخان بيرته ڪلاجان ته مخ ڪر ، " بنه خوان
يي خو چي احمدزي واي . " محمداجان بيا مداخله وڪره ، " خان صيب ،
برخي ازلي دي ، ته احمدزي يي مور مومند ، ته ڪوچاني يي مور ده شين ، ته
خان يي مور خواران . نوره يي ولي دومره شاربې .؟ " صفرخان ، لڪه
دمحمداجان خبره چي بابيزه ڪني ، دڪلاجان سره مرڪي ته دوام ورڪر ،
ڪلاجانه ناخوبه زمور دپلار خالو بابا نوم دتارو اڪا نه دير اوريدلي وي هغه به
تل ويل چي دپښتون په غرو ڪي يورگ دي ، په هغي ڪي ڪوم قسم شيطان دي
که چينجي دي ، هره بلا يي چي بولي خو هلته چيرته پت دي . دازوي مري
بلا شي په داسي درانه خوب ويده وي چي په آسانه يي ڏوڪ وينولي نه شي .

سليمان خيل چې په هندوستان کې لري دې له مخې ټي پاکوي ، هم
 داسيطان نه راوېښيږي ، چې پښتون د خوارۍ ژرنده ساتي او دکبره مزدنه
 اخلي ، هم دازوي مړي ويده وي ، که په جنگ کې يې گټي او بيا يې هيڅ بي
 هيڅه بايلي هم ددې چينجي چرت خراب نه وي ، هيڅوک نه پوهيږي چې
 کله ، خوداسې وخت هم راشي چې داچينجي په غونځيدو شي . خالو بابا
 خدازده لوستي و که نالوستي خو تل به يې دباباکانو شعرونه ويل او ډير کله به
 يې قومي شخړې هم په يوشعر کرارولې . نو يوه ورځ ، دبهسود په ايلند کې ،
 چې دهزاره وو او پښتنو جنگ پېښ شوی و ، هغه دهمدې چينجي خبرې په
 مجلس کې کولې . هغه ويل همدا چينجي په پخوانو باباگانو کې - هغه
 دميرويس بابا او خوشحال خټک نوم واخيست - په ټولو کې غونځيدلی و .
 دهغه خبره ده چې چينجي ويده وي ، خير خيريت وي ، شيرشاه سوري دمغلو
 ددربار سړي وخو هغه وخت دا چينجي په کې وښوريد چې باچا په خپل دربار
 کې ، په خپلې ميلمستيا کې سترگې ورباندې برکې کړې . خوشحال خټک هم د
 مغلو تنخوا خور وخو چې اورنگ زيب ورته سپک وکتل نو دا چينجي راوکتیده .
 احمد شاه بابا هم دايران سړی و ، په هغه هم همداکانه وشوه . چې دپښتنو
 هره کارنامه وگورې دهمدې زوی مړي دکتيدو نتيجه ده . پرنگي دووس بيا په
 دې رگ خبر و او تل به يې خپلو خلکو ته ويل ، ويدې بلاوي مه راوېښوئ .
 چې داوشي نو بيا پښتون خامخا وينې تويوي ، خپلې وي که ددښنه . "کلاجان
 هم دخان دخبرو دتاثير لاندې راغلی و او هم حيران و چې داولې کوي ؟ ورو
 ورو غورپيدلي ليمخي له خلکو ډکيدل . لري دغره په ډډه کې دکيرديو نه
 دلوگيو غوراسکی خپریدل . دصفرخان په اشاره ، خوانانو دډوډۍ مندې ترې
 شروع کړې . دورتو کبابونو او وريجو ښانگونه راشيوه شول ، ځينو ميلمنولاسونه
 لږ لري په يوه نهر کې پريولل او ځينو هغوی ته انتظار ونه ايست . کلاجان
 دخان ، پلار اوتارو اکا سره په بيل دسترخوان کښناستل . "خان ويل ، "بسم الله
 کړئ ، کلاجانه مور کوچيان خو دکابليانو خبره اوغان غول يو ، نورپخلی مونه
 زده ، بس بوتی غوښې دي چې سرپوو يې . "محمداجان وويل ، "خان صيب
 دا بيخي پاچايي ډوډۍ ده . "خان خواب ورنه کړ او ډوډۍ په کراره وخورله
 شوه . پس له ډوډۍ دماسپښين دلمانځه اوږدې ليکې جوړې شوې ، بيا په خپله

خان امامتی وکړه . دلمانځه د خلاصیدو سره دمیلمنو بله جوپه تیاره ناسته وه او نور لیمتحي ، په بل میداني کې ورته وغوړول شول . کلاجان دې ته حیران و چې خان ولې نن یوازې ده سره جمه کوي ، حتی چې دده دپلار په ترڅو خبرو خان ناگاره اچوي . د خوراک لړۍ ترلوړ مازیگره روانه وه . لوبنی لانه وو ټول شوي چې له لیرې دډول غږ رانېزې کیده . دډول دغږ سره ، همدا میلمانه ، لکه چې بیا لمانځه ته درېږي ، په کراری سره څنگ په څنگ ودریدل ، بیا یې کړۍ جوړه کړه ، چې دشر نغدزیاتیدو سره کړۍ لوییده . دکوچانو اتن شروع شو .

پاکستانی ملیشه چې چاورته په کوچیانی کمپ کې دبلو او یلي وو دخپلو کوتکو او زرو سرپوښو سره را غل ، چار چاپیره یې مورچې ونیولې ، په پته خوله یې ننداره کوله . ډولچي ورو ورو دانې ایستلې او په ډیرې لټې یې ورسره قدمونه اخیستل ، کله به یې داتن چیانو پښوته کتل او دډول تال به یې ورسره برابر اوه . کړۍ به کله په ډولچي را تنگیده ، بیا به بیرته لکه غوتۍ چې وغوړېږي پراخیده .

کلاجان په حیرانی ولیدل چې په پاکستانی ملیشو کې چې تر اوسه لکه وچ لړکی ولاړ وو ، هم خوځیدا پیدا کیده . ځینې یې دکوتکو او زروتوپکو سره داتنچیانو دپښو دحرکت سره جوخت ځای په ځای منجیدل . کلاجان فکر کاوه چې دصفدرخان په وینا ددوی په رگونو کې به هم چینجی راغونځیدلي وو . صفدرخان دکلاجان څیر کیدل ولیدل ، وې ویل : " ماچې درته دچینجی دغونځیدو وویل ، اوس که نور نه وي دپتي سرخوبه وویښې . دپتي سور به دې هغه وخت لیدلی و چې داحمدزو برگ اتن ، دبنځو او نارینه ووکداتن دې یو وار کتلې وای . دپاکستان په پښتنو کې اتن داسې منلی نه دی ، لکه په مور کې . دلته ځینې قومونه ، لکه خټک ، بنگښ ، وزیر ، مسید ، زمور په شان په اتن مین دي ، خو دانور بیا دپنجاپیانو دتاثیر لاندې دي ، زمور اتن ته بنگره وایی او په دې شرمېږي چې نارینه بنگره واچوي ، اکثر دوی داتن او دلبنتي دنځا تر مینځ فرق نه وینی ، خو په دغو ملیشو کې که وزیر یا خټک وي ننداره یې کوه .

بحروبرخان خټک ، دملیشه وومشر ، دخپلو خلکو په دې کړو وړو شرمیده خو پام یې نه و چې په ده هم یو قسم مرموزه سره لري راتله ، هماغه ویده بلا

يې په رگونو کې راغونځيده ، دزړه په کوم ځای کې يې سوی و ، خو بدنه لکيده . له ليرې ، دور کتابه دوخت ، پلرونو د کيسو دوخت چې مور يې ورته دنغری په خوړن کولې ، بنکالو راتله . څوپه ځان پوهيده داتن د کړۍ په ژۍ ولاړ و ، اول شرم او ډار ، بيانو ، لکه دپياز پوتکی چې يو دبل پسې لري شي ، دډول غږ او دکوچيانو کرار او حوصله ناکې ټالۍ هر څه ترې هير کړل او ورگډ شو . په همدې کې اتن تود شو ، بل ډولچي هم راپيداشو اوداتن دايره نوره هم پراخه شوه . سورنې اودلاسونو پر قول نه وو کراره کراري وه ، ډول و او داتن چيانو څنې ارتول و ونورو مليشو چې خپل مشر وليد نو هغوی هم ميدان ته ور ودانگل . " صفدرخان له خدا شين و ، " کلاجانه اوس پکې څه وايې ؟ " کلاجان حيانا که موسکا وکړه او په اول ځل يې په زړه کې دخان سره مينه پيداشوه . نور نندار چيان غلی اوماشومان ژبون وهلي ولاړ وو . دکوچي اوده شين ، دمليشه او کوچي فرق نه کيده ، ټول په يوه سور او ټال چور ليدل . هغه تنظيمی خلک چې د ناصر باغ دکمپ نه دمحفل دخرابولو په نيت رااستول شوی وو ، اوس په دوو کې راکير وو . لويان خوځای په ځای ولاړ وو ، خو ځينو ځوانانو يې اتن ته ور دانگل . دسپيشل برانچ دپيسور دفتر انچارج چې داسلام آباد د مخابري په امر دبلوا د ختمولو په خاطر په جيب کې راغلی و ، شاوخوا يې وکتل ، بلوا خونه وه خوبده لادا چې هلته په يوه کوټ کې دمليشي ټوپک او ټوپۍ دلی مباروې ، يکی يو وسله وال يې پيره کوله . دسپيشل برانچ سرې بنکبن و او دده هم په اوږو خاربنست راغی ، خو ځلی يې زړه ساز کړ چې ورگډ شي ، خو دزړه دبل کوټ نه به يې ناره شوه ، هلکه پام چې په خوارۍ کتلی منصب درنه په هيڅ لار نه شي . په همدې کې دخان سرې راغی او دی يې دميلمنو ځای ته بوتله .

دماښام دلماښخه په وخت اتن ختم شو . پس له لمانځه دسپيشل برانچ انچارج صفدرخان ته وويل ، " ماخو دبلوا اوريدلي وو ، دا سينگه خبره شوه چې په بلې بلا واوريدم ؟ " نه زورور اتن و ، نژدې زه هم پکې کيوټی وم ، خو اوس شپه ده ، تاسو خو به دامحفل نور ختموئ که څنگه ؟ " خان ورته وخنډل ، " ډپټی صيب ، ختمه يې بوله ، داميله مې ، " بيا يې کلاجان ته گوته ونيوله ، " ددغه زلمی دپاره سازه کړې وه . " هغه په تعجب کوز وپاس کلاجان ته وکتل ،

"نو دازلمی څه کمال لري؟" خان په موسکا وویل ، "هیڅ خو هسې مې ویل یوه ننداره پرې وکړم!" دپتی لاهم په شک کې و ، "ځوان خوتکره معلومېږي . خوڅنگه دې داسې یو لوی محفل دیوه ، ته وایې بې کماله دی ، دیکماله دپاره جوړ کړ؟" صفدرخان ، دپتی هیر کړ ، مخ یې ټولو میلمنو ته چې اوس دپخوا په شان په لیمڅي ناست وو ، وویل ، "اې قومه ، زه ددې بې کماله ځوان سره خینې کوم ، تاسو پکې څه وایئ؟" ټولو غږ کړ "بختور دې شي!" یوه ځوان له شان وویل ، "خان صیب ، داسې نه شي کیدای . یوځلی به دپهلوان ارسلا سره غیږې نیسي ، که یې لاندې کړنو بیا که ورسره خینې کوي ، کوه یې او که نه نو ځي دې په خپله مخه . " صفدرخان کت کت وخنډل ، "هغه دغیږې ، دنښې دویشو او کانی دغورځولو وختونه زیاتیکې تیر دي . " ټولو وخنډل او مبارکی شروع شوې . گلجان ، په خپل عمر کې په اول ځل ترور شو او پلار ته ورغی ، بې هیڅه یې دهغه لاسونه بنکل کړل او هغه هم ډیره شیبه په غیږ کې ونيو ، بیا یې په لوړ غږ وویل ، "دنارینه وو خویوه خبره یو یې لوز دی ، دخان صیب ټول شرطونه چې ماورسره منلی وو ، اوس به ټول پوره کړم . " جیب ته یې لاس وروړ خو خان وویل ، "محمداجان خانه ، غټه تیره پرې کښېږده ، ما هسې تاسو ازمیليئ" بیا یې گلجان ته په مینه وکتل ، "گلالی ځوان یې خوارمان چې احمدزی وای ! دجازپه ځای به دې په اوبښ باندي سپره وږې وه ."

دریم څپرکی

دجاپان دهوایي کرښې دمیدان عمله ، پاکستانی وو . چې دگلجان او روھیلی ټکتونه یې وکتل نو په حیرانی یې وویل ، "ماخو پخوا هیجیرې انځوان هغه هم بیا مهاجر نه ولیدلی چې دفسټ کلاس ټکت واخلي ، داسینکه خبره ده؟" گلجان وویل ، "بس نو همداسې خبره ده چې ده ، شابه ټاپه پرې ولکوه . " ستیوارډ ناغیږی شروع کوله خو گلجان دوخته په پاسپورټ کې دسلو ډالرو شومه اینې وه ، دهغې په لیدو ستیوارډ ددمه ولوید ، دټکت پارچه یې بیدو په هماغه ځای په پاسپورټ کې کښوده چې لوټ یې ترې اخیستی و . په الوتکه کې دروهیلی پام شو چې ټول پیت پوزي دي . گلجان ته یې وویل ، "داخوزموږ هزاره گان نه دي ، د کوم ملک دي؟" گلجان په خندا

وويل ، " دجاپان " روھيلي وويل ، " په جاپان کې څه خاورې غواړو ؟ " کلاجان
 خواب ورته کړ ، دهنې او خپل کالي او لاسي بکسې يې پاس په رف کې ځای
 په ځای کړې ، تکیه يې ووهله او ايله يې ددمې اوږده ساراښکله . روھيلي هره
 خواکتل ، تروره وه ، خوبيا يې چې څنگ ته کلاجان وليد چې پتې سترگې آرام
 پروت دی ، زړه يې تسل شو ، د کلاجان په اوږه يې سر کېښود ، پر مښي
 (پريشاني) يووړه . لوډسپيکر راپاخوله ، " دهند په سمندر جنوب ته الوزو ، ستاسو
 دارامي اوبنه سفر په تمه ، کپتان نيگوسا وا ، په خير راغلی وايي . " ورسره
 جاپاني کوربنو (ستيوارډيسانو) په پتنوسونو کې شربتونه راوړل ، چې يې
 کلاجان او روھيلي په خوب کې وليدل ، ويې موسل ، دوه سپين گلان يې په
 آرامه دروھيلي دلمني په څولۍ کېښودل او ترې تيره شوه .
 ډير وروسته ، چې کوربنو ، دالوتکې پردې رانکلې وې ، ټول ویده وو ،
 روھيلي ولتيده ، په لمني کې يې گلانوته پام شو ، هغه يې په مينه را اوچت
 کړل ، خوږه وږمه يې راتله . کلاجان يې چې لاويده و ، په نيغړک وواځه ، " داڅه
 بنگ دي خوړلي چې پر کاله پروت يې ؟ " کلاجان يوه سترگه خلاصه کړه ، او
 ويې موسل ، " دادري شپې دواړو بې خوبی تيره نه کړه څه ؟ " روھيلي په غوسه
 وويل ، " بې شرمې سترگې وخوړې . دا گلان تا ايني وو ؟ " کلاجان يوکل ترې
 واخيست ، بوی يې کړ ، " زه و خداي ، دسنځلې عطر يې پرې وهلي . " روھيلي
 وويل ، " دلته څه سنتيا زهر شته ؟ زه وږې يم . " کلاجان دسر دپاسه رناتني
 کښيکارله . کوربنه راغله ، " تاسو ویده وي ، نورو ډوډۍ خوړلې ، تاسو ته به
 ډوډۍ راوړم ، څه فرمايش لرئ ؟ " کلاجان وويل ، " نه بس دومره پام کوه چې
 دسور غوښه پکې نه وي . " روھيلي په کرکه تندي تريو کړ ، " دخنزير غوښه
 يياق ! " کوربنې وخنډل ، " ورته کړي سمندري خواږه څنگه ؟ " کلاجان وويل ،
 " سمه ده " هغه روانه شوه خو روھيلي ورپسې غږ کړ ، " چې اوس کوني کبررانه
 وږې ؟ " کلاجان وخنډل ، " غم مه کوه ، په پښتونه پوهيږي ، نوگوره چې شيژکي
 به خوړو او که چونگښه . " روھيلي په اوږه وار ورکړ ، " خوامې مه راهسکوه ، بې
 هنې مې هم په الوتکه کې سرگرځي . " کلاجان په مينه ورته کتل ، دروھيلي
 رنگ سور شو ، " داسې راته مه گوره ، خلک به څه وايي ؟ " کلاجان کت کت
 وخنډل ، " رښتيا چې خلک به راپسې ډيرې بدې خبرې وکړي . وايي به چې ،

په همدې کې لوډسپيکر غږ کړ ، " ميرمنو او ښاغلو ، کپتان نيکوساوايو ځل بيا تاسوته هر کلی وايی . دا پيرته ، زموږ سپيشل هر کلی زموږ هغو دوو مسافرو ته دی چې درې ورځې دمخه يې په پاکستان کې واده کړی ، ښاغلی کلاجان او ميرمن يې . د کپتان او دجال هوايي کورنې دا څخه ، موږ هغوی ته يوه تحفه لرو ، هيله ده چې ميره اورته کاک پيټ ته تشریف راوړی . " کلاجان او روھیلی يو بل ته وکتل ، روھیلی وويل ، " داڅه پرته وايی ؟ " په همدې کې کورنې په يوه لوی پتنوس کې ددوی خواړه راوړل ، سره کړي کبان ، ليمو ، دشني دنيا او مستو سره . د پتنوس په مينځ کې په يوه گيلاس کې بيا دوه سپين گلان ايښي وو . د کلاجان پام شو چې نورې سپرلی په غلچکي نظر دوی څاري ، روھیلی هم پوهيده چورت يې نه و خراب ، کلاجان چې دهغې هرې خبرې او هر حرکت ته پام و ، ليدل چې هغه دخلکو ددې دومره توجه نه خوند اخلي . پس ددوډی چې کورنې پتنوس وچت کړ ، کلاجان پاڅيد ، روھیلی يې تر لاس ونيوله او دکا کيټ په لور يې روانه کړه ، په لار کې ، ناستو مسافرانو ورته لاسونه و پرقول او کلاجان دې ته حيران چې روھیلی ترې خوند اخلي او هر مسافر ته ، لکه ملکه ، رعيت ته په موسکا د سر اشاره کوي .

چې بيرته راغلل نو دروھیلی په غيږ کې دکلانو گیدی او دکلاجان په لاس کې دتحفو کڅوړه وه . سيټ ته د رسيدو سره ، کلاجان روھیلی نه غيږ چاپيره کړه او دمچې کوشش يې وکړ ، خو روھیلی په داسې قوت پورې واهه چې کلاجان په سيټ پريووت ، دنورو سیتونو مسافرانو دخندا غريو جوړ کړ او يوه بودا غږ کړ ، " غم مه کوه ، زه هره ورځ همداسې وهل خورم . " بياتولو وخنډل . روھیلی لکه ماشوم ، گلان په غيږ کې نيولي وو ، ناز يې ورکاوه . بيا يې کلاجان ته وويل ، " ته خودرف نه زما توره بکسه راواخله ! " کلاجان پاڅيد ، دنورو سپرلیو نه يې معافي وغوښته ، او په احتياط يې بکس راگوز کړ . روھیلی يې سر خلاص کړ او يو خيرن کالی يې چې څه پکې نغښتي وو ترې راوچت کړ ، کلاجان ته يې ونيو ، " خلاص يې کړه " کلاجان خيرن کالی ول په ول ترې لرې کړ ، په تعجب يې وليدل چې هماغه مجسمه ده چې ده په سمخ کې ليدلې وه ، نارينه او ښځه غاړه غړی پرله اوښتل . روھیلی دشرمه مخ بل پلو نيولی و ، او بې له دې چې ورته وگوري وويل ، " تارو اکا ويل چې دا کلاجان ته ورکړه . "

کلاجان مجسمه لره و بره کوله او ځينو سپرليو هم غاړې دزانو په شان اوږدولې چې داتماشه وويني . کلاجان روھيلي ته وويل ، "يو خوبه شانه راروي ، مجسمه ده ، ژوندی شی خونه دی ، ولې شرميرې ؟ زه خبرنه وم چې تارو اکا لوی غل دی ، داخود اوغانستان دارايی ده ، ماته يې څنگه راکړه ، زه ورته قاچاقبر بنکاره شوم که څنگه ؟" روھيلي په ملنډو وويل ، "رنگ خودې دغله دی ، خوچې هير مې نشی ، تارو اکا دادين هم په تا ايښی و چې دا امانت به داسې ساتې ، لکه ، هغه زمانوم یاد کړ ، لکه روھيلي ! " کلاجان وويل ، " دتا دامانت ساتلو خو څه نه شم ويلي . خو دابوت چې امانت وساتم نو بيا يې څنگه کړم ؟" روھيلي وويل ، " تارو اکا ويل چې افغانستان خدای ددې غمه خلاص کړي بيا يې بيرته په خپل ځای کښېږده . هغه ويل چې روسان او ځينې قوماندانان اوس داسې دي ، لکه کور کوتي ، بس سمڅې را سپري اوخزانې ترې لوټوي . ويل يې ددغه بوت آواز ه هم ، لکه چې حکومت ته رسيدلې وه او دغلا ويره وه . " کلاجان مجسمه بيرته په زړوکې کې تاو کړه ، روھيلي ته يې ورکړه چې په بکس کې يې کښېږدي . روھيلي وويل ، يوه پوښتنه درنه کوم ، پوښتنه هم نه ده ، هسې سودا ده چې ووزي ، هغه داچې ، بيا يې کلاجان ته په خير وکتل ، هغه دپوښتنې په انتظار ، شاته ډډه ووهله ، سترگې يې پټې کړې او روھيلي وويل ، "ته ليونی نه يې ؟ کلاجان يوه سترکه خلاصه کړه ، ويې رپوله او بيرته يې پټه کړه ، " په تاسو احمدزو کې ، لکه چې دامتل نشته چې کورته کېږدی مه وايه ، مير ه ته ليونی . " روھيلي په غوسه وويل ، "متل دې هم غلط تير کړ ، زه درنه پوښتنه کوم او ته لکه چار تراش بيغمه پروت يې . " کلاجان وويل ، " بيغمه نه يم ، هسې خوبیولی يم . " روھيلي وويل ، " زما پوښتنه داوه چې ته خوبه ليونی نه يې ؟ " کلاجان همداسې په پټو سترگو ځواب ورکړ ، " اوس کار دکاره تير دی ، ليونی که په سد ، راسره کيوتې . که ډيره دې تلوسه وي ، پيلوت ته به ووايم ، چې ور درته پرانيزي ، پاراشوت خونشته ، ايسته به په خوا کې هوا کير چکرونه وهې . چې به په سرې خورويښه شي او که به دنهنگانو شومه . " روھيلي نوره هم په غوسه شوه ، " کلاجان ه ستاسره ټوکې نه جوړېږي ، هسې . " دليونتوب خبره مې کوله . " کلاجان وويل ، " زه يې ليونی سهي ، نور څه يې ؟ " خوروهيلي اوښتونې نه وه ، " که مې خبروته غوږ نه نيسي

تر اريزوناپوري به خولي ته جندره واچوم ، درته گورم به لانه . " ددي سره يې
 مخ بلې خواته واراوه او دوښتو په چوتي کولو لگيا شوه . گلاجان يې په اوږه
 لاس کښود او بيرته يې خاتنه رابښکله ، هغې سترگې ټيټې اچولې وې . گلاجان
 يې دخوشالولو دپاره بدله سرکړه ، "سامې په ختو وای خوچې تاراته کتلی
 زه دې ليونی وای خوچې تاراته خندلی . " روھیلی له خدا شنه شوه او دواړه
 لاسه يې دگلاجان له غاړې چاپير کړل ، دکوریدو وړ په منځ لار کې بيادخوراک
 رپړه روانه وه . کوربنې هرې خواته سپرليو ته وړوکی پتنوسونه ورکول . گلاجان
 هم لاس وړ اوږد کړ ، خوروهیلی ، يې لاس بيرته په خپلو زنگنو کښود ، کوربنې
 ته يې دتگ اشاره وکړه . بيا يې گلاجان ته په سره سينه وويل ، " ماتوکې نه
 کولې ، زه خپله خبره سمه کولی نه شم ، خو يوه پوښتنه لرم ، اجازه شته ؟"
 گلاجان بيرته تکیه وکړه ، دهغې سړيې په خپل ټټر پوري ونښلاوه او ويې ويل ،
 " شل پوښتنې خو وکړه ! " روھیلی وويل ، ته يو عجيبه غوندي بنيادم يې ! " گلاجان
 وويل ، " داخوپوښتنه نه شوه . " روھیلی لکه چې دده خبره يې چې نه وي
 اوریدلې خپلې خبرې کولې ، " هسې خو په ظاهره جټ ، شدل ښکاري ،
 خو هسې نه يې لکه چې ښکاري . " گلاجان بيا خبر وته ورو دانکل خو روھیلی
 يې پخوا تر پخوا په خوله لاس کښودل . تيار دشيعة قبر يې چې خلک وايي
 د بهر نه ښکلی او صفا ښکاري او دننه اور پکې بل وي . خبره مې مه غوڅوه
 ماچې ته پيژندلی يې هسې دبهرنه دې پيژنم ، خو دبهر نه دې چې گورم هم ،
 بس کانی پاس ارتوي او سرتري لاندې نيسي ، لکه دسر دماتيدو نه چې خوند
 اخلي . داليونتوب نه دی ؟ " گلاجان لا خان خوبیولی نیولی و ، د ماشوم په ژړه
 غونې غږ يې وويل ، " روھیلو ببو ، منت درته کومه ، هغې کوربنې ته وايه چې
 څه زهر و مرگ را وړي ، کولمې مې کورت شوې . " روھیلی وويل ، " ولې خان
 نانکاره اچوې ، ولې خبرې مروړې ، خواب ووايه ! " گلاجان وويل ، " نوڅه
 ووايم روھیلو ببو ، ببو نانداني ، ستاسو خبر ، بوڅه سه خوله راکه . روھیلو ببو ،
 بنيادمان يو شان نه دي . زه خدای همداسې کړی يم . " روھیلی وويل ، " هغه
 دآس سپرلو دې په یاد ده ؟ گلاجان وويل ، د کوم آس ؟ " روھیلی وويل ، " په
 اريزونا کې . " گلاجان ، لکه ايله يې چې پام شوی وي ، " هغه درودیو سپرلی
 ښيې ؟ هو هغه مې په یاد ده ، چې نژدې دې ښکل کړی وم . " روھیلی په

ٺاروويل ، " ڊير خانته خامتمايي ، خداڪه مي چورت درباندي خراب و ، هسي
 مي سٺا په ليونتوب زره سوخيده . "ڪلاجان وويل ، " خبره دي داس دسپرو
 ڪوله ، په ياد مي ده ، نوڅه ؟ " روهيلي وويل ، " بيا دي په بهسودو ڪي خپله
 ڪلانڪاري په ياد ده چي خان دي مرگ ته ورگر ؟ " ڪلاجان په خدا خان پاڅيدو
 ته جوړ ڪر ، "نجلي ، ڪوربني ته زنگ وهي او ڪه زه په خپله ورپسي لارشم ؟"
 روهيلي وويل ، "اول خواب راکره ، بيا به ڪوربني ته ووايو چي دواږو ته ڊوڊي
 راوږي . " ڪلاجان نا چاره په خپل خاي ڪبيناست ، " زوره وږه يي نوزه څه
 ووايم . زه په خپله ڊپينو پسي نه يم ورغلي ، دوي په ما راپيسيري . بيا نو
 دمجبوري ورځي ، چي دبلانه تيسته نه وي ، نو مخامخ پري ورځم . " روهيلي
 وويل ، " پلارمي تل دکوم قسم شي چي دي يي چينجي بولي دهني خبره
 کوي چي وائي ڊپيننو په ماغزو اويا کوم بل خاي ."
 ڪلاجان خبره ورپري ڪره ، " همدابل خاي يي صحيح دي ، چي سڙي سابه
 ناوللي وخوري ، دننه چينجي پري لکيري . " روهيلي يي حوصلي شوه ، " ته
 خو پخوا دومره نخره گر نه وي ، داڅنگه اوس دطوطي په شان په خبرو راغلي ؟
 خبره مي ڪوله ، پلارمي وائي چي دلويو پينو ، دمقابلي او لويو آفتونو په وخت
 ڪي دا چينجي غونځيري . " ڪلاجان وويل ، " دواده په شپه هم خان صيب همدا
 خبره ڪوله خو بي غمه اوسه په ماڪي چينجي مينجي نشته ، دامريڪا ڊاڪٽرانو
 معاينه ڪري يم . " روهيلي خپله خبره ڪوله ، " خوزه وائيم ڪه په پستنو ڪي په
 ربتيا چينجي وي نو په تاڪي تور غاري " بيانو دواږو ڪت ڪت وځندل ، ڪلاجان
 وويل ، " دهمدغو چينجو بڙ ڪت و چي تاغوندي بناپيري مي سرپه سينه ايبي
 دي . " روهيلي دشرمه سره شوه خود خبرونه اوبتونې نه وه ، " خواب غوارم ."
 ڪلاجان وويل ، " خير اول خولگي راکره ! " روهيلي په مينه ناک غڙ وويل ،
 " بيشرمه سترگي دي وخوري . " دواږه په فکر ڪي ڊوب شول ، ڊير وروسته ،
 ڪلاجان په سيت باندي نيغ ڪبيناست او ويې ويل ، " روهيلو ، خداڪه خوزه
 پخپله هم پري پوه يم چي ولي ، خويو وخت زماتور پوستي ملڪري ، ڪره کولي
 ديوه پرنگي کيسه راته ڪوله چي خدازده څه نوميده خودهماليا دغره په دنڱه
 څوڪه چي ايوريست نوميري ختلي و . ڪره کولي ويل چي تر هغه وخته نو
 دبنی بشر پښه دي څوڪي ته نه وه رسيدلي ، نوبيا لکه چي چاددغه غره

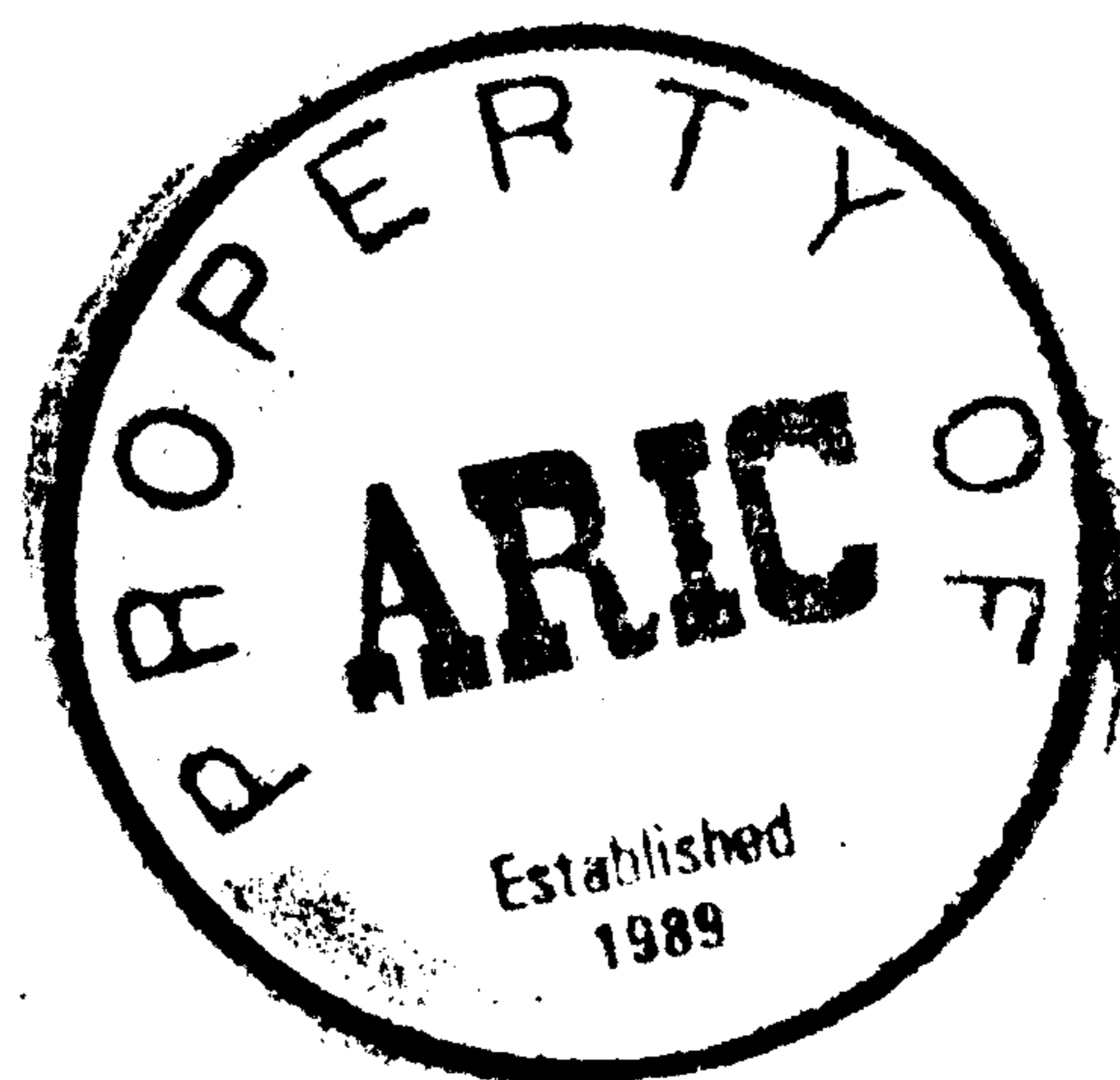
ختونکی نه پوښتنه کړې وه چې ولې ، څه ضرور و، څه بلا پسې اخیستې وي چې دادې دځان سره وپتېيله چې په دې څوکې به خامخا خيژي؟ پوهيږي دهغه ځواب څه و؟ "روهيلي هم تعجب اخیستې وه ، ويې ويل ، "نه ، ته يې راته ووايه !" کلاجان په نري موسکا سروښوراوه ، "هغه ويل داځکه چې غرمې مخې ته ولاړو ، خوزه وایم په دې پرنگي ، کې به هم دپښتو کوم رگ هماغه چينجن رگ پروت و . چې داغري يې ليدلی چې دنګه غړی ، په ځان غره ولاړ دی ، کوزټول دخاورو بنيادمان وینی نوهر يوه ته پتون وهي ، چې داګز داميدان .

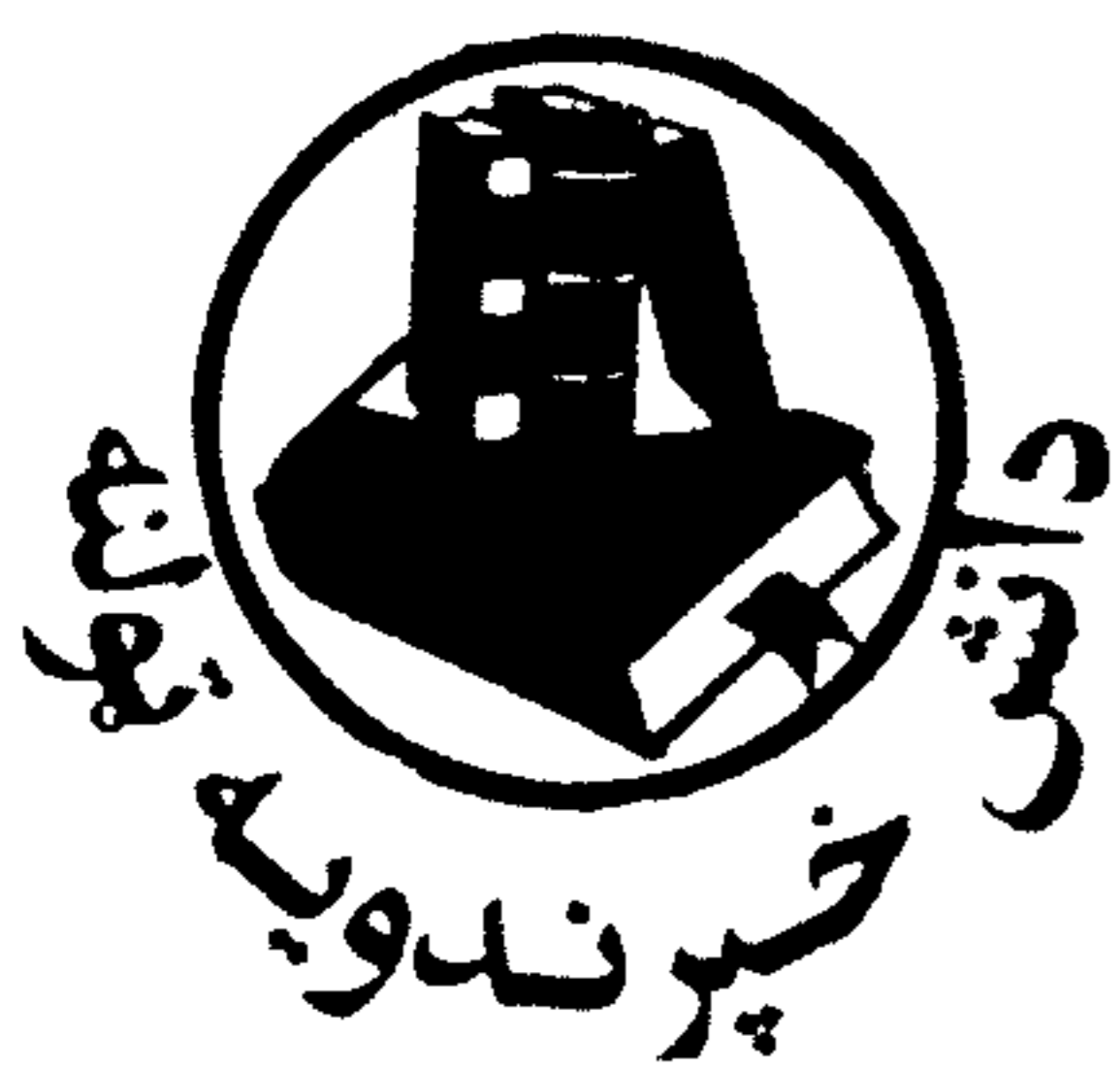
زه هم کله دځان سره وایم ، هلکه مهاجرخدای کړې ، کاپر چاکرې . دادناممکن خبره چارایستې ده . دتيرې ديوال که هم وي ، نوخدای تندی درکړی دی ، که هغه مات نشي ، ستاسو خوبه مات شي ، تاخوبه خپله وسه کړې وي . بنده دخپلې وسې پورې پر دی . چې وايې نه زمپې څنګه به پرې پوه شي ، خپل چينجی به څنګه بيرته ویده کړې ، زه يې هم نه شم ويلی خو چې مې ځان ازمپیلی نه وي خوب نه راځي اوس خوبه خوله راکړې ؟"

روهيلي وويل ، لکه ده چې هيڅ نه وي ويلي خپله خبره ونيوله ، "کله داسې وخت هم درباندي راغلی چې ته مقابله کوې اوپه همدې وخت کې دناکامه کيدو ويره درباندي راشی ؟" کلاجان ، لکه دځانه سره چې غږيږي وويل ، "هو ، يو ځلې ، دغزني اوخوست په لار کې ، چې پاس بره گي راغلي او کوز قوه راختله ، زه اونرسولا د ميرو درمې سره دغره په ډډه روان وو ، که ځانله مور وای ورڅه ځانونه به مود کوم گت شاته پنا کړی وو ، خو ميږي وي او په هغوی بيره هم نه کیده ، بيغمه يې هرې ونې غنې ته کېونه اچول او چې سپي به يې يوه خواراتوله کړه ، بله خوابه وشړیده . هماغلته فکر راغی چې داهوډ ، لکه چې ابته شو . "روهيلي وويل ، "کوم هوډ ، دميرود سلامت رسولو؟" کلاجان موسک شو ، "ستا دخپولو هوډ . "روهيلي وويل ، "تاخو داکیسه زما پلارته تيره نه کړه !" کلاجان وويل ، "نرسولا ته مې هم قسم ورکړ چې خان صيب خبرنه کړي . "روهيلي وويل ، "که خدای مه کړه ته مروای ؟"

کلاجان سروښوراوه "مرگ داچله پورې دی خوبده به داوه چې ماهوډ نه وای پوره کړی . بيا يې وويل ، "يره کوچی ، زما په ژبه خوبه ډيرې زاری وژغوني

شنه شول ، چې يوه خوله دې راكړې وای ؟" روھیلی په خدا او تعجب ورته
وکتل ، "همدلته ، په هوا کې ؟" کلاجان ورته ویل ، "مادې خدای بیصبره نه
کړي ، همدلته په هوا کې یې غواړم . روھیلی سرونوراوه ، " بیره ولې کوي ،
چې کورته ورسېږو ، هغه لنډې څنګه ده ؟" کلاجان وویل ، " بیا یې لیمڅی کړه
پرې کوه دناز خوبونه ، همدالنډې ښې ؟" روھیلی دتسليمی په خدا وویل ،
"ډیر شیطان یې ، خلک ټول راته ځیر دي . " کلاجان دروهیلی پرونی دسیت
مخې ته پرده کړ ، ویې ویل ، " اوس مې څوڅ ماڅوڅ دکوه قاف نه وارول ،
بله بانه خوبه نه لری ؟"

+۹۲-۹۱-۲۵۶۴۵۱۳

چاپ: دانش کتابخانه، قصه خوانی بازار- پشینور

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**